

Univerzita Karlova v Praze
Pedagogická fakulta
Katedra české literatury

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Vlastní próza s autorským komentářem
Personal prose with an authorial commentary

Eliška Bodenbergerová

Vedoucí práce: PhDr. Josef Peterka, CSc.
Studijní program: Učitelství pro střední školy
Studijní obor: N ČJ-RJ
Rok dokončení práce: 2016

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci na téma Vlastní próza s autorským komentářem vypracovala pod vedením vedoucího práce samostatně za použití v práci uvedených pramenů a literatury. Dále prohlašuji, že tato práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze 8. 7. 2016

.....

podpis

Ráda bych touto cestou vyjádřila poděkování
PhDr. Josefu Peterkovi, CSc. za jeho cenné rady
a trpělivost při vedení mé diplomové práce.

.....

Podpis

Mimo jiné bych chtěla poděkovat své rodině
za podporu a pomoc při psaní této práce.

ABSTRAKT

Diplomová práce Vlastní próza s autorským komentářem se skládá ze dvou částí. První částí je autorská próza, jež nese název Rezavá láska. Jedná se o psychologickou povídku, která popisuje partnerský vztah dvou lidí – bezejmenné hlavní hrdinky a jejího přítele Filipa. Filip má kladný vztah k alkoholu, často se více napije a není schopen samostatného návratu domů. Jeho partnerka ho proto zachraňuje, pomáhá mu s chůzí, někdy ho musí doslova táhnout. Tyto Filipovy stavy ji dohánějí k šílenství a mají na soužití partnerů velký vliv, avšak tato skutečnost není jedinou trhlinou celého partnerského vztahu. Hlavní hrdinka týden co týden odjíždí za prací do Jihlavy, tudíž se s přítelem vídají pouze o víkendu, navíc chce být soběstačná a nezávislá, což se do jisté míry neslučuje s partnerovou představou o svatbě, dětech a společném životě. Hlavní hrdinka se nakonec rozhodne být svobodná a celý jejich příběh končí rozchodem.

Ve druhé části diplomové práce jsou reflektovány okolnosti vzniku povídky. Kromě charakteristiky postav, základní dějové linie, variant závěru a smyslu díla se tato část věnuje také zkušenosti z prvního literárního pokusu, kde autorka mimo jiné hodnotí svůj literární výtvar.

Druhá část této práce rovněž obsahuje dvě literární kritiky, k nimž se autorka poté vyjadřuje.

KLÍČOVÁ SLOVA

povídka, partnerský vztah, Rezavá láska, alkohol, smysl díla, kompozice, titul

ABSTRACT

The diploma thesis ‘Personal prose with an authorial commentary’ is composed of two parts. The first part is the authorial prose is titled *Rusty love*. It is a psychological short story that describes a partnership between the main character – a noname woman, and her partner – Filip. Filip likes drinking alcohol and frequently he drinks too much so that he is not able to walk home on his own. Therefore his girlfriend is like his rescuer who helps him with walking and sometimes she even has to haul him. Such bad conditions of Filip make her mad and very badly influence their relationship. Unfortunately it is not the only problem in their partnership. The main character leaves every week to work in the city of Jihlava and thus they can only see each other at weekends. Moreover, she likes to be self-sustaining and independent, which is somehow in contrasts with his concept of living together, to get married and have kids. Finally, the main character decides to live as a single and their story ends up with their separation.

The second part of this paper reflects circumstances of the work’s origin. The characters, the plot construction, possible ending versions and the meaning of the short story are described here. This part also focuses on the author’s experience of writing itself and this first literary attempt is assessed. There are also two literary critical reviews and the author’s response to them.

KEY WORDS

short story, partnership, Rusty love, alcohol, meaning of the work, plot construction, title

Obsah

1. Rezavá láska	7
2. Autorský komentář	59
2.1 Motivace pro výběr tématu Vlastní próza s autorským komentářem.....	59
2.2 Záměr a míra autobiografičnosti	59
2.3 Volba literárního kódu.....	60
2.4 Základní identita postav.....	61
2.5 Charakteristika postav	62
2.6 Základní dějová linie	63
2.7 Konstrukce příběhu	65
2.8 Vyprávění/vypravěč.....	68
2.9 Varianty závěru.....	68
2.10 Kompozice.....	70
2.11 Titul	70
2.12 Smysl díla	71
2.13 Problém prezentace osobních zážitků.....	71
2.14 Neschopnost překročit hranice autobiografičnosti	72
2.15 Modelový čtenář	72
2.16 Průběh tvorby	72
2.17 Zkušenost s prvním literárním pokusem	73
3. Kritiky.....	75
3.1 Kritika Mgr. Iny Píšové	76
3.2 Kritika Bc. Pavly Danielkové.....	78
3.3 Autorčino vyjádření ke kritikám.....	79
4. Seznam použité literatury	80

1. Rezavá láska

I

Ach jo, to je nostalgie. Kde jsou ty časy, když jsme spolu začínali chodit. To bylo tak báječný. Pamatuju si, jak jsem byla tenkrát na vázkách, jestli do toho jít, nebo ne. Chtěla jsem mít čas jen sama pro sebe a bála jsem se, že tím to všechno skončí. Sakra, tenkrát před sedmi lety jsem byla tak strašně sobecká, myslela jsem jenom na sebe. Naprosto jasně se vidím, jak jsem byla vykloněná ze střešního okna mého ještě dost pubertácky zařízeného pokoje, jehož stěny pokrejšovaly plakáty samejch hvězd, třeba Nirvany, P.O.D., Brada Pitta nebo kapely Rammstein. Kouřila jsem Startku, plivala na střechu a přemýšlela nad tím, jestli s ním mám začít chodit. Možná to bylo taky kvůli předešlému nedokončenému nebo spíš nedořešenému vztahu s Jirkou. Ten byl taky moc fajn, akorát to nakonec nějak vyšumělo, aniž bychom si cokoli řekli. Bože, já jsem byla tak strašně trapná. Co jsem si o sobě vlastně myslela? Všichni už tehdy s někým chodili, jenom já jsem byla hrdinka s cigárem v hubě, která si jak primadona nakráčela do hospody, bouchla do sebe tři a více piv a s velkou, celkem opilou pompou, se vrávoravým krokem hrdě vracela domů. Jak já jsem se vždycky tajně smála pohledům holek, který naznačovaly svejm drahejm polovičkám, že další pivo už si nedaj a půjdou domů. To bylo tak směšný, říkala jsem si, že tohle teda já nikdy dělat nebudu. Radši ani nechci vědět, co si o mně tenkrát lidi mysleli. Ale Filip měl s Jirkou něco společnýho. Jirka se taky k ničemu neměl, asi se mě bál, takže já musela začít. A to byl teda děs, protože tyhle věci maj na starost přece muži. Tenkrát mě ten vztah vůbec nebavil, a asi proto se mi do dalšího moc nechtělo, netoužila jsem s nikým bejt, nechtěla jsem, aby mě zas někdo omezoval. A omezuje mě ten náš vztah? Asi ne. Můžu si v klidu zajít v neděli na pivo s kamarádama, Filip o tom prakticky neví. Jenomže to není jako jít do hospody s ním. Já si dám na závěr týdne dvě, tři piva, pokecám s místníma chlapama, mrkneme na telku a jdu zase domů. Mám to spíš na lepší spaní. Ale tenkrát ta akce, kde jsme se poprvý potkali. To byla divočina. Super kapely hrály v zatuhlým, zahuleným kulturáku v nějaký zapadlý vesnici, všude milion lidí, samí známí, výborná muzika, všude smrděla tráva, všichni pařili a já vůbec netušila, že mě z toho obřího davu zmateně a různorodě kroutících se lidí do rytmu pořádnýho punku pozoruje pár temně modrejch a hlubokejch očí.

Údajně po mně pokukoval už rok, ale já si toho vůbec nevšimla. Prej se mnou mluvil na trutnovským festáku, ale já si to nepamatuju, asi nebyl moc výrazná osobnost, nijak mě neuchvátil. Ale na tý akci to byl doslova masakr. Spousta panáků, spousta piv a

nezřízená zábava. Z toho koncertu máme taky první společnou fotku. Sice mi tam není vidět hlava, ale každéj ví, že to jsem já. Nebo aspoň já to vím. A druhej den e-mail. Odesílatel Filip. Bylo to tak pěkný, číst zprávu od chlapa, kterej mě chtěl. Nejdřív jsme si psali, naprosto mě uchvátil jeho písemnej projev, neměl tam ani jednu pravopisnou chybu. Všechno v pořádku a navíc spisovně. A taky psal háčky a čárky nad písmenama, to nebylo v tý době zvykem. Bylo to tak dospělácký, psát si e-maily. Vždyť jsme si ani nevyměnili telefonní čísla, e-mail mu dala Petra. Kdo to kdy viděl. Zpětně si uvědomuju, že o mě asi fakt moc stál. A pak pozvánka do kina. On mě pozval do kina. Bylo to neskutečný, nikdy mě nikdo nezval do kina, obzvlášť mužskej. Pořád jsem ale nemohla pochopit jednu věc. Proč by chtěl bejt tak skvělej, krásnej, chytrej chlap, prostě famózní partie, proč by chtěl bejt s holkou jako jsem já? Byl to prostě muž, po kterým jsem toužila a kterýho jsem si vlastně i vysnila. Vysokej, tmavý vlasy, fousy, krásný modrý oči, sportovní postava, nádherný ústa, rovný bílý zuby. Prostě neskutečnej chlápek, kterej navíc disponoval překrásným zadkem. Vždycky si stěžoval, že má obří nos a velký odstátý uši, ale tohle se mi na něm líbilo právě nejvíc, nebyl tuctovej, byl unikát. Dodnes mám úchylku ho za ty uši tahat. A já jsem v tý době vypadala naprosto děsně. Ne že bych teď vypadala o něco líp, ale tenkrát jsem měla hnusný, dlouhý vlasy neidentifikovatelný barvy, roztřepený konečky, obličej kulatej jak fotbalovej míč, křivej nos, teda spíš skoba jako prase, barva očí nevýrazná, směska hnědý a zelený, postava absolutně nesportovní, slovník tak nic moc. O oblečení raději ani nemluvit, protože tenkrát jsem nechtěla bejt žádná ovce, která nosí moderní hadry jako každá druhá nána, já chtěla bejt hlavně odlišná, co nejvíc, tudíž jsem nakupovala zásadně v hrabáku. Možná na něj zapůsobil můj humor, to mi vždycky všichni říkaj, že jsem děsně vtipná, sice si tak vůbec nepřipadám, ale když to tak viděj ostatní, nebudu jim kazit iluze. A to kino, vždyť já byla tenkrát tak posedlá svou samostatností, že jsem se ani od něho nenechala vyzvednout! Já normálně jela vlastním autem, teda tátovým. Dokonce několikrát. Co jsem to za člověka? On mě pozval na rande a já trvala na tom, že tam přijedu sama, přitom mě chtěl chudák normálně vyzvednout. Byla jsem fakt trapná. Aspoň se mohl zasmát mému řidičskému umění. Přijela jsem jako největší borec, ale zacouvat na místo určení byl už docela problém. Myslela jsem si, že ještě nepřijel, ale parkoval za rohem a všechno pozoroval. Pak následovaly dlouhý hovory v autě, čekání na kino. Jednou se nás v kině nesešlo ani deset, takže se nehrálo. O to víc času jsme mohli trávit povídáním. A já pořád čekala na tu pusu, na tu první pusu. A ono pořád nic. Kámošky se mi tenkrát smály, prej budu muset udělat první krok já, ale to nepřipadalo v úvahu. To tady už jednou bylo. Taky jsem chtěla jednou zažít ten pocit, že to má pevně

v rukách někdo jinej než já. Pak jsme se začali navštěvovat. To byl taky trapas. Nikdy jsem nechtěla zajíždět až přímo k jejich baráku, takže jsem parkovala až půl kiláku kdesi a on tam na mě vždycky čekal. A pak začaly ty krásný výlety do přírody, nekonečný procházky lesem, nádhernou krajinou, byla jsem fakt zamilovaná, ale pořád jsem čekala na tu pusu. Až jsem se jednou teda dočkala, vejšlap na rozhlednu, zastávka u polorozpadlý lavičky. Udělali jsme si pauzičku na cigáro, krásně svítlo sluníčko, seděli jsme vedle sebe, všechno rozkvétalo, prostě nádhera. A pak to přišlo, krásná první pusa. Zpočátku jen tak lehounká, jen tak si to zkusit. A pak už pořádná. Měla jsem takovou radost. Konečně, jupí, hurá, třikrát sláva. Bylo to tak vzrušující. I když nesnáším romantiku, tak tohle bylo fajn, trochu jako z filmu.

Hezký bylo taky hlavně to, jak jsme jeden před druhým nedávali najevo svoje špatný vlastnosti, stinný stránky. To se ale na prvních setkání pochopitelně nedělá, aby člověk toho druhýho neodradil. Oba dva jsme ze sebe dělali ty nejlepší lidi pod sluncem, žádný mindráky, žádněj kostlivec ve skříní, prostě slušňáci. Akorát teda to kouření, ale to už jsme věděli od toho koncertu, že oba kouříme Startky, pěkně jsme pak v tom kině smrděli, ještě aby ne, když jsme seděli dvě hodiny v jeho sportovním italským voze a pálili jednu za druhou. Nejvíc šokující byla ale odpověď na moji otázku, kolik mu vlastně je. Tenkrát bych mu tipovala tak nejvíc dvacet tři, nemohla jsem mu to uvěřit, že mu bylo už jednatřicet, takovej věkovej rozdíl. Musela jsem se hrozně smát, pamatovala jsem si tu písničku od Svěráka, ve který píše dcera Barbora z letního tábora domů rodičům a běduje, proč se nenarodila dřív, protože by tak mohla chodit s hlavním vedoucím. Náš rozdíl byl naštěstí nebo možná bohužel dvanáct let. A pak jsem to řekla našim, že mám přítele. Byli z něj nadšený, slušňák, hodnej kluk, kterej má dobrou práci, vypadá k světu, nebydlí daleko. Bylo mi fakt trapně, když jsem se jich poprvé ptala, jestli by u nás mohl spát. Nikdy předtím jsem si domů nikoho nepřivedla, zřejmě proto, že by se asi zděsili, kdyby viděli moje předešlý omyly. Jeden byl zabržděnej, druhej stejně starej jako moje máma, další byly spíš máničky z kosteleckýho parku, ve kterým se scházela ta největší smetánka, včetně mě, samozřejmě. Byl to idiot vedle idiota, ale každej holt nějak začínal.

První návštěva naší hospody byla taky zajímavá, klepala jsem se, aby se s ním někdo z mých kamarádů bavil, ale celkem rychle se všichni skamarádili, takže dobrý, zkrátka dokonalost sama. Nebo spíš alkohol zcela jistě sblízuje. To jsme si vždycky dali pár piv, já zpravidla jedno a půl, on tak maximálně tři, čtyři a šli jsme spořádaně domů. Totální idylka, ale to bylo jasný, přece se poprvé oba nezmrskáme do němoty. Trvalo to vážně dlouho, než začaly vyplouvat na povrch zajímavý skutečnosti, kradla se ven jedna

po druhý, pěkně nenápadně, postupně, aby nevzbuzovaly moc pozornosti. Ještě předtím jsme ale vlastně byli na skvělý dovolený, na naší první společný dovolený. Chodili jsme spolu jen dva měsíce a už jsme si to svištěli do Slovinska. Pro jistotu s náma jel ještě jeden pár, kdybychom náhodou zjistili, že to nebude úplně ideální. Ale ono to fungovalo a druhý pár byl taky v pohodě. Tenkrát jsem sama sobě zachránila život červeným vínem, který bylo zkažený, bylo mně tak špatně, že jsem s nima nemohla vyrazit na první pořádný vejšlap, ze kterého byli všichni tak zničený, že následující tři dny jsme jen dřepěli v kempu a popíjeli. Ne že by mně to nějak vadilo, byla jsem líná jak veš, ale před Filipem jsem se hecla a běhala po vrcholcích hor jako kamzík, dělala jsem ze sebe strašnou sportovkyni. Byla jsem ufuněná, rudá jak sovětská vlajka, sice jsem měla asi tak tisíc krizí, když jsme lezli na Jalovec, ale všechno jsem zvládla s grácií, nedala jsem na sobě nic znát, ani to, že jsem druhý den nemohla chodit, i když to se maskovalo celkem obtížně. Do toho kempu jezdíme dodnes a vždycky vzpomínáme, vždyť my jsme jak důchodci, už jen vzpomínáme na to, co bylo, asi to bude tím, že současnost nestojí za nic, tak proč si nezpříjemnit život aspoň vzpomínkami. Strašně mě tenkrát udivilo, jak si rozumíme, čtrnáct dní jen spolu, teda ve čtyřech, ale i tak jsme se na všem vždycky shodli, vůbec nám nevadilo dělat to, co navrhnul ten druhý, i když jsme měli v hlavně svůj vlastní plán, jak danou věc udělat. Bylo to prostě krásný. A taky jsme tam spolu měli první sex. To bylo taky dost zajímavý. Kámoš kdysi do větru prohodil větu, aby nás nikdy nenapadlo souložit s někým ve stanu, a hlavně ne přikrytý spacákem, jelikož pak z člověka lije jako z vola, což není asi zrovna moc sexy. Hned jsem si na něj vzpomněla, ale stan byla naše jediná možnost, tak jsem alespoň zařídila ty spacáky. Jinak to bylo báječný. Sice to byl celkem omezený prostor, takže nebyla možnost provádět kdejaký kousky, ale byl to mazec. Hlavně ta skutečnost, že jediný, co nás dělí od okolního světa, je prachobyčejná tenoučká látka, bylo to strašně vzrušující. A všude okolo nás spali další lidi. Tehdá nás musel slyšet celej kemp, protože potichu jsme rozhodně nebyli, ale asi nám to ostatní dovolenkáři přáli nebo možná i záviděli, nikdo si totiž nestěžoval. Je fakt, že na tohle jediný nemusím pořád vzpomínat jako na něco, co bylo, co nám ze začátku šlo a bavilo, protože zrovna tahle věc funguje stále dokonale.

Promítání fotek z naší úžasné dovolené sklidilo taky úspěch. Všichni mě obdivovali, jakýho bezva chlapa jsem si to našla a co všechno díky němu zažívám. Další dva roky to bylo taky skvělý, ale už se začaly objevovat určitý nedostatky, na obou stranách. Já vím, že nejsem dokonalá, ale tak dělám, co můžu, některý svoje zlovyky jsem se snažila odstranit, ale něco člověk prostě před tím druhým neskryje. Třeba jako lásku

k alkoholu. Proč to ale šlo na dva roky potlačit? Teď mně to asi zpětně dochází. Když někdo něco na chvíli potlačí a vytěsňuje, tak se mu to potom vrátí, ale v dvakrát tak silnější míře. To je jako s kouřením, na pár let se přestane, ale nakonec se to zase vrátí, akorát člověk kouří o mnoho víc, protože má potřebu dohnat to, co zameškal, takže to vlastně nemělo vůbec žádný účinek. To bude ono. A pak to má k něčemu vypadat. Zůstali jsme na mrtvém bodě. Snad se ale zase jednou někam posuneme. Teda spíš určitě se musíme posunout, protože Filip opět někam stoprocentně na měsíc odjede jako před rokem. Třeba šmajdat do Himalájí. Jsem ráda, že mu nevádí, že s ním nesdílím jeho cestovatelského ducha. Alespoň si od sebe jednou za čas pořádně odpočineme. A až se vrátí, bude to zase o trochu jiný. Nebo taky třeba ne. Sakra, to je hrůza, fakt jsem jak ten důchodce. Radši si půjdu dát panáka, taky bych mohla vystřízlivět a pochod domů by mohl bejt nesnesitelnějším. Lepší bude udržet si těžce vypěstovanou hladinu. Jemu to jde s alkoholem hůř, mně zase líp. Teda co se týče cesty domů.

II

„Dobry ráno, miláčku,“ pronesl s ledovým klidem a snažil se ji políbit, avšak ona byla mírně zděšená. No to si ze mě dělá srandu, ne? Tak tohle už je vážně moc. On si snad vůbec nic nepamatuje. Zase! Zřejmě z toho za chvíli zešílím, jestli to takhle půjde dál. Jak je tohle možný, že nic neví? Večer chtěl řešit důležitý věci, nás dva. Teď je ráno a nic, prázdno. Já tímhle vážně trpím, ale jak mu to mám vysvětlit? Copak si nemůžeme popovídat v normálním stavu? Co mám teď jako dělat! Budu našťvaná? To bych asi měla bejt nebo budu mlčet, budeme se hádat, ještě se na něho můžu vrhnout a bouchnout ho, třeba do ramena, nebude se asi moc bránit, není mu ještě dobře, ale zase to musí pochopit, co tím chci říct. Už prostě nevím, jak mu to mám dát jinak najevo. Můžu křičet, brečet, prosit, nadávat, stejně se nic nezmění, musím bejt prostě útočná, nedá se nic dělat. „Ty si jako zase nic nepamatuješ?“ „Jsem rád, žes mi taky popřála dobrý ráno.“ „Tak teda dobrý ráno. Můžeš mi odpovědět na mou předešlou otázku?“ „A jakou?“ „Že si zase úplně mimo a nic si nepamatuješ!“ „Mimo nejsem a nevím, co bych si měl pamatovat. Stalo se něco zásadního?“ „Včera jsem tě opět musela tahat domů, jako už mě to moc nebaví, potom se ti akorát všichni smějou a mně je dost trapně.“ „Proč ti je jako trapně, když si utahujou ze mě?“ „Protože si myslej, že jsem pitomá káča, tahám tě domů v nejlepším a ty si nemůžeš nic užít.“ „To není pravda, tohle si určitě nikdo nemyslí.“ „Tak to se teda mejlíš, myslej si to úplně všichni. A nešahej na mě. Táhnou z tebe alkoholový výpary.“ „Ty seš fakt jak

ledová královna, člověk tě chce po ránu něžně pohladit a ty seš taková chladná.“ „A ty se mi divíš? Vždyť se na sebe podívej, ani nejseš převlečeněj, ležíš tu v mikině a riflích.“ „Tak se mi asi chtělo tak moc spát, že jsem to ani nestihnul, převlíknout se. Co si dáš k snídani?“ „No, spíš jsi byl dost neschopnej.“ „Co si dáš k té snídani?“ „Nevím, je mi to jedno.“ „Proč seš zas taková nabručená?“ „Já jsem naštvaná.“ „Tak nebuď. Jdu udělat tu snídani, tak pak přijď do kuchyně.“ „Hm.“ „Co?“ „Jo.“

U snídaně spolu skoro nepromluvili. Jeho štválo, že je zase rozzlobená. Nechápal, co udělal špatně, ale její špatnou náladu vždy rozpoznal. Když snídala, zadíval se na ni. Měla nepřítomný výraz, hrála si na neviditelnou a dělala, jako by s ní u stolu vůbec nikdo neseděl. Nezavadila o něho jediným pohledem, snažila se dívat buď na starou hnědou skříň, která stála naproti ní, přímo v rohu kuchyně, potom nudně pozorovala, co se děje za oknem a když jí omrzelo i tohle, dívala se do hrníčku s čajem a zkoumala chleba se salámem, na jehož místo, které zprvu na talíři zaujímal, se skoulelo malé červené rajčátko. Vždycky jí vadilo, že skladují zeleninu v lednici, byla pak příliš studená a v kombinaci s teplým čajem ji rozbolely zuby. Avšak ignorovat ho nešlo věčně, takže se občasným letmým pohledům do tváře svého přítele nešlo ubránit. Byť to byl jen vteřinový pohled, naprosto věděl, co vyjadřoval. Měla malá úzká očička, která často mhouřila, zdálo se mu, že je to pohled plný nenávisti, jenž často viděl u ostřílených kovbojů chystajících se na duel se svým nepřitelem. Její tvář rovněž pozbývala mimiku, byla bledá a krom občasného zvednutí obočí se z ní dalo vyčíst jen to, že rozhodně neoplývá dobrou náladou. Nezbyvalo mu tedy nic jiného, než zkusit tuto duchem nepřítomnou osobu rozveselit. Věděl, že to bude nelehký úkol, ale nechtěl se celý den dívat na to, jak jím opovrhuje.

„Půjdeme se někam projít?“ Nic, žádné odpovědi se nedočkal, zkusil to tedy znovu. „Nechceš se jít někam projít? Nebo jinak, co bys chtěla dělat? Když ses dívala z okna, jistě sis všimla, že je tam krásně.“ „Jo, je tam krásně, škoda, že mám zkaženej celej den.“ „Proč?“ „Tak se na sebe podívej, seš ještě celej nacucanej jak houba.“ „Tak já se ti teda omlouvám, že jsem si dal včera trochu víc piv. Nebyl to záměr, ale potřebovali jsme s chlapama něco vyřešit, přece nebudu pít nějakou limonádu. Víš, že když si dám na pivo limču, tak je mi špatně. Ty ses snad taky špatně nebavila, ne? Vůbec sis mě nevšímala. Někdy mi přijde, že mě k životu absolutně nepotřebuješ.“ „To máš pravdu, když už seš moc, tak tě k životu vážně nepotřebuju. Já potřebuju normálního Filipa, střízlivýho, kterej je zábavnej, super, vtipnej, na kterýho se můžu spolehnout, toho mám moc ráda, ten druhej je pěkně nesnesitelněj.“ „Tak pojď ven s tím, kterýho máš ráda.“ „Škoda, že ten tady

zrovna není.“ „Jakto?“ „Objeví se, až ten druhý vyprachá.“ „Tak já jdu ven hledat toho, kterýho máš ráda, jdeš se mnou?“ „Obávám se, že ho nenajdeme.“

III

Skoro všechny víkendy probíhaly úplně stejným způsobem jako přes kopírák. Z Jihlavy, kam odjížděla za prací, se po celém týdnu vracela domů až v pátek navečer. Obvykle se přivítala s rodiči, a buď přijel její přítel za ní nebo ona k němu. Páteční a sobotní večery trávila se svými přáteli v hospodě. Byl to totiž takový jejich rituál. Když přijel on za ní, sešli se v místní hospodě s jejími přáteli. Jestliže to bylo naopak, šli zase do hospody, tentokrát ale do jiné a s jeho kamarády, takže ani jeden večer netrávili s týmiž lidmi, a proto nebylo nudné trávit volný víkendový čas tímto způsobem. Pokud náhodou zůstali doma a nikam nešli, což se stávalo opravdu výjimečně, tak se jen líně povalovali v posteli, nezřízeně jedli, milovali se a dívali se na televizi. V těchto chvílích alkohol vynechávali, protože oběma přišlo pití piva v domácích prostorách jako vrchol čirého barbarství. Oba taky navíc neuznávali lahvové pivo a to sudové bylo posléze v hospodě vnímáno jako pěkný bonus k tomu, že se zase sešli se svými přáteli. Alkohol byl zkrátka jakousi spojnicí mezi nimi a okolním světem.

Jejich spokojenost v tomto vztahu občas lehce kolísala. On byl naprosto šťastný, ona méně, a proto se neustále snažila najít tu pravou příčinu toho, proč některé věci nefungují tak, jak by fungovat měly. Považovala se za dokonalou partnerku, která musela čas od času snášet útrapy a manýry svého partnera, kterého i přes to všechno velice milovala. On byl zase šťastný a spokojený s tím, že našel tu nejbáječnější ženu na celém světě, která byla chytrá, zábavná a která si dokonce rozuměla se všemi jeho přáteli. Nikdy se neopovážil představit si, že by ji ztratil, obzvláště po několika předešlých nevydařených vztazích, které končily buď vysokými nároky, jež na něho partnerky kladly nebo jejich nevěrou. Ona byla zkrátka dokonalá, uměla si poradit v každé situaci a byla obyčejná, to se mu na ni velice líbilo. Nebyla to žádná vyžle, ale zdravě vypadající dívka, měla krásné hnědé dlouhé vlasy, roztomilý nos, plné rty, divoké hnědé oči. Když ji poprvé slyšel promluvit, byl uchvácen jejím hlasem. Měla ho sice trochu hrubý, ale zároveň lehce nakřáplý jako nějaká rocková hvězda. Od prvního okamžiku, i když ještě vůbec nevěděl, jaká doopravdy je, si byl jistý, že tahle dívka je pro něho ta pravá. Na druhou stranu ona nemohla vůbec pochopit, co na ni tak dokonalý muž, jako je on, může vidět. Nebyla se sebou spokojená, přišla si nezábavná a nevýrazná, její slovník občas připomínal řeč dělníků na stavbě a cigareta značky Start byla jejím věčným společníkem.

Vůbec celé tohle soužití bylo velice zajímavé. Je až neuvěřitelné, že se tihle dva našli. Měli toho spolu tolik společného. Oba tomu vlastně ani nemohli uvěřit, že vůbec někde na světě existuje člověk, který by mohl mít podobné, ne-li stejné vlastnosti jako ten druhý. Oba poslouchali punk a rock, rádi chodili na procházky do lesa, cestovali, kouřili Startky, dokonce jim chutnala stejná jídla. Zpočátku ani jejich dvanáctiletý věkový rozdíl nehrál ve vztahu vážnou roli, i když jim někteří prorokovali, že tohle nebude dělat dobrotu. Ale i tak tvořili spokojený harmonický pár, který rád chodil do společnosti, bavil se a obklopoval se báječnými lidmi. Všichni jim dokonce záviděli, že se našli, že si skvěle rozuměli a vzájemně se doplňovali. Jejich vztah fungoval dokonale. Tedy až do té doby, než zabředli do víkendového stereotypu, který se postupně stával čím dál tím víc nesnesitelnějším.

Přes týden se totiž moc neviděli. Ona pracovala v soukromé firmě, kam ji přijali hned po škole, avšak tento podnik sídlil pět hodiny cesty vlakem od místa, kde oba žili. Takže přes týden přebývala v pronajatém bytě a na víkendy se vracela domů. O to vzácnější jim připadaly volné chvíle, jež mohli trávit spolu. On často přemýšlel nad tím, proč vůbec kdysi odešla pracovat tak daleko, a proč se kvůli němu nevrátí zpátky domů. Toužil po tom, aby si v blízkosti své a její rodiny pronajali byt, nebo postavili dům. Byl přesvědčen o tom, že vystudovaná specialistka na účetnictví by v nejbližším městě práci jistě našla. Problém byl v tom, že jí to takhle vyhovovalo. Přes týden měla svůj klid, nemusela se na nikoho ohlížet, mohla si dělat, co chtěla, téměř nikomu se nepodřizovala. Chtěla být zkrátka svobodná, volná, nechtěla se nikomu zpovídat a vysvětlovat s kým, kde, a proč byla. Nikdy ji ani nenapadlo, že by si mohla najít práci jinde, bydlet zase doma a trávit více času se svým přítelem. V tomto ohledu byla dost sobecká. Často myslela jen na sebe a měla pocit, že musí fungovat v jakémsi systému, který ji potřebuje a zároveň i vyhovuje. Bylo přeci její povinností plnit své pracovní závazky. Navíc ji tak trochu bavil samotářský život, který přes týden vedla. Každé pondělí, když přijela do Jihlavy, šla nakoupit a pak mířila rovnou do práce. Tam seděla buď u počítače a kontrolovala účetní výkazy podnikům, které svěřily kontrolu a vedení účetnictví firmě, jež ji zaměstnávala, nebo vyrážela do terénu za svými klienty. Po skončení pracovní doby většinou chodívala se spolupracovníky na sklenku vína nebo mířila rovnou domů, kde si uvařila večeři a relaxovala při četbě knihy. Tyto večery měla ze všeho nejraději. Nemusela po dlouhém vysilujícím dni s nikým mluvit a mohla si nerušeně číst. Svými „výjezdy“ za prací také maskovala celotýdenní přemýšlení nad tím, co se svým partnerem prožívala. Některé neděle se totiž nesly v takzvaném depresivním duchu, kdy si nebyla moc jista tím, co dělá,

s kým to vlastně je a především proč. Být přes týden bez něho považovala za jakousi satisfakci, zasloužený odpočinek, při kterém si mohla dělat to, co chtěla. Nad budoucností jejich vztahu vůbec nepřemýšlela, lépe řečeno, toto téma naprosto nesnášela. Bylo to způsobeno hlavně tím, že naopak její drahou polovičku toto téma zajímalo až přespráliš. Zdálo se, že sedm let vztahu je už dlouhá doba na to, aby začali přemýšlet o tom, kde budou bydlet. On také často přemýšlel o dětech, které by spolu mohli mít. Pravdou bylo ale také to, že ho nikdy nenapadlo odstěhovat se za ní. Proč by to také dělal? Vždyť mu tvrdila, že se vrátí zpět za ním, že chce bydlet v rodném městě, nebo někde poblíž, avšak nic pro to nedělala a dosud ani dělat nechtěla. Zatím jí stačilo, že se viděli jen o víkendu a o dovolené. Občas se také zamýšlela nad tím, zda by si nelezli na nervy, když by byli neustále spolu a bydleli v jednom domě. Ostatně nejdelším společně stráveným časem byla obvykle dovolená. Na druhou stranu se uklidňovala tím, že v tomto odpočinkovém čase se nehádali a byli rádi jeden s druhým. Avšak víkendy, jež byly po téměř většinu roku symbolem společně trávených chvil, ne vždy připomínaly harmonický vztah dvou spřízněných duší.

IV

„Ahoj, Miláčku.“ „Ahoj, Lásko.“ „Jsem strašně rád, že je zase pátek a my se konečně vidíme, jaký jsi měla týden?“ „No, hrůza, radši se ani neptej. Šéf se asi zbláznil, takže jsem byla od rána do večera v práci a makala jak mourovatá. Na nic jiného mi nezbejval čas.“ „A na co jiného by ti měl čas zbejvat, když tam bydlíš jen kvůli práci?“ „Mohla jsem si zajít třeba do knihovny, číst si nebo jít s někým na kafe nebo do kina.“ „Tak na kafe a do kina snad můžeš jít tady se mnou, ne? K tomu nepotřebuješ nikoho jiného.“ „Vždyť ty kafe nepiješ.“ „Tak bych si dal čaj.“ „Ale ty to nechápeš. Jsou prostě chvíle, kdy si chceš odpočinout a jen tak s někým někam vyrazit.“ „Hm, takže mě nepovažuješ za osobu, se kterou bys chtěla něco podniknout a neodpočineš si se mnou, jo? Já nevím, že ty chceš vždycky s někým někam vyrazit, ale když chci já, abys se mnou někam jela, tak to zas ne, to máš moc práce, nemáš čas, máš jiné povinnosti.“ „Já jsem se na tebe tak těšila a nechci zase něco řešit. Jak ses měl ty? Všechno dobrý?“ „Ále, v práci už mě to strašně vytáčí, já nevím, jestli tam ještě vydržím. Ten můj kolega je strašnej debil a ke všemu se ještě teď ukázalo, že ačkoli oba děláme to samý, on má víc peněz než já. Tak jsem šel rovnou za vedoucím, jak je to jako možný, ten mě jen tak odsek, že to není moje starost, Pavel si to prej zaslouží, protože žije ve velkém rodinném domě a má tři děti,

takže on ty peníze potřebuje víc než já, protože já bydlím ještě doma, děti ani manželku nemám, takže peníze nepotřebuju.“ „To je teda dobrej idiot, jako jak ti tohle vůbec může říct? A tak nešlo by se obrátit na někoho jinýho? Máš ještě nějakýho šéfa?“ „Mám, ale nevím, jestli má vůbec cenu za ním chodit. Tam je taky rozdíl v tom, že ten idiot je až po kotníky zabořenej vedoucím v řiti. Ale tohle já prostě nemám zapotřebí a rozhodně to dělat nebudu. Navíc, ten kretén ještě napráší i to, co neví, tak to víš, to se musí na vejplatnici nějak promítnout.“ „Tak to je teda pěkněj bordel, nechtěla bych u vás pracovat. Co podnikneme večer?“ „Lásko, já jsem si říkal, že bychom mohli dnes zůstat doma a udělat si krásnej večer.“ „A co chceš jako dělat? Koukat na televizi? Já jsem strávila celej tejden zavřená v kanceláři a docela bych vyrazila někam do společnosti.“ „To jako říkáš těm lidem společnost?“ „Jo, říkám, s nikým od nás jsem se přes tejden neviděla a cejtím se totálně izolovaná. Navíc mi psala Kristýna, jestli dneska jdeme do hospody, taky by prej dorazila a pokecala s náma. Ostatním asi psát nemusím, protože páteční společnost je už po několik let naprosto neměnná a určitě tam všichni budou.“ „Hm, tak tedy půjdeme, ale nevím, proč bychom nemohli jednou zůstat doma. Víkend je jediná doba, kdy se můžu pořádně vyspat.“ „Však můžeš spát ráno.“ „Hm, jenomže jak vstávám přes tejden brzo do práce, tak se budím i o víkendu a moc si tak nespím.“ „A tak vždyť tam nemusíme být do pěti do rána, dáme si dvě piva a půjdeme domů.“ „Tak na dvě piva tam snad ani nemá cenu chodit, ne?“ „Mně dvě piva v pohodě stačej, to spíš ty nevíš, kdy máš dost.“ „Cos tím jako chtěla říct?“ „Vůbec nic, proč bych tím chtěla něco říct? Tak snad to víš nejlíp ty sám, kolik si běžně dáváš piv.“ „No, to nevím, to víš spíš ty, protože mi je neustále počítáš.“ „Já to počítám pouze proto, aby nás hospodská neošidila. Vždyť přece víš, jaký má s počtama problémy, jinak mě množství tvejch piv absolutně nezajímá.“ „Tak jak myslíš, dáme si něco k večeři?“ „Jasně. Jenom vybalím pár věci a půjdeme do kuchyně. Mám ale takovej pocit, že tam toho mnoho nebude, ale něco malýho uvařím.“ „Něco malýho? Musíš mít dobrej základ, když jdeme do hospody, abys dlouho vydržela a nechtěla jít zase v jedenáct domů.“ „Slyšel ses? Víš, cos teďka řekl?“ „Co?“ „Nechceš, abychom šli v jedenáct domů. Nejdřív se ti nikam nechce, já chci jít jen na dvě piva a teď najednou potřebuju dobrej základ, abych tam vydržela co nejdýl. Docela si protiřečíš, ale necháme to bejt. Dáme si špagety?“ „Jo, klidně. A neprotiřečím si.“

Když se navečeřeli, vyrazili za svými přáteli a za zábavou. Ona byla šťastná, že si konečně odpočine od práce, popovídá si s kamarádkami a dá si pivo, jemu se sice původně nikam jít nechtělo, ale přál si být s ní, takže mu nic jiného nezbývalo. Trochu ho to mrzelo, že s ním nechtěla zůstat doma, ale na druhou stranu ji velice dobře znal a věděl, že je to

hodně společenská osoba, která se ráda baví a zbožňuje pivo. Ostatně to byla také jedna z vlastností, která se mu na ní líbila. Neznal totiž skoro žádnou dívku, která by měla ráda pivo tak moc jako ta jeho.

Poté, co dorazili do hospody, naskytl se jim obraz, na který byli oba zvyklí. Skromná, teplá místnost, na hospodu možná až moc luxusní, ve které stálo jen pár stolů. Jelikož byla největší návštěvnost v pátek, a to zhruba patnáct lidí, nebylo třeba kapacitu nikdy navyšovat. Na zdi visely obrazy s mysliveckou tematikou a hlavní dominantou byl vycpaný jezevec, ze kterého se všem zpočátku dělalo zle, ale časem si na něho místní štamgasti zvykli. Jedna celá postranní zeď byla tvořena dveřmi, za kterými se skrýval obrovský, avšak téměř nepoužívaný, taneční sál. S každým otevřením těchto zašupovacích dveří pronikal do výčepu studený vzduch, který mírně páchnul zatuchlinou. Na to si ale také již všichni zvykli. Tyto posuvné dveře se otvíraly nejčastěji v pátek, a to proto, že v útrokách sálu stál automat na šípky, u kterého se každý poslední den pracovního týdne sházelo několik vášnivých hráčů. Za výčepem stála zrudlá hospodská, která neuměla počítat, takže zpravidla ošídila buď návštěvníky hospody, nebo sama sebe. Výraz její tváře byl po léta neměnný, vyjadřoval nelibost nad tím, že někdo přišel. U prvního stolu seděl věrný štamgast, který už po deset let neměnil své zvyky. Chodíval vždy už v šest hodin večer, dal si tři piva, vykouřil pět cigaret a o půl deváté se odebral domů. K němu si většinou sedali lidé, kteří hospodu navštěvovali nárazově, a tudíž neměli své stále místo k sezení. Druhý stůl patřil vesměs sportovcům a lidem nad padesát let. Tato sorta lidí si měla vždy co říci a sport býval hlavním tématem vášnivých debat. I toto osazenstvo do svých řad rádo přijímalo nově příchozí, takže člověk, který sem přišel prvně, se nemusel obávat toho, že si s nikým nepopovídá. Poslední, a zároveň největší stůl, byl královstvím místních „mladších“ ročníků.

„Jé, čau Kristýno.“ „Ahoj, no kde jste?“ „Hele, Filipe, nejsme tu první, skoro všichni už tu jsou. Nazdar osazenstvo, co tady všichni děláte takhle brzo? Standard je přeci na devátou, ne?“ „To víš, čím dřív přijdeš, tím dřív odcházíš.“ „Tos vymyslel Martine sám?“ „Ne, ale podívej se na hospodskou, dneska se zase tváří, že nás v jedenáct vykopne.“ „To je tady zejtra nějaká akce?“ „Tak to netuším.“ „Kam si sedneme?“ „Já nevím Lásko, já půjdu vedle Kristýny, tak si vem židli a pojď k nám, ještě se tam vmáčkneš. Sakra, kvůli nám by mohla koupit větší stůl, ne?“ „Nebo vytvoříme druhý patro.“ „To by asi vypadalo zajímavě.“ „A co vy tady děláte dneska tak brzo?“ „Přijela jsem dřív z práce a psala mi tady Kristýna, že nás dnes poctí svou návštěvou, takže jsme nezaháleli.“ „Já jsem chtěl dneska zůstat doma, ale jak vidíte, nechal jsem se přemluvit.“

„Tebe přeci nemusí nikdo přemlouvat, ne?“ „Hele, jo!“ „Však si dělám srandu.“ „A co jinak?“ „Co?“ „Ptám se, jak se máte.“ „Dobře se máme, ne? Co myslíš, Filipe?“ „Jo, máme se dobře, konečně je pátek, zase dva dny volna před sebou. Škoda, že víkend vždycky tak rychle uteče, potřeboval bych asi dovolenou.“ „To my všichni.“ „To mi povídej, taky jsem celej tejden dřela jako kůň.“ „Co to bude?“ „Dvě piva.“ „A co ty, Kiki, kdepak ses tady vyskytla?“ „Brácha jel dneska za nějakou slečnou, takže mě tady v deset vyzvedne, to víš, nechce se mi jít pak pěšky.“ „To chápu, je to štreka jako blázen. Budeš nás dneska zase bavit historikama z marketu?“ „Radši o tom ani nemluv, lidi jsou čím dál tím víc drzejší a myslej si, že budeš skákat, jak oni pískaj.“ „To máš pravdu, já byla v tejdnu taky za jedním klientem a spíš jsem si myslela, že jsem přijela někam do blázince. Než jsem mu stihla vysvětlit dvě základní věci, utekly tři hodiny.“ „Si asi seděl na vedení, co?“ „Vypadalo to tak.“ „Plánujete s Filipem něco na víkend?“ „To vůbec nevím. Lásko, plánujeme něco na víkend?“ „To uvidíme asi až ráno.“ „Tak to vidíš, my neplánujeme nic, jak se říká, žijeme přítomností.“ „To je zase moudro.“ „Že jo.“ „Dáme karty?“ „Můžeme.“ „Kdo bude všechno hrát? Zvedněte ruku. Hezký, všech šest rukou se hlásí, to nám na lízání moc karet nezůstane.“ „Neboj se, někoho hned podrtím a karet bude víc.“ „O tom nepochybuju.“ „Tak vy dva stejně za chvíli půjdete hrát šipky, teda až se uráčí dorazit zbytek týmu, tak se nám to pak uvolní.“

Zábava probíhala jako obvykle. Zpočátku si všichni povídali a sdělovali si dojmy z pracovního týdne, poté následovalo hraní karet. Někteří postupně odcházeli hrát šipky, někdo šel domů, opozdilci přicházeli. Tím, jak se společnost neustále měnila, stále bylo o čem debatovat. A jestliže už si neměli skoro co říct, na chvíli se zadívali na televizi. Tam se vždycky našel podnět k další diskusi. Když už se někteří zadržovali v řeči a měli tendenci se hádat, podívala se na hodiny a zjistila, že je již po půlnoci. Začala na sobě pociťovat první známky únavy.

„Miláčku, tak co, půjdeme už domů? Já bych už docela šla, zítra bychom mohli třeba vyrazit někam na vejlet.“ „Lásko, já bych si dal ještě jedno pivo a zůstal tu s těma lidma, moc se s nima nevidíme, tak bych toho chtěl využít. Tak si dej taky ještě jedno a pak půjdeme domů, nebo nechceš třeba víno? Jinak jestli bude hezký počasí, můžeme na vejlet klidně vyrazit.“ „No, jo, tak já si dám ještě malý. Ale ty už jich máš nějak moc.“ „Však zejtra můžeme bejt klidně doma a nemusíme večer nikam chodit.“ „Hm. Tak ty se s lidma od vás vidíš celej tejden, ale já bych je taky ráda viděla.“ „Tak já nevím, že pořád musíme chodit do hospody. Já bych byl klidně doma.“ „Co to tady plácáš? Posloucháš se někdy? Vždyť já mluvím úplně o něčem jiným.“ „Jo? A o čem?“ „Jde mi jen o to, že bych

si ráda popovídala s kámošema od vás. Jiná možnost, než se sejít v hospodě a pokecat, prostě není.“ „Proč seš na mě zase našťvaná? Snad jsem nic neudělal, ne?“ „Né, vůbec, jdu na cigáro.“ „No, jo, klasika. Pak vždycky odejdeš a budeš nafouklá.“ „Já nejsem nafouklá.“ „Miláčku, přece víš, jak tě mám rád, já tě miluju.“ „Dík, tak to je pěkný. Jdu na to cigáro.“

V

Tak dobrý, jsme zase tam, kde vždycky, ještě jedno pivo, ještě jedno pivo a pak další a další, dokud mi z toho nešvihne. Proč nemůžeme chodit do hospody tak jako všichni obyčejní lidi? Sejit se s kamarádama, pokecat, zahrát si karty, lehce popít a jít domů. Ne, on tohle neumí. Buď' nejdeme nikam a zůstáváme doma, nebo vyrazíme do hospody, kde nezřízeně pije. Žádný zlatej střed neexistuje. On prostě nemá míru, chybí mu ta klapka, která by řekla dost! Každopádně se mi chce už spát, takže ho tady nechám a půjdu domů. Kristýna už taky odešla. Řeknu někomu, ať si ho vezme na starosti a doprovodí ho k nám. Jo, třeba Martin, když má pocit, že máme ještě žízeň a musíme si dát další pivo. Jenomže on neví, jaký to je, táhnout domů velkého těžkého chlapa, kterej nespolupracuje. Akorát se zařadí mezi ty lidi, který se mu budou smát, jak je strašně vtipnej, i když je spíš trapnej. Dělá ze sebe akorát šaška a předvádí se. Jak já ho v tady těch chvílích nesnáším, chová se jak úplnej debil a vymejší akorát pitomosti. Mohla bych ho někdy natočit, abych mu ukázala krutou realitu, ale bylo by to k něčemu? Asi ne, jemu to totiž připadá normální. Ach jo. Ale tvrdnout každěj víkend doma se mi rozhodně nechce, to radši absolvuju tyhle dobrodružství. Tak vzhůru do boje, natlačit do sebe ještě jedno pivo a hurá domů.

„Tak už ses uklidnila?“ „Proč bych se jako měla uklidnit? Já jsem naprosto klidná“ „No, předtím to moc nevypadalo.“ „Hele, já půjdu už asi domů. Už se mi chce spát, jsem utahaná a ráno mám ještě nějakou práci.“ „Já jsem si říkal, jestli by sis třeba nezahrála šipky. Zeptali bychom se kluků, jestli si s nima můžeme zahrát.“ „Cože? Já už bych ale chtěla jít domů.“ „Lásko, tak si dáme pár her a půjdeme domů, jo?“ „Ne, tak si tady zůstaň a zahraj si s nima, já dopiju a jdu, klíče budou pod květináčem, tak si odemkni a nezapomeň za sebou potom zamknout.“ „Ale já bych chtěl jít domů s tebou.“ „No, tak pojď, ne? Vždyť ti nic nebrání.“ „No, ale tak chtěl bych tu ještě pobejt s těma lidma, zahrát si, ty opravdu nechceš?“ „Ne, opravdu nechci. Připadám si, jako bych mluvila se zaseklou gramofonovou deskou. Pořád se jen opakuješ.“ „To není pravda.“ „Ale je. Seš dospělej, tak se rozhodni, buď' půjdeš se mnou, nebo tady zůstaneš, mít obě věci najednou nejde.“

„Ale já bych to chtěl.“ „Hele, já jdu domů. Ty běž pak s někým, kdo jde stejným směrem, aby tě doprovodil.“ „A ty mi nepůjdeš naproti?“ „Zbláznil ses? Já jdu spát.“ „Miluju tě, lásko.“ „Dík. Mějte se, čau.“

Hm, dobrý no, tak jdu zase domů sama, potmě, ještě, že tady asi není nikdo, kdo by mě mohl chtít přepadnout. Můžu si tak akorát zapálit cigáro a to je celý kino. Jsem teda zvědavá, jak dojde. Snad půjde Martin s ním a dohlídne na něj. Sakra, proč já, proč jenom já? Vždyť je tak skvělejší, když je střízlivejší, má mě rád, ale proč pořád takhle jančí? Na druhou stranu je dobrý, že má taky rád společnost, že nesedíme doma na zadku a nekoukáme na novácký estrády, to by bylo taky moc. Holt se budu muset jednou za čas obětovat a táhnout se s ním. Třeba jednou pochopí, že to s ním myslím dobře. Bože, to zas bude ráno. Hlavně, aby byl doma, až se probudím, protože hledat ho někde za bílýho dne, to by byl teda trapas, i když tady ty existence všude okolo, to taky není žádná hitparáda.

Sakra, co je? Ne, telefon. „No?“ „Lásko, já nemůžu trefit domů, pojd' mě najít.“ „Panebože, kde seš?“ „Já nevím, jdu do kopce, vůbec nevím, kde jsem.“ „A ty jdeš sám? To s tebou nikdo nešel?“ „Já nevím, pojd' mě prosím najít. Já bych už chtěl jít domů.“ „A kde tě mám asi tak hledat, když nevíš, kde seš? Jdeš z kopce nebo do kopce?“ „Do kopce. Ale je tady nějaký rápělí a nemůžu tudy vůbec projít, je tady taky plot.“ „Já se z tebe zblázním. Kam jsi to zalezl? Tak se vrať zase někam zpátky, kde to budeš znát.“ „Ne, já už zpátky nejdu.“ „Co mám asi podle tebe dělat? Mám jít ven a volat na tebe, jestli mě uslyšíš?“ „No, když já nevím, kde jsem.“ „Ježiši, to já vím, že nevíš, kde seš, to je tvoje chyba, měls jít domů se mnou.“ „Lásko, moc tě prosím, pojd' mě najít, co když se mi něco stane?“ „No jo, tak počkej, oblíknu se a půjdu tě teda hledat. Pak ti zavolám.“ „Ne, nezavěšuj, co když někde vylezu?“ „Tak vylezeš, no a co, aspoň se najdeš.“ „Tak mi pak zavolej, až budeš venku.“ „No, jo.“

Já se z něj fakt zblázním, to snad není možný, proč já? Já jsem to přesně věděla, že to takhle dopadne, že ho budu muset jít hledat. Sakra, proč nešel s tím Martinem? Nebo proč s ním nešel nikdo jinej, když viděl, v jakým je stavu? To jsou panečku kamarádi, smát se mu, bavit se na jeho účet, to jo, ale aby ho doprovodili, to už ne. A já ho teď půjdu jak nějaká vrána ven hledat a volat na něj jak debil, jestli mě slyší. Čert ví, kde je, co když to přešel a šel někam dál? Kam by asi tak byl schopnej dojít? To by si snad všimnul, že míjí značku nebo zastávku autobusu. No, i když, ten by si asi nevšimnul ani mamuta, kdyby ho náhodou někde míjel. Musím jít hlavně potichu a nenápadně, aby mě nikdo neslyšel. Kolik je vlastně hodin? Tři čtvrtě na čtyři. To je teda vrchol. To se zase vyspím. Škoda, že jsem taková dobračka a nejsem svině, to bych ho tam venku mohla klidně nechat bloudit, ať si

najde cestu sám, jenomže já ho mám ráda, i když bych ho teď nejrady přerazila, ten dostane jmen, jenom, co ho najdu. A ještě mě vydírá, co když se mi něco stane, co když se mi něco stane, tak se mu prostě něco stane, nejsem jeho máma, abych ho hlídala jako malýho kluka.

„Filipe, kde seš, héj, slyšíš mě?“ Asi mu budu muset zavolat. „Filipe, už jsem venku, budu křičet, tak poslouchej, jestli mě uslyšíš, když mě budeš slyšet, tak běž za svým hlasem, jo?“ „Miláčku, vůbec nic jsem neslyšel, musíš křičet víc.“ „A co když jsi úplně někde mimo, pryč a já tady budu jen tak vyřvávat na celej okres? Dobře, jdu křičet dál, Filipe.“ „Už tě slyším.“ „A kde mě slyšíš? Nahoře, nebo dole?“ „Asi nahoře. Ještě volej.“ „Já už slyším lupat nějaký větve tady dole v uličce, kde je křoví. Héj, Filipe, slyšíš mě? Tady jsem.“ „Jo, už tě slyším, já jsem tady dole.“ „Filipe, seš normální? Co tady děláš? Kudy jsi to šel? Správná cesta snad vede támhle o kus vedle, ne? Ty seš takovej idiot.“ „Já ti nevím, asi jsem chtěl zkusit jinou cestu, myslel jsem si, že je to tudy kratší.“ „Tak radši příště nemysli.“ „Já jsem tak rád, miláčku, že jsi mě našla, to bylo jako v pohádce, našla jsi svého prince, kterej se za tebou dral neprostupným houštím.“ „Co to zase meleš, já už se musím fakt smát, protože tohle je totální tragédie, tak já jsem našla svého prince. Tak dělej, pojď spát. Já chci ráno vstávat a ne se tady procházet pomalu v pyžamu uprostřed noci.“ „Já jsem tak strašně rád, že jsi mě našla. Já bych asi musel počkat až do rána, na světlo, abych viděl, kde to teda jsem. Ale to byla dobrá zkratka, škoda, že je to tam tak zarostlý.“ „Ježiši pojď už. A buď potichu, ať nevzbudíš rodiče. Nevím, co bych jim asi tak vyprávěla. Že jsem našla svého prince? To asi radši ne.“

Následující ráno bylo opět dost krušné. Vstala potichu, aby ho nevzbudila, neměla totiž náladu mluvit s ním, natož se na něho dívat. Představa, že by s ní šel dolů do kuchyně za jejími rodiči snídat, ji dost děsila. Nepřítomný pohled a malá červená očička by mluvila za vše. Stačí, že se ukáže u oběda. On byl sice vzhůru, ale chtěl si ještě poležet, takže dělal, že spí. Z jejích těkavých pohybů bylo jasné, že není něco v pořádku. Když sešla po točitých schodech do přízemí, potkala mámu: „Jé, dobré ráno, tak už jste se vyspali?“ „Dobrý ráno. Já už jsem vzhůru, ale Filip ještě spí.“ „Ahá, tak to byl asi náročný večer, co?“ „No, ani ne.“ „Jdu si dát snídani a pak uklízet.“ „To uděláš dobře, už je tu zase dost nepořádek.“ Snažila se, aby na sobě nedala nic znát. Co však trápilo její mysl ještě víc než kvalitní přetvářka, bylo to, jak má se svým přítelem mluvit po tom, co se předešlého večera stalo. Neustále si v hlavě přefíkávala různé scénáře, jak by mohla začít rozhovor.

Napřed se ho zeptám, jestli si něco pamatuje, ne, to ne, to je blbý, tohle už jsem jednou zkoušela, nebudu s ním mluvit vůbec, jenomže on bude tupě zírat a nebude nic

chápat. Sakra, tak ho seřvu, co to mělo zase znamenat, jak se to chová, ne, to je taky blbý. Mysli hlavo, mysli. Nebo to nechám jen tak? To by ho asi překvapilo, kdybych mu nic nevyčetla, protože jinak bych zase mohla skončit jako ta nejhorší, která ho tam chudáka nechala napospas všem a všemu, ale třeba to tak nebude, třeba vstane, omluví se mi a bude všechno dobrý. Nebo si nic nepamatuje a bude mile překvapenej, že se na něho budu usmívat. Sakra, jak si to jako představuju, že se budu usmívat, vždyť já jsem našťvaná a nechci se usmívat, ale taky se nechci hádat. A jsem já vůbec ještě našťvaná? Není mi to spíš jedno? Dneska bychom měli zůstat pro jistotu doma. Ale já bych se tak ráda viděla s Filipovýma kámošema. Minule to za nic nestálo, skoro nikdo nepřišel, byli na tom motokrosovým srazu, takže dneska do hospody určitě všichni půjdou. Jak to teda udělat? Ach jo, tohle mě tak nebaví. Já prostě nechci nic řešit, nic, chci spokojeně žít, bavit se, užívat si a nepřemejšlet nad tím, jakou roli v to a to určitý ráno budu zrovna hrát. Hodná přítelkyně, zlá přítelkyně, saň, která to bude kosit, co to půjde. Hlavně, aby mi jednou neruply nervy a já ho v afektu nezabila, ale snad nejsem tak slabej jedinec.

VI

Přesně takhle přemýšlela skoro každé víkendové ráno. Záleželo hlavně na tom, jak probíhal předešlý večer. Pokud s přáteli nikam nešli a zůstali doma, tak následující ráno posnídali a zpravidla vyráželi na různé výlety. Jestliže ale večer zašli do hospody, aby zjistili, co je u jejich známých nového, a aby se odreagovali při hraní různých her, potom už vše záviselo jen na nich, lépe řečeno na něm. Když se večer kvůli nezřízené zábavě přítomných lidí zvrtnul, následující rána byla náročná. Nikdy nevěděla, co si počnout, jak se zachovat. Jednoduše čekala, až se oba probudí a nakonec to všechno nějakým způsobem proběhne. „Tak ty už jsi vstal, jo?“ „Dobrý ráno, jo, jo, už jsem se vyspal, co děláš?“ „Uklízím, to vidíš, ne?“ „Jo, jasný, uklízíš. Myslíš, že bys mi mohla prosím udělat něco k snídani?“ „Jo, co bys chtěl? Topinku? Nebo jen chleba se salámem?“ „Chleba bude stačit.“ „A jakej si dáš čaj? Černej?“ „Černej by byl fajn, díky. A jak ti to jde?“ „Ale jo, ujde to, už to budu mít skoro všechno hotový.“ „Tak bychom pak mohli vyrazit na ten vejlet, o kterým jsi včera mluvila.“ „Ty si to pamatuješ?“ „A proč bych si to neměl pamatovat?“ „Měls toho včera docela dost, ale tak jako můžeme někam vyrazit, ale vzhledem k tomu, kolik je už hodin, tak to vidím spíš na malou procházku.“ „No, vidíš to, ani jsem si nevšimnul, kolik už je, tak se můžeme jít jen někam projít.“ „Dobře, nasnídej se, já to mezitím dodělám a půjdeme.“

„Vidíš to?“ „Co?“ „Tady tudy jsi včera šel, musela jsem tě jít hledat.“ „No jo, to už bych si na to asi nevzpomněl, kdybys mi to takhle nepřipomněla.“ „Já na tohle asi jen tak nezapomenu, ale docela jsem se ti smála.“ „Jako proč?“ „Protože to bylo tak tragický, až to bylo vtipný. To ses ani nedíval do zrcadla?“ „Asi ne, měl bych?“ „No, to bys teda měl, aby sis případně stihnul vymyslet nějakou historku o tom, proč máš tak podrápanej obličej.“ „Já mám podrápanej obličej?“ „Je vidět, že asi ještě nejsi úplně ve své kůži. Proč bych se tě asi ptala, jestli ses díval do zrcadla? Hele, já mám občas pocit, že si vůbec nerozumíme, každé mluvíme o něčem jiným.“ „Ahá, tak tys to myslela takhle, tak to jo, počkej, mrknu se, kudy jsem se to drápal. Vzpomínám si, žes mi tuhle zkratku kdysi ukazovala, tak jsem si ji chtěl asi vyzkoušet, stál jsem tamhle u toho plotu, proto jsem nevěděl, kam mám jít a jakým směrem se otočit. To jsem teda pěkně vůl.“ „To teda seš, já tě šla v pyžamu hledat.“ „Já věděl, že se na tebe můžu kdykoliv spolehnout.“ „Jak jsi vůbec dopadnul v těch šipkách?“ „Lásko, tak tohle si opravdu nepamatuju, musíš se zeptat někoho jinýho.“ „My jsme stejně divně založený.“ „Proč si to myslíš?“ „Nedokážeme se normálně bavit, vždycky musíme mít něco extra. Nám nejde jen tak sedět v hospodě a bavit se s ostatníma, my musíme pořád něco vymyšlet, hrát karty, šipky, dělat u toho dalších tisíc věcí.“ „To je fakt, ale je to zábavný, ne?“ „To je, akorát bychom mohli klidně chodit dřív domů.“ „Musíš bejt prostě důrazná a donutit mě.“ „Však od teď to tak taky bude.“

VII

Po dobrém obědě, při kterém jejím rodičům trapně vysvětloval, proč má podrápaný obličej, vyrazili na výlet. Ona toužila navštívit rozhlednu, na kterou spolu pravidelně chodili, když byl jejich vztah ještě na samém počátku. Jemu se to místo také velice líbilo, takže nebyl proti. Ostatně dlouhé procházky po lesích byla další věc, kterou měli oba rádi. Líbilo se jim, že na tomto místě člověk zpravidla nepotká živáčka, a oni si tak mohou vychutnat ticho a tajemný šum korun stromů, se kterými si pohrává lehký vánek. Oba měli vždycky pocit, že k nim les svým šumem promlouvá a je bavilo hádat, co jim asi les říká, co které zapraskání či zaskřípání dřeva znamená. Na tomto místě byli šťastni a považovali jej za nejlepší odpočinek, který si mohli dopřát. Během cesty na rozhlednu měli dost času na to, aby si promluvili. Ona se radovala z toho, že jí její drahý poslouchá, že mu mohla všechno upřímně říct, těšilo ji, že nemluví s někým, kdo je myšlenkami bůhvídkde, jako tomu bývalo při nočních návratech domů. On ji trpělivě vyslechl, v duchu ji trochu litoval,

co všechno s ním musí snášet a znovu si uvědomil, co pro něho tahle žena znamená. Sám však nedokázal najít příčinu svého občasného a dost přehnaného chování. Dost se tím trápil, nerozuměl vlastní hlavě. Myslel si, že v jeho těle existuje nějaký mechanismus, který se automaticky spustí, jakmile tělo pocítí byt' jen minimální dávku alkoholu, avšak tato teorie mu nedávala moc smysl. Vždyť přes týden si také občas zašel po tréninku na pivo. A vždycky to zvládnul, dal si dvě, maximálně tři piva, popovídal si s přáteli a šel spořádaně domů. To jí však raději zamlčel, protože byl rád, že má opět dobrou náladu, nezlobí se na něho, nepřál si narušit pracně vybudovanou, příjemnou atmosféru. Byla tak šťastná, protože šla na rozhlednu s osobou, kterou milovala, byl to přesně ten člověk, který se jí líbil, měl ji rád, byl takový, na jakého byla zvyklá, hlavně s čistou myslí. Hrozně se při cestě nahoru smáli, drželi se za ruce, škádlili se, povíдали si. Vzpomínali na staré časy, připomínali si vtipné historiky, ji jako obvykle tlačila bota a on své drahé polovičky, jak bylo jeho zvykem, žertem vyčítal, proč si vždycky bere staré pohorky, když ví, že bude mít sedřenou patu.

Ve chvílích, kdy oba mlčeli a soustředili se na výstup, dumal také o tom, že by ji chtěl někdy pořádat o ruku. Ostatně tato myšlenka se mu honila v hlavě už dlouho, často nad tím přemýšlel, když sám usínal v poloprázdné posteli. Uvědomoval si svou samotu a toužil po tom, aby usínala vedle něho, aby ji mohl políbit, kdykoli se mu bude chtít, aby se na ni mohl dívat, hladit ji ve vlasech, říkat, jak moc ji má rád. Také mu došlo, že právě na této rozhledně, kam se rozhodli jít na výlet, se poprvé políbili. Tento okamžik mu zůstal i po těch letech nesmazatelně v paměti. Věděl i přesné místo a konkrétní lavičku, kde se poprvé osmělil dotknout se jejích rtů. Napadlo ho, že přesně tohle místo by bylo naprosto ideální pro žádost o ruku. Byl přesvědčen o tom, že i ona si pamatuje, kde se tenkrát líbali. Velice se mu líbila také představa, že by se tohle místo stalo symbolem jejich stále trvající lásky. Jediné, z čeho měl trochu obavy, byla nejistota, zda by řekla ano. S určitostí věděl, že si ho bude chtít někdy vzít, vždyť mu to i sama říkala, ale otázkou bylo, kdy nastane ten správný čas, kdy bude připravená. Kdyby záleželo jen na něm, vzal by si ji klidně hned, ale stále cítil nejistotu a rozhodně se nechtěl dočkat toho, že by mu řekla, ať s tím ještě počká.

„Lásko, víš, co se tady tenkrát stalo, když jsme sem šli poprvý?“ „Jasně, že si to pamatuju, na té lavičce, která stojí tam za rohem, nebo nevím, jestli tam ještě pořád je, ale tam jsme se tenkrát poprvé líbali. Na to se přece nedá zapomenout.“ „Jsem tak rád, že si to pamatuješ.“ „Ty sis jako myslel, že bych na to mohla zapomenout?“ „Já nevím, ale tak stát by se to klidně mohlo.“ „Vždyť na tu pusku jsem čekala skoro čtvrt roku.“ „Jak to myslíš, že čekala čtvrt roku?“ „Tenkrát, když jsem spolu začali chodit, tak jsem si myslela, že se

prvně políbíme tak na druhým rande, jenomže ono pořád nic, třetí, čtvrtý, pátý, furt nic. Přemejšlela jsem už nad tím, že budu muset začít já, jenomže mi to připadalo trapný, aby holka dala klukovi pusu jako první, pak ses teda konečně na našem asi stým rande odhodlal, ani nevíš, jak jsem byla tenkrát ráda. Holky se mně dokonce smály, že seš prej divnej, když jsi mi ještě nedal pusu.“ „Jak jako holky se ti smály, jak jako jsem divnej, to ses se svejma zážitkama dělila s kamarádkama?“ „Tak to je snad jasný, ne? To se s někým musíš podělit, docela to se mnou prožívaly.“ „No, to jsou mi teda věci. Úplně se děším, co ještě nevím, abych se pak od někoho nedozvěděl něco, co by mě nepotěšilo.“ „Neboj, svůj intimní život už s nikým moc neprobírám.“ „Tys s nějakou kámoškou probírala naše intimní soužití?“ „Jasně, ty se snad s chlapama nikdy o ničem takovém nebavíš?“ „To se teda s nikým o nás dvou nebavím.“ „Aha, ale tak znáš to, ženský, my si musíme vždycky trochu podrbat, pomluvit svý drahý polovičky.“ „Ty mě pomlouváš, jo?“ „Někdy si prostě postěžovat musím, když ty mě neposloucháš, to snad chápeš, ne?“ „Miláčku, co bys řekla na to, že bych tě někdy požádal o ruku?“ „Cože, jako někdy v brzký době?“ „No, tak to snad víš, že bych si tě chtěl vzít.“ „To vím, ale proč s tím začínáš zrovna teď?“ „Já nevím, jen tak mě to napadlo, když vzpomínáme na starý časy, člověk si uvědomí, jak dlouho už spolu jsme.“ „Prosím tě, zatím to nedělej.“ „Co.“ „Nežádej mě o ruku, mám na vdávání ještě čas, vždyť víš, že tě miluju, to je snad jasný, ne?“ „Je, i když to tak občas nevypadá.“ „Jak jsi na to přišel?“ „No, tak často věnuješ dost pozornosti všem ostatním, jenom ne mně.“ „Ale to se ti jenom zdá.“ „Taky mám občas pocit, že na mě vůbec nežárlíš.“ „Ježiši, tak nežárlím, ale to je podle mě ten pravej důkaz lásky, ne? Když nemáš potřebu žárlit, tak je snad jasný, že tě bezmezně miluju a jsem si stoprocentně jistá tím, že bys mě nikdy nepodved, proto nežárlím.“ „Však já si jsem taky jistej, že bys mě nikdy nepodvedla, ale přesto žárlím.“ „Lásko, prosím tě, nedělej to.“ „Co.“ „Nežádej mě o tu ruku.“ „A ty bys řekla ne?“ „Já nevím, asi bych řekla nevím, já si prostě myslím, že na to máme ještě čas.“ „Ty možná, ale já už moc ne.“ „Ty mluvíš, jako kdybys měl za chvíli umřít.“ „Tak co ty víš?“ „Prosím tě. Sakra, já funím, je to docela kopec, co?“ „To máš z toho, že nejsi trénovaná.“ „Hele, jo? Blížíme se k naší lavičce, dáme si tam pauzu?“ „Ty už nemůžeš?“ „Můžu, ale tak oddech by se hodil, ne? A je to přece naše lavička, tak tam můžeme zavzpomínat.“ „Však si dělám srandu, jasně, že se tam zastavíme.“ „A budeme se líbat.“ „Zavzpomínáme na naši první pusu.“ „Tak jdeme vzpomínat.“

VIII

Když dostatečně zavzpomínali na staré časy, vydali se opět na cestu směr vrchol rozhledny. „Filipe, já mám někdy normálně pocit, že jsme se spolu už narodili. Vím o tobě absolutně všechno a nedokážu si představit, že bych žila bez tebe. Považuji tě za mou druhou půlku těla.“ „Tos řekla moc hezky, taky si nedokážu představit, že bych byl bez tebe.“ „Takovej pocit ale máme asi proto, že víme jeden o druhým. Kdybys mě nikdy nepoznal, nevěděl bys, že existuju. Nezdálo by se ti, že ti něco chybí. Víš, o čem jsem nedávno četla?“ „To nevím, ale očekávám, že to bude asi nějaké blbost, co?“ „Proč by to měla bejt blbost?“ „Vždycky když začínáš tím, žes něco slyšela nebo četla, nevěstí to nic dobrýho.“ „No, je pravda, že je to takovej mýtus, ale je to hrozně zajímavý. Má to něco společnýho s Platónem. Prostě dřívě, hodně dávno, existoval, já nevím, jak to říct, prostě to byla taková bytost, která měla čtyři nohy, čtyři ruce, uši, prostě všechno dvakrát. Byla to žena a muž v jednom těle, ale tyhle bytosti byly hrozně silný, takže se je Zeus rozhodnul oslabit a rozříznul je na dvě poloviny.“ „Cože? Co to je za blbost?“ „Ne, počkej, ještě ti to musím dopovědět, kde jsem to skončila? Jo, Zeus je rozseknul, takže teď běhá po světě strašně moc bytostí, který hledaj tu svoji polovičku, o kterou přišli, hledaj ztracenou jednotu. To je dobrý, ne? A právě v tom vidím nás dva. Vsadím se, že kdyby to byla pravda a někdo nás tenkrát rozseknul, tak my jsme jedni z mála, který měli to štěstí a našli si toho druhýho, ktorej jim chybí. Co na to říkáš? Mně se to hrozně líbí, protože si takhle fakt připadám. Bez tebe by mi chyběla půlka těla, takže bych musela běhat po světě a hledat tě. Ale to už teď nemusím, protože jsem tě našla a jsme kompletní.“ „No, tak moc pravděpodobný mi to nepřipadá, ale zní to zajímavě. Je hezký, že to takhle říkáš, že jsme se našli, když nás tenkrát ten chlápek rozseknul.“ „To nebyl ledajakej chlápek, to byl Zeus, nejvyšší bůh řecký mytologie. Na jeho počest se konaly i olympijský hry.“ „No, tak asi už mě nemusíš dál poučovat. Teorie o rozpůleným člověku mi stačila.“

Teorie, kterou mu jeho přítelkyně vyložila, se mu zdála bláznivá, ale zároveň ho těšilo to, jak hezky vystihla jejich vztah a pouto, které mezi nimi bylo.

Slunečné sobotní odpoledne si velice užili. Ona cítila naprostý pocit štěstí a skoro zapomněla i na to, co se předešlý večer stalo. On se radoval z toho, že byli na krásném výletě, zavzpomínali na staré časy. Po návratu z výletu si udělali romantický večer ve dvou a oba se shodli na tom, že takové odreagování potřebovali už dlouho. Nakonec sladce usínali v láskyplném objetí, a aniž by to tušili, oba trápila jedna a táž myšlenka. Tou záludnou myšlenkou byla žádost o ruku, o které se na společném výletě bavili, avšak

každého z nich trápila jiná představa. On byl zklamaný z toho, že by ho nejspíš odmítla, kdyby se jí v nejbližší době zeptal, zda si ji vezme. Její důvod, že má na vdávání ještě čas, absolutně nechápal, zdál se mu absurdní a snažil se přijít na to, zda se za jejím vyjádřením neskrývá něco jiného, o čem mu neřekla nebo o čem se bála mluvit. Jí zase naskakovala husí kůže při představě, že by se měla vdávat. Nedokázala si to představit, protože o svatbě uvažovala takovým způsobem, jakým nad svatbou asi nikdo nikdy nepřemýšlel. Svatba pro ni znamenala ztrátu identity, byla přesvědčena o tom, že poté, co se vdá, stane se z ní jiný člověk, ztratí své jméno, které každý zná, a když bude mít jiné příjmení, už to nebude ona. Ostatně přijímání příjmení toho druhého ji připadalo jako přivlastňování si ženského pohlaví a měla za to, že je v tomto směru něčím majetkem. Také znala spoustu lidí, kteří se po dlouhé známosti vzali a nakonec se třeba za pouhé dva roky rozvedli. A právě toho se bála. Brala to tak, že lidem se žije mnohem lépe bez svatby. Měla pocit, že jakmile se dva vezmou, nastává jim jiný život. Musí naplňovat manželské závazky, se kterými před oltářem souhlasili. Zdálo se jí, že v několika případech potom nebyli manželé spokojeni s tím, jak jeden či druhý svůj příslib naplňoval. V tom viděla zásadní problém. Co by se stalo, kdyby neplnila své manželské povinnosti podle představ svého manžela? Bylo jí jasné, že existuje spousta situací, na kterých by se jistě shodli, ale jsou tu také určité věci, na které by mohli mít různé názory a potom by vše vykrytalizovalo v jeden veliký, možná i neřešitelný problém. Toho se rozhodně dočkat nechtěla. Navíc zastávala názor, že se svatbou souvisejí i další věci, jako jsou například děti. V tomto směru naprosto opovrhovala společností, která se podle ní řídila několika nepsanými pravidly. První z nich byla fráze: jsi vdaná, tak přeci musíš mít děti, proč by ses jinak vdávala? Druhá ji připadala ještě děsivější: čekáme miminko, takže se budeme brát, protože dítě se musí narodit do úplné rodiny. Nikdy nemohla pochopit, jak někdo může takovou větu vyslovit, protože za úplnou rodinu považovala dva dospělé lidi, za neúplnou jednoho osamoceneného člověka, který nějakou tragickou událostí, zpravidla smrtí, ztratil svůj milovaný protějšek nebo ho doposud ještě nenašel. Proto jí přišla zrovna tato fráze naprosto absurdní. Svatba ji zkrátka děsila a doufala, že žádosti o ruku se nedočká nejméně další dva roky. Možná i proto, aby si dokázala svou nezávislost, přesvědčovala následující týden úřednici, aby jí do nového občanského průkazu zařadili kolonku o rodinném stavu. Pracovnice městského úřadu jí sice vysvětlovala, že není povinné mít tuto informaci v dokladu uvedenou, avšak ona trvala na svém. Chtěla, aby všichni věděli, že je svobodná.

IX

Pracovní týden utekl jako voda a blížil se pátek. Oba dva se už velice těšili na to, až budou zase spolu. Ji sice trochu znervóznil čtvrtetní telefonát o nadcházející víkendové akci jeho florbalového týmu, jehož členové se na základě přebývajících peněz ve společné pokladně rozhodli, že by bylo rozumné je propít, ale snažil se jí všechno vysvětlit a zároveň ji i ujistit, že vše bude v pořádku. Bylo mu ale také jasné, že se o nadcházející akci bude muset ovládat, aby se to opět nezvrtlo v situaci, která by byla pro obě strany nepříjemná. Rovněž se snažil propočítat, kolik toho může asi tak vypít, aby byl schopen normálně fungovat a zároveň se zařekl, že nebude pít tvrdý alkohol. Dále jí vyprávěl o tom, jak nad vším ještě přes týden přemýšlel a dokonce se mu zdálo, že jí to všechno potěšilo, obzvlášť pak skutečnost, že se nad sebou zamyslel. Aby jí dokázal, že to myslí vážně, rozhodl se vyzvednout ji na nádraží a pozvat na večeři. Když dorazila zpět do rodného města a vystoupila z vlaku, nestačila se divit.. „Ahoj Lásko, co tady děláš?“ „Ahoj Miláčku. Rozhodl jsem se, že tě vyzvednu na nádraží, abychom byli co nejdříve spolu.“ „To je mi ale milý překvapení, to bych od tebe vůbec nečekala.“ „To není ještě všechno. Co bys řekla tomu, kdybych tě pozval na večeři?“ „Páni, ty se normálně překonáváš. Co že se tak najednou činíš? Stalo se snad něco, nějaký průšvih, kterej bys potřeboval vyžehlit? Vždyť na večeři už jsme nebyli ani nepamatuju.“ „Právě proto, že jsem tě dlouho nikam nevyvez, tak ti to chci teď všechno vynahradiť. Kam by sis přála vyrazit?“ „Je mi to jedno, ale je pravda, že hlad už mám pořádněj, naposledy jsem měla oběd.“ „Tak moc možností, kam jít na večeři, není, ne?“ „No, to ne, tak co třeba vyrazit do Taverny na pizzu?“ „Ty mi čteš normálně myšlenky, taky na ni mám chuť.“ „To je paráda, že se takhle shodneme. Ale dáme si ještě cigáro, ne? To víš, dlouhá cesta vlakem.“ „Ty seš na tom stejně strašně závislá.“ „Na čem, na jídle? To jsem.“ „Ne, myslím cigára.“ „Vždyť jsem pořád ve stresu, tak si pak jedno nedej.“ „Hlavně, že si to máš jak odůvodnit.“ „Všechno na světě má nějaký důvody. Tak co, vyrazíme?“ „Jedeme.“ „Na jakou pizzu máš chuť?“ „Dám si tu s ananasem.“ „No fuj. Já si dám špenátovou.“ „Budu moct od tebe kousek ochutnat?“ „Každopádně, ale já si ananasovou nedám.“ „Však tě taky nikdo nutit nebude.“ „To doufám.“

Dlouho jsem si neužila takovej pěkněj večer jako dneska. Bylo to fakt milý překvapení a hlavně ta večeře, ta byla super. On jde vážně asi do sebe, bože, jak já jsem ráda, že je to všechno zase v pohodě. Třeba mi to moje srdce na konci víkendu zaplesá radostí. Třeba nám teď začala nová partnerská etapa, už nebudu jen důchodcovsky

vzpomínat na starý časy. Budou se tvořit nový krásný zážitky, který se pak stanou pěknýma vzpomínkami. Ale na zejtřek už se fakt těším, zase uvidím všechny holky, to bude sranda, abychom to tam všechno nezbořily, až to rozjedeme. Konečně si užijeme i něco my, dámy svých drahých sportovců. Doufám, že dorazej všechny, že si zaříděj hlídání svých milých potomků. Ještěže my žádný zatím nemáme. Mohla by dorazit i stará páka Petra.

Sobotní ráno bylo pro oba velice příjemné. Jelikož předešlý večer trávili sami v restauraci u dobrého jídla a pití, to ráno se nikdo nehádal. Nebylo proč. Vrátili se sice pozdě v noci, ale oba byli střízliví. Jí sice v průběhu večera napadlo, že by po příjezdu domů mohli ještě zajít do jejich oblíbené hospody za přáteli, kteří tam v tu dobu jistě seděli, ale nakonec se rozhodla ničím nenarušovat příjemnou atmosféru. Když se oba probudili, usmáli se jeden na druhého, popřáli si dobré ráno, pomilovali se a společně posnídali. Poté se rozhodli vyrazit na delší procházku, tentokrát do nedalekého lesa.

Aby načerpali síly na nadcházející sešlost, šli si po obědě na chvíli lehnout. Po pár minutách odpočinku jí to přeci jen nedalo a musela se ho na něco zeptat: „Lásko, jak to vidíš dnes večer?“ „Co bych měl vidět?“ „No, jestli tam dneska budeme dlouho.“ „To já nevím, uvidíme podle toho, kolik se sejde lidí, jaká bude zábava.“ „Dobře.“ „Proč se mě ptáš? Na tohle přece neexistuje jednoznačná odpověď, jak to mám vědět, kdy půjdeme domů?“ „Já nevím, chtěla jsem se jen zeptat. Ale už se docela těším, doufám, že si to užijeme.“ „Určitě to bude dobrý, ty se zase uvidíš s holkama, my poklábosíme o florbalu a půjdeme domů.“ „Doufám, že se zase nebudete hádat, minule to bylo docela otravný, občas vás fakt nechápu.“ „No, to víš, každéj má nějakýj názor na věc.“ „To sice jo, ale vy jste tým, tak byste tak měli taky fungovat. Pak se nedivte, že pořád prohráváte, když nejste schopný se na hřišti ani domluvit, kdo co bude hrát. Naposledy už jsem toho měla vážně dost a myslela jsem si, že vám do té vaší diskuse budu muset vstoupit, protože z mého fanouškovského pohledu tam dělaj problémy tak dva, tři konkrétní lidi.“ „Vidíš to, zrovna na tomhle jsme se s Karlem naposledy shodli, že by stačilo, aby družstvo opustili dva lidi a bylo by to v pohodě.“ „A proč je teda nevyhodíte, když dělaj problémy?“ „To nejde, jen tak někoho vyhodit, navíc bychom za ně těžko hledali náhradu.“ „Aha. No, tak ještě chvíli si poležeme a já se pak budu muset jít upravit. To víš, chci, aby ti každéj záviděl, jak jsem krásná a jak mi to sluší.“ „Prosím tě, vždyť ty se nemusíš vůbec upravovat, sluší ti to, i když nejsi nalíčená.“ „Ale stejně chci vypadat dobře.“ „Tak jo, ale já budu ještě ležet.“ „Jen lež, ale nezapomeň, že musíme vyrazit zavčasu, nechci tam dorazit zase mezi posledníma, jak je naším zvykem. Nezapomeň, že nám ještě nějakýj čas zabere cesta k

vám.“ „Neboj se.“ „No, to se teda bojím.“ „Budeš muset jít ještě se psem?“ „Ne, šla s ním ségra.“ „Tak to je dobře, protože bychom to jinak už vážně nestíhali.“

Poté, co se upravila a byla se svým vzhledem spokojená, vzbudila svého drahého a mohli vyrazit za zábavou. On svůj zevnějšek nijak neřešil, natáhl si kalhoty, triko, mikinu a byl připraven k odjezdu. Když dorazili k němu domů, potkali se s jeho rodiči. Jakmile jeho matka zjistila, kam se chystají, neodpustila si škodolibou poznámku o slušném chování a ostudě. Moc dobře totiž věděla, jak akce podobného druhu většinou končívají a chtěla nenápadně apelovat na synovo občasně chování. Ten se ale jen ušklíbl a myslel si své, jeho drahá přítelkyně jen souhlasně přikyvovala a měla radost, že tuto větu potenciální tchýně pronesla. Poté se s jeho matkou slušně rozloučila a oni mohli konečně vyrazit.

X

Když dorazili do hospody, kde se konala akce florbalového týmu, byli překvapeni, kolik lidí již přišlo. Ode dveří se rozhlíželi po celé místnosti, aby zjistili, kde kdo sedí, kde je místo a kam se usadí oni. Celá místnost, která byla prakticky srdcem hospody, vypadala totiž úplně jinak, než byli zvyklí. Místo třech stolů a velmi oblíbeného fotbálku, který stával v rohu místnosti, tu teď byly v dosti podivném uspořádání stoly čtyři. Byly naaranžovány takovým způsobem, jako by chtěl autor tohoto zasedacího pořádku osazenstvo rozdělit na dva tábory, které budou dostatečně daleko od sebe, aby se nemohly navzájem vyrušovat, možná i rozptylovat. Jediné dvě věci, které se absolutně nezměnily, byly tragická, alternativně smýšlející výčepní a hustý cigaretový kouř, přes který často nebylo vidět ani na druhý konec hospody. Po prvotním šoku z nečekané změny mířili rovnou k výčepu. Ona chvíli váhala nad tím, jestli si dá pro změnu víno, ale nakonec si to rozmyslela a zvolila si jako vždy pivo. Když dostali své pití, rozdělili se. Ona si sedla k manželkám a přítelkyním florbalistů, pro které byly určeny první dva stoly, on zamířil ke svým spoluhráčům. Chvíli se podívoval nad tím, proč nesedí všichni spolu, ale následně mu bylo vysvětleno, že na začátku akce musí proběhnout porada ohledně interních záležitostí, kterým ženy nerozumí, a tak není jejich přítomnost zatím žádoucí. Dámám ovšem toto rozdělení vůbec nevadilo, byly rády, že si mohou mezi sebou v klidu popovídat. Netrvalo to však dlouho a zábava u dámského stolu byla v plném proudu.

No, to se dalo čekat, že se to tady takhle rychle rozjede, vždyť polovina holek jsou matky, který seděj celej rok doma se svejma dětma, poslouchaj svý starý na slovo, a jakmile si daj pár skleniček vína, jsou hned v rauši. Ale tak dobrý, celkem dobře se bavím,

hlavní je, že tu jen trapně nesedíme a nezíráme na sebe. Na druhou stranu je dobrý, že se se všema těma holkama nevidím každě víkend, to bychom si pak asi neměly ani co říct. Jedinou výjimkou je teda Petra. Známe se od dětství a vždycky si máme co říct, akorát už to není, co to bejvalo. Petra byla černou ovcí rodiny, vedla nezřízeně život, utíkala z domu, rodiče jí tenkrát oholili hlavu, protože přišla domů s dredama. Spolu jsme vymetaly festáky, kouřily trávu, cestovaly po republice, lezly na skály, všude jsme jezdily rozpadající se Pandičkou, Fiátkem Junior, jenž byl vyroben dlouho předtím, než jsme se obě narodily, zkrátka nikdy nekončící zábava a pořádněj punk. Pak se ale seznámila s Karlem, kterej byl jejím protipólem. Podle zákonů přírody se tihle dva měli odpuzovat, ale ono to bylo přesně naopak. Dodnes to nechápu, co se mezi nima, nebo spíš s Petrou, stalo. Asi ho tolik milovala, že byla ochotna se téměř všeho ze svého života vzdát a podřít se jemu. To bych asi nikdy nedokázala.

XI

„Čágo, Petro. Zrovna teď jsem na tebe vzpomínala.“ „Ahoj, co? Na mě? Proč?“ „No, jen tak, vzpomínala jsem na naše hovězí léta, jak jsme jezdily na festáky, lezly po skálách, opékaly zmražený maso a tak. Člověk si pak uvědomí, jak ten čas rychle letí, teď už jsme každá jinde. Není to jako před deseti lety, kdy jsme ráno jezdily do školy, pak odpoledne do parku.“ „Jo až takhle jsi vzpomínala, jo? To byly dobrý časy, to máš pravdu, byla to pohoda.“ „To byla. Jsem ráda, že jsme se zase konečně sešly, už se nevidíme tak často jako dřív.“ „No, jo, to víš, teď už je to všechno jinak.“ „Já vím, ale tak mohly bychom naplánovat zase nějaký pivo, ne? Už jsme si dlouho nevyhodily z kopýtky.“ „Však si dáme dneska.“ „To si dáme, ale já myslela jenom nás dvě, svolat třeba starou partu.“ „To bychom taky mohly, sice to je s dětma teď trošku složitější, ale Karel by mohl hlídat. To víš, děti jsou povinnosti, tak aby neremcal, že zas někam jdu a on musí hlídat.“ „Jasně, to chápu, tak se pak domluvíme s ostatníma a něco naplánujeme.“ „Jo, určitě, musím se jen zavčas domluvit s Karlem.“ „A tak teď hlídá kdo?“ „Karlův táta se nabídnul, musela jsem ještě koupit sunar, abych si mohla dát pivo, to víš, kdybych měla jít kojít, tak si nedám ani kapku.“ „Jasný, tak to je super, tak to dneska trošku rozjedeme, co ty na to?“ „To si piš. Musím toho využít, že mám hlídání, ale ne moc, aby Karel nenadával.“ „To chápu, tak jdeme na panáka?“ „Jo, ale nenápadně, aby to nikdo neviděl. Víš co, to se moc nehodí, mám doma dvě malý děti.“ „Promiň, ale musím se ti smát.“ „Proč?“ „Protože ses vůbec nezměnila, i když máš už děti.“ „To víš, co se v mládí naučíš.“ „Však ty seš pořád

mladá.“ „To je fakt, tak jdeme, co si dáš?“ „Rum.“ „Hele, ty seš ale taky pořád klasik.“ „Já se vůbec neměním.“ „Tak já si dám to samý.“

Hm, tak Petra je jedna z těch, která se stala matkou prostě moc brzo. Přesně to odpovídá tomu, co si myslím. Se vdáváním a dětma přicházej povinnosti, na který musí být člověk připravenej. A to já rozhodně nejsem. Chudák, kdyby se slyšela. To je samý, aby Karel neremcal, nenadával, nemusel hlídat, matka od rodiny, která nemůže nikam ani na krok, protože ji manžel drží zkrátka. Být doma uvázaná na řetězu a když je pak příležitost, urve se z něj. Ani se jí nedivím, dospěla moc rychle, však aby taky ne, ona ten tlak neustála. Karel si prostě přál mít rodinu, tak maj rodinu, hotovo. Kdo ví, jestli se jí vůbec zeptal, jestli chce děti, ale v jeho případě o tom dost pochybuju, protože všechno musí být podle něho. To samý s bydlením, Karel chtěl bydlet u svejch rodičů, tak tam taky bydlej, ale to, že si z Petry udělali služku a otroka vjednom, to už nikoho nezajímá. Karel si myslí, že je všechno v pořádku. Takovýho chlapa bych nesnesla. Jediný štěstí, že s Filipem se dá rozumně mluvit a respektuje moje přání. „Petro, dávej bacha, abys nepřepálila začátek, dneska musíme vydržet.“ „Neboj se.“ „Co, dáme druhý kolo?“ „Radši ne, až za chvílku.“ „Dobře, já jdu ke stolu, tak si tě pak najdu.“ „Nebo si tě najdu já.“ „Jasně, rumový královny.“ „Hele, nechceš jít ještě se mnou ven?“ „Proč?“ „Chtěla bych si dát cigáro.“ „Tak si zakuř tady, ne?“ „Blázníš? To v žádným případě nemůžu, kdyby to viděl Karel, tak mě zabije.“ A jsme zase u toho, Karel jí zakázal kouřit. Ať žije svobodná vůle. „Tak jdeme.“

XII

Když skončila schůze florbalového týmu, bylo i přes všudypřítomný, hustý, cigaretový kouř vidět, jak ručičky na hodinách ukazují devět hodin. Celá společnost se výtečně bavila, někteří členové týmu byli v údivu z toho, jak se jejich drahé polovičky baví. Původně měli za to, že akce tohoto typu nebude nic pro ně, ale to se zmýlili. Dámy byly rozjařené, smály se na celé kolo, jedna druhou překřikovala. Pánové navrhli, aby si všichni sesedli dohromady, když už mají vyřešené všechny záležitosti okolo týmu. V tu chvíli se celou hospodou rozléhalo halekání a pokřikování, kde kdo bude sedět. Někteří se při přesunu trochu pohádali, ale nakonec se všichni spokojeně usadili a začalo se nezřízeně pít.

To je super, to je tak super, dneska domů brzo rozhodně nepůjdeme. Dlouho jsem se tak dobře nepobavila. A ty holky, to je taková sranda. Přijde mi, jako by někdo vypustil zvířátka ze ZOO, který tam byly strašně dlouho zavřeny a teď lítaj a řáděj. Těm bude zejtra

blbě. Nemají holt trénink. A kde je vlastně Filip? Jo, támhle, v družném rozhovoru s Karlem, to řešej určitě něco velice důležitýho. Hlavně, aby Karel nenaočkoval Filipa svejma moudrama, ale Filip má svojí hlavu a umí ji použít, to se mi na něm moc líbí, tak snad na to nezapomene. Vypadá ještě celkem v kondici, to je dobře, dneska by se mohly role obrátit. Mohl by táhnout on mě. Škoda, že se to ale nestane, protože já se do takovýho stavu, v jakým bejvá obvykle on, nikdy nedostanu. „Tak co, Lásko, jak se bavíš?“ „Výborně, hlavně umírám smíchy z holek, pěkně to rozjely, co?“ „To jo, taky jsem si toho všimnul. Už budeš chtít jít domů?“ „Ne, blázníš? Podle mě se tady ještě budou dít pěkný věci, to si přece nenecháme ujít.“ „Uvidíme, myslím si, že se to bude za chvíli rozcházet k domovu.“ „Jdeme na panáka?“ „Já si nedám, stačí mi pivo.“ „Tak já jdu najít Petru a dám si s ní.“ „Lásko, hlavně dávej pozor, aby ti nebylo špatně.“ „Jasný, pane kapitáne.“ „Koukám, že ty ses už taky pěkně rozjela.“ „To si piš. A proč ne? Taky si chci jednou užít.“ „Však já nic neříkám, ale vím, jak to občas dopadá.“ „Neboj se, mám to pevně ve svejch rukách.“ „Dobře, až budeš chtít jít, tak mi řekni.“ „Ano, kapitáne.“ „Jdu zase za Karlem.“ „Já za váma pak přijdu, snad vám nenaruším pánský rozhovor.“ „Klidně přijď.“ „Tak zatím, Lásko.“ Tak, jdu najít Petru a pozvu ji na panáka. Musím jí to přece oplatit, první kolo platila ona. Hlavně nenápadně, hlavně nenápadně, aby jí pak Karel nezakázal vycházky. Ještě by mě mohl obvinít z toho, že ji nutím pít, to by byl teda vrchol. „Petro.“ „No?“ „Jdeme na panáka, musím to otočit, první kolo jsi zatáhla ty, druhý platím já.“ „Jaj, já nevím, jestli chci ještě pít, už mám celkem dost.“ „To by chtělo poslední hřebíček do rakvičky, ne? Myslím to samozřejmě v dobrým slova smyslu.“ „To máš pravdu, musím si to užít, čert ví, jestli se zase někdy v blízky době někam podívám.“ „Tak tohle bych považovala za naprosto relevantní důvod si toho panáka dát.“ „Relevantní? Co to slovo znamená?“ „No, něco ve smyslu, že je to odpovídající důvod, ale to neřeš, na chuť rumu to nebude mít žádněj vliv.“ „Jo, tak jdeme, ale bacha na toho Karla.“ „Jasný, naše heslo zní: hlavně nenápadně! A tak potom asi vyklouzneme rovnou zadním vchodem na cigáro, co? Když už budeme plnit tajnou misi.“ „Hele, zase se tomu tak nepošklebuj, jo? Počkej, až budeš mít děti ty, taky tě bude Filip hlídat, abys nekouřila a nepila.“ „Já budu mít děti až takhle jednou. A až tahle situace nastane, tak nebudu kouřit a pít vůbec.“ „To si jenom myslíš, budeš na to mít takovou chuť, že si jedno sem tam dáš. Na našich dětech to nezanechalo vůbec žádný následky.“ „Jo, když se narodily, tak neřvaly kvůli abst'áku?“ „Vůbec, to bych musela kouřit krabičku denně, aby měly pak abst'ák.“ „To je fakt, ale já v žádným případě kouřit nebudu, já budu zodpovědná matka, protože už budu dospělá, připravená a rozumná. Bože, co to tady meleme? Už máme obě asi vážně dost.“ „To jo,

dám si vodu a jdu domů.“ „Né, ještě nechod’.“ „Musím, Karla tady klidně nechám, ale já budu ráno vstávat s dětma.“ „Zase ty děti. Tak pošli Karla domů a zůstaň tu místo něj.“ „To nejde. Já jsem matka.“ „Škoda. Tak kdybychom se neviděly, měj se pěkně, pozdravuj děti a snad se zase někdy uvidíme. Já jdu dovnitř.“ „Díky, ty se měj taky fajn a stavte se někdy s Filipem u nás, rádi vás uvidíme.“ „Tak až bude čas, zastavíme se. Ahoj.“ „Ahoj.“

Sakra, už se docela motám. Kdo ví, jak je na tom Filip, třeba bychom už mohli jít domů, ale pár lidí tu ještě je, tak budu muset vydržet. Kolik je vlastně hodin, ty jo, už je jedenáct, to tady jako sedíme už šest hodin? Dobrej výkon, musím se pochválit. Dám si teda ještě jedno, ale poslední, aby mi nebylo špatně. To by bylo trapný, hlavně, že mi to Filip říkal. Musím dělat, že jsem absolutně střízlivá, bude to těžký, ale já to zvládnou. Vždycky jsem chtěla bejt herečka, tak mám teď jedinečnou příležitost. Spíš by mi šlo hrát opilou, když jsem střízlivá, naopak to asi moc nepůjde, no, uvidíme. „Lásko, tak co?“ „Co, co, nic.“ „Ty seš zase nějakou opilej, ne? Tys pil rum?“ „Ne, jak jsi to poznala?“ „To z tebe cejtím. Hlavně pamatuj na cestu domů, víš, že s tím máš problémy.“ „Prosím tě, neboj se, mám to pod kontrolou.“ „Jak je teda možný, že piješ tvrdej, když jsi říkal, že si dáš jen pivo.“ „Nevím, někdo mě pozval, to je přece neslušný, odmítnout pozvání na panáka.“ „Hm, tak to je teda dobrý, já tě na panáka zvala a tys mi řekl, že ti stačí pivo.“ „Tys mě zvala na panáka?“ „Ty si na to jako nevzpomínáš?“ „Nevím, těch informací bylo za dnešní večer dost.“ „No, to je taková tvoje klasika, radši si nic nepamatoval.“ „Však mě znáš.“ „Právě proto. Sakra, vyvedla bych nějakou kulišárnu nebo něco, začínám se nudit. Taky je tady moc klid. Nepustíme nějakou muziku?“ „Ty seš, koukám, už nějak mimo, ne? Vždycky jsi za slušňačku a dneska bys vyváděla. A s tou muzikou nevím, ještě je tady docela dost lidí, tak aby někdo nenadával, že se s ostatníma neslyší.“ „Uvidíme, jdu za hospodskou, třeba něco vymyslí.“ „Tak to Lásko hlavně nepřeháněj.“ „Hele, jedinej, kdo by tady neměl nic přehánět, seš ty, doufám, že to víš.“ „Samozřejmě, já jsem přece ten nejhorší, dám si ještě tak sto piv a pak budu moct jít konečně domů.“ „Nedělej si z mě srandičky, vždycky, když tohle řekneš, tak to nevěstí nic dobrýho.“ „Tak jsem tě na to aspoň připravil a ty mi pak nebudeš moct cokoli vyčítat.“ „Ha, ha, ha, ale jako já to myslela vážně. Jsme už tady i docela dlouho, taky bychom měli někdy vyrazit ku domovu, cesta je dlouhá.“ „Bud’ v klidu, třeba nás pak někdo odveze.“ „To by mě tedy zajímalo, kdo by nás asi tak mohl hodit domů, všichni jsou už v dost podroušeným stavu.“ „Tak uvidíme.“ „Hele, já jdu do výčepu.“ „Běž.“

„Bože můj, jak já tenhle výčep nesnáším, je to tady zahulený a zatuchlý, pak z toho akorát kejchám.“ „Tak sem nelez.“ „Co jinýho mi zbejvá.“ „Dáš si ještě jedno?“ „Ne,

díky, už mám dost, natoč mi prosím vodu.“ „Bodejt', jeden z vás musí udávat směr, až půjdete domů.“ „Hm, tak v tom máš pravdu.“ „A začal už Filip zase pět ódy?“ „Jaký ódy?“ „No, vždycky, když je tady sám a má už upito, tak na tebe pje ódy, jako na nějakou řeckou bohyni.“ „Cože? Fakt?“ „To jako fakt. Vždycky říká, jak tě má hrozně moc rád, že jsi nejkrásnější a nejlepší žena na celým světě. Tak se mu pak smějeme, je jako bard, kterej skládá milostný písň.“ „Ježiši. Takhle o mně mluví? A říká ještě něco?“ „No, taková klasika, jak jsem říkala, jsi nejlepší žena pod sluncem, nikdy by tě za nic nevyměnil.“ „To je hezký, že by mě nevyměnil, třeba za pět velbloudů.“ „Ty seš blbá. Má tě prostě rád a očividně to chce dát všem najevo. Co bych za to dala, kdyby ten můj blbec aspoň někdy něco takovýho řekl o mně. Já jen pořád slyším, jak jsem strašně neschopná, líná a pitomá.“ „A má k tomu nějaký důvod, aby o tobě takhle mluvil?“ „Tam je spíš problém v tom, že dělám v hospodě, místo toho, abych byla doma s dítětem, on to vnímá tak, že se po nocích toulám, tahám se tady se štamgastama a tak. Ale to, že jsem jedinej člen domácnosti, kterej nosí domů prachy, tak to ho už nezajímá.“ „No, nemáš to lehký.“ „Hele, proč ty vlastně jezdíš furt, no, kam to jezdíš do práce.“ „Myslíš Jihlavu?“ „Jo, proč ty vlastně pořád jezdíš do tý Jihlavy? Jak ses tam vůbec ocitla?“ „Ále, tenkrát tam do jedny firmy vyjelo pár studentů od nás ze školy na exkurzi. No a já jsem se jim nějak zalíbila, mně se to tam taky nezdálo špatný, takže jsem tam hned po studiu nastoupila a makám tam.“ „Ale vždyť máš svýho prince tady, tak proč se nepřestěhuješ? Máš tady taky rodiče, ne?“ „No, jo to mám. Možná se časem vrátím, furt váhám, bilancuju, přemejšlím.“ „A nad čím, prosím tě. Máš tady skvělýho chlapa, všichni dokonce víme, jak moc tě má rád.“ „No jo, tak víš jak, všechno není dokonalý, občas se porozhlížím po něčem jiným.“ „Jako po jiným chlapovi, jo?“ „No, taky, třeba.“ „Holka, ty se vzpamatuj, nebo nebudeš mít nikdy nic.“ „Co?“ „Ty vole, jako Filip je ti málo? Takovej kluk je snem snad každý ženský a ty se poohlížíš jinde?“ „Jak sen, prosím tě, myslíš si, že každá sní o tom, jak bude svýho starýho táhnout domů z hospody? A já se nepoohlížím jinde, jen koukám okolo sebe, na druhý lidi. Ale je fakt, že opravdu pěknýho chlapa, krom toho svýho, jsem už hodně dlouho neviděla.“ „Ty vole, to je úplnej detail, že ho musíš občas táhnout, jinak je to prostě super chlap, kterej pro tebe udělá, co ti na očích uvidí. A je rozumnej, což je v dnešní době málokdo.“ „To máš pravdu.“ „No, tak co řešíš, hele, slyším tam nějaký řev, asi byste už měli pomalu jít domů. Budu to tam muset porovnat a vyklidit.“ „Ty bys nás asi neodvezla, co?“ „Hele, mám tu lidi, nemůžu jen tak odjet, museli byste počkat, až všichni odejdou, pak můžu zavřít a hodit vás. Navíc to tady mám pronajatý, takže kdyby přišla nějaká kontrola, byli by tu lidi, ale nebyla bych tu já, mohlo by to špatně skončit.“ „Jasný, rozumím ti, nějako to udělám, třeba

to nebude tak hrozný.“ „Jo a hele, myslíš, že bys mi mohla někdy mrknout na to moje účto? Nějak v tom plavu.“ „No, to bych asi mohla, ale co to třeba svěřit nějaký firmě?“ „Hele, já jsem neziskovka, na tohle nemám peníze, ale už se to učím a docela mi to jde, jen bych to potřebovala zkontrolovat.“ „No, tak dobře, příští tejden stejně přijdeme zase na pivo, tak se na to v mezičase podívám, snad to nebude taková tragédie.“ „Seš Zlato, díky moc, mějte se a dobře dojděte.“ „Jo, díky, ty se taky měj a přežij to tady.“ „Jasný, čau.“ „Ahoj.“

XIII

Občas se vůbec divím, kde se ve mně ta ohromná fyzická síla bere. Nejsem sice žádný drobeček, ale utáhnout takovýho chlapa, to chce mít fakt páru. Možná to je tím, že se cejtím tak bezmocná a moje tělo mě podvědomě burcuje k lepším výkonům, abych to už měla za sebou. Bože, to, co jsem si nejmíň přála, je zase tady. Opět je to všechno na mně, nejradši bych ho koplala a nechala ho tady ležet, ať si dělá, co chce, když není schopnej se zavčas zvednout a jít spořádaně domů. Pane bože, proč, proč já? Já už na to nemám sílu. „Proč mě tak taháš?“ „Ježiši, ty se mě ještě ptáš? Táhnu tě, protože seš totálně neschopnej jít, já už chci spát a ty se tady ploužíš jak blbě střelená srnka, jako já už toho mám fakt dost.“ „Au, proč mě tak taháš? To hrozně bolí, ty mně tou rukou úplně krotíš.“ „Víš, proč ti tou rukou krotím? Protože bych tě jinak nedonutila ujít ani metr, ty seš totiž zase úplně na šrot, ale totálně.“ „Tak mě aspoň pusť, já půjdu sám.“ „Tak to ani náhodou, když tě pustím, tak okamžitě letíš na zem, já tě tady sbírat ze země nebudu, tak se rozhodni, buď půjdeš, nebo tě teda pustím a ty se sesuneš, ale v tom případě tě tady nechávám ležet a odcházím, a jestli tě něco přejede, tak to není moje starost.“ „Ty bys mě tady nechala?“ „To si piš, že bych tě tady nechala, protože tě mám už plný zuby, seš jak malej parchat.“ „Tak mě pusť, já půjdu sám.“ „Ne, nepustím tě a dělej, pojd', protože už jdeme domů zase přes půl hodiny a nejsme ani v půlce cesty, sakra, já tě tak strašně nesnáším, proč mi tohle děláš? No, vidíš to, zase brečím, ty chceš, abych brečela? Kvůli tobě? To snad nechceš ne?“ „A proč brečíš?“ „Jo, tohle je ten pravej důvod, proč brečím, protože seš debil, zaseklá gramofonová deska, já už nevím, co mám dělat, dělej, už mě fakt vytáčíš a já to dlouho nevydržím.“ „A proč seš na mě tak zlá? Vždyť jsem ti nic neudělal, proč mě takhle taháš, já umím jít sám.“ „Já že jsem na tebe zlá? Já že jsem na tebe zlá? Kdybys mě neměl, tak se válíš někde támhle v příkopě, uvědomuješ si to vůbec? A ty mi ještě řekneš, že jsem

na tebe zlá?“ „Seš na mě zlá, nemáš mě ráda, pořád mi něco vyčítáš.“ „Tak to promiň, pane dokonalej.“

Sakra, já už nemůžu, co mám proboha dělat, vždyť on je totálně nemožnej a ještě k tomu tak sprostěj, dává vinu mně, jako bych za to mohla, že to zase takhle dopadlo, proč to dělá, sakra proč to pořád dělá, takhle domů nikdy nedojdeme, to je děs, to je prostě totální konec. Nikdy jsem netušila, že může člověka bolet srdce, ale ono fakt bolí, tak hrozně moc to bolí, a on mi ještě k tomu všemu řekne, že jsem na něj zlá, uvědomuje si vůbec, co všechno pro něj dělám? A uvědomuje si, co on dělá mně? Teď zrovna asi ne, bohužel. Už mě bolí ruka, ale já ho domů prostě musím dotáhnout, není jiná možnost, musím prostě zabrat a nějak ho donutit, aby šel, zkusím ho pustit a uvidíme, co se stane, ale co budu dělat, když spadne, nemám šanci ho zvednout, tolika kilo živý váhy, která absolutně nespolupracuje, aj, auto, musíme na kraj. „Tak dělej, pojď aspoň na kraj, jede auto, ještě nás kvůli tobě přejede.“ „Jak kvůli mně? To ty mě tady pořád vláčíš, já se nemůžu ani hnout a pust' mě už konečně nebo mi zlomíš ruku.“ „Tak ti ji zlomím, no a co, aspoň si to budeš do příště pamatovat.“ „Lásko, já už nemůžu jít, strašně mě bolí ta ruka.“ „Ty to prostě nechápeš, já tě za tu ruku prostě vláčet musím, jinak nedojdeme domů.“ „Pust' mě.“ Tak jo, prostě ho pustím a stane se přesně to, co předpokládám, bude se válet na zemi.. „Tak si mumlej a válej se tu, třeba tě někdo sebere, já už se s tebou tahat nebudu, jdu domů, čau.“ „Né, počkej, prosím tě, počkej, nenechávej mě tady.“ „Já už na tebe kašlu, nechci tě ani vidět, snažila jsem ti pomoci, ale tys to odmítal a ještě jsi mě obviňoval, že za to můžu, tak máš to, cos chtěl.“ A nechám ho tam, je mi to už jedno, ať si dělá, co chce, třeba vstane a půjde za mnou, když uvidí, že jsem vážně šla domů, anebo taky ne, bude tam ležet na silnici a něco ho přejede. Co když ho vážně něco přejede, to za to budu mít zodpovědnost já, to bych asi taky mohla jít sedět, kdybych ho tam takhle nechala, jeho rodiče by mi to do konce života vyčítali, že jsem na něj nedala pozor, jenomže co s ním, tak dobře, vrátím se a zkusím ho zvednout, snad mi nelupne v zádech, ale tak bude za to moct on, kdyžtak mu to pak budu vyčítat. „Hele, zkusím tě zvednout, tak bys mohl bejt tak hodnej a spolupracovat, co ty na to?“ Nic, žádná odezva, totální bezvládí, tak jo, jdeme na to. Zkusím ho za ruce zvednout. „Že by ses třeba uráčil aspoň spolupracovat? Abych tě nemusela tahat jako kočku? Zvednu tě za ruce.“ „Hodinky.“ „Co?“ „Tys mi servala hodinky.“ „Do háje, debilní hodinky.“ „Kde jsou?“ „Já nevím, asi se tady někde válej.“ „Musíme je najít, byly dost drahý.“ „Jo, takže tebe teď budou zajímat hodinky, jo?“ „Tak si je najdi, když už jsi na tý zemi. Tady jsou.“ „A jsou celý?“ „Jo, jsou, jen jim chybí řemínek, ale to je detail, zejtra ho kdyžtak najdeme, ale zvedni se a pojď.“ „Jak chybí

řemínek? Ty hodinky byly drahý.“ „To já vím, už jsi to říkal, ale tak snad se k nim dá kdyžtak dokoupit řemínek, ne?“ „K těmhle to nejde.“ „Výborný, tak budu ještě kupovat nový hodinky. Sakra, pojd', zkusím tě zase zvednou. Tak, výborně, jsme na nohách, tak už jdeme konečně domů.“ „Nemáš jednu cigaretku?“ „Tak to nemám, kdybych ti dala cigáro, nejdeš už vůbec.“ „Zase mě taháš za tu ruku.“ „A jak tě mám asi podle tebe táhnout jinak? Já na to nemám už sílu, tak pojd'.“ „Vždyť jdu.“ „Tak dělej, nebo ti tu ruku urvu.“ „Au, tys mě shodila na zem, proč jsi to udělala, praštila jsi mnou o asfalt, bouchnul jsem se do hlavy.“ „Tak ses aspoň probudil ne? To je celkem pozitivní, já už se s tebou nehodlám tahat, je mi to absolutně jedno, stejně si to zejtra nebudeš pamatovat, tak co. Když to nejde po dobrým, tak to půjde po zlým, tečka. A jestli okamžitě nevstaneš, tak mi věř, že do tebe začnu kopat, aby tě to donutilo vstát, hm? To je dobrej nápad, ne?“ „Dej mi, prosím, malou chvílku, pak vstanu.“ „Ne, už jsem čekala dost dlouho, okamžitě vstaň, nebo to bude ještě horší, než je to teď.“ „Ale mě ta hlava vážně dost bolí.“ „Tebe něco bolí? Tebe něco bolí? Jedinej, koho tady něco bolí, jsem já, víš jak mi je? Víš ty vůbec jak mi je? Musím tě táhnout jako nějakou trosku, která není schopná jít sama po svejch domů, seš totálně neschopnej a jestli už nepůjdeme, tak se tady zhroutím, rozumíš? Rozumíš mi, co ti říkám? Já už nemůžu a nechci s tebou už ani bejt, když seš přes tejdenn normální, tak tě miluju, ale jakmile nastane víkend, tak tě nenávidím a říkám ti to naposled, pojd', nebo se už fakt rozčílím.“ „Proč seš taková, vždyť jsem ti nic neuděl, proč mi nechceš dát cigáro.“ „Dobře, řekl sis o to, budu tě vláčet po silnici, dokud nebudeš tak sedřenej, že tě to donutí vstát, mně je to jedno, až se tě pak doma budou ptát, kdes k tomu přišel, tak už si jistě něco vymyslíš. Nebo si mám snad někde vzít klacek a prostě tě jím tlouct?“ „Ty jsi hrozně agresivní, proč to děláš?“ „Tak dobře, prosím tě, zvedni se, Filipe, já tě strašně moc prosím, zvedni se, já už nemůžu, nejde to, nemůžeme tady zůstat do rána, já už jsem vyčerpaná, fakt tě moc prosím.“ „Proč brečíš?“ „Protože už nemůžu, nemůžu takhle dál, jsou tři hodiny ráno, stojím tu uprostřed silnice, ty tu ležíš, už hodinu se tě tady pokouším přesvědčit a donutit k tomu, aby ses hnul aspoň o kousíček blíž k baráku, ale ty nic, děláš uraženýho, obviňuješ mě, nejseš schopnej jít, já už jsem vyčerpaná, jak fyzicky, tak psychicky, jsem bezmocná a nevím, co mám dělat a ještě ty debilní hodinky, to je jako trest, ale já nevím za co.“

Nakonec se jí ho podařilo s vypětím všech sil zvednout. Trvalo to ještě dlouho, než dorazili domů, ale nakonec to zvládli. V tu chvíli si byla jistá tím, že tohle bylo naposledy. Už nikdy víc nechtěla zažít to, co zažila tu noc. I když už byli doma, nemohla usnout, neustále nad něčím přemýšlela, nevěděla si rady sama se sebou.

XIV

Proč, proč to došlo tak daleko, proč se takhle chová, proč mě neposlouchá, přece to s ním myslím dobře, nebo je to moje vina, že to takhle vždycky skončí? Kvůli čemu tak pije? Má nějaký problémy? Snad by se mi svěřil, kdyby ho něco tránilo, ale co by to mohlo být? Nebo je to kvůli mně? Žárlí? Tahám ho do hospody, i když on nechce? Ale já se chci bavit, na tom snad není nic špatného. Proč mi nikdy nic neřekne, nesvěří se, vždyť přes týden nepije, to potom musí všechno dohnat o víkendu? A mně je z toho akorát tak špatně, bolí mě srdce, moc, dneska to bylo poprvé v životě, co mi dal tenhle orgán najevo, že tam není pouze proto, aby si jen tak bouchal a posílal krev kamsi dál do těla. Nikdy bych tomu nevěřila, že srdce může člověka tak bolet, jak je to vůbec možný, že srdce bolí? Všechny lidský bytosti mají nějaký pocity, kterými pak dávají najevo, jak se cítí, lidé brečej, vztekají se, smějouce se, ale bolelo někdy někoho srdce? Vždycky jsem se tomu tak smála, když dávali v televizi nějaký film, ve kterém jeden tvrdil tomu druhému, že ho to bolí, když mu ubližuje, říkala jsem si, co ho asi tak může bolet? Člověk si myslí, že to jsou kecy a najedou je to tady, ve skutečnosti to vážně tak funguje, ale to znamená, že mi na něm asi záleží, když to srdce bolí, kdyby nebolelo, asi bych ho nemilovala. Bolelo by ho taky srdce, kdybych ho trápila, nebo to mám takhle jenom já? Zažil tohle i někdo další? Každopádně je to strašný pocit, vidím svoje srdce, jak bije, je červený a krvácí, světloučká krev, někdo ho ošklivě pořežal a teď to z něj teče a teče, nikdo neví kam, ale ono pořád funguje, krevní oběh je stoprocentní, hlava asi taky funguje, ale to už by byl děsný extrém, kdyby bolelo tak, jak bolí, a ještě ke všemu by doopravdy krvácelo, to by pak lidé umírali proto, že jim někdo ubližuje, třeba by přežili jen ti, kteří jsou opravdu šťastní, ale já jsem nešťastná jenom někdy, takže bych asi taky přežila. Mám teď podobný pocity jako v té písničce od Psích vojáků, připadám si, že mám všude žiletky, který řezou, žiletky na těle, žiletky v těle, žiletky ve vlasech, žiletky na jeden steh, kdybych si teď pustila grandiózní závěr té písničky, tak by mi to srdce snad puklo. Na druhou stranu by mě ale taky zajímalo, jaký to je, když srdce zaplesá radostí, to jsem ještě nikdy snad ani nepocítila, jak to asi vypadá, srdce skáče? Směje se? Třeba mi taky jednou zaplesá a já to budu vědět, určitě bych to poznala, musí to být daleko lepší pocit než ten, který mám teď, nebo by to mohlo být stejné, akorát by to bolelo příjemně a neteklo by to z něj, nebo taky ne. Proč musím cítit tuhle bolest, je to tak nepříjemný, možná to je tím, že si to všechno moc beru, proč dává srdce najevo jen ty špatné pocity? Proč mě třeba to srdce nelechtá, když mám z něčeho radost. Když mi udělá Filip radost. A co třeba motýli v břiše, o těch jsem taky

slyšela, že je někdo má, když je zamilovanej, to bych chtěla taky zažít, čert ví, jestli si to někdo jen nevymyslel, třeba taková počáteční zamilovanost, tam ti motýli bejt přece musej, vždyť je to tak krásná věc, jsou to intenzivní pocity lásky, výbuchy emocí, absolutní pocit štěstí, člověku se nechce dělat nic jinýho, než si užívat společnost toho druhýho, plout si na obláčku s růžovějma brejličkama, užívat si plnejma douškama lásku, mít oči jen pro toho druhýho, bejt přesvědčenej, že tenhle je už opravdu ten pravej, přesně tohle jsem kdysi prožívala, určitě, na tohle se nezapomíná a asi jsem zamilovaná pořád, ale motýli v břiše jsem rozhodně neměla, to bych si pamatovala, takže to asi nefunguje, nebo jak u koho.

Kdybych tak mohla usnout, ale to teď nejde, proč nad tím zase přemejšším? On si tak pěkně spinká, vypadá spokojeně, kdo ví, co se mu teď zdá, chtěla bych mu nahlídnout do tý jeho hlavy, co se mu v ní pořád honí, nad čím přemejšlí, co ho těší, co ho trápí, co si o mně myslí, jo, co si o mně myslí, to by mě fakt zajímalo, ale nebyla bych pak zklamaná? Asi ne, vždyť mě miluje, sice to tak občas nevypadá, ale určitě jo, takže o mně přemejšlí jen v dobrým. Proto taky vypadá tak šťastně, taky bych chtěla vypadat takhle, ale bez toho krásnýho asfaltovýho lišeje na čele. Tak má aspoň pěknou památku na další, celkem dost neúspěšnej návrat domů. A taky bych asi nechtěla ležet na podlaze, to by mě studilo, ale jemu to je jedno. Co mi na to asi tak ráno řekne? Že si nic nepamatuje, vždyť se pro něho nestalo nic zásadního, co by stálo za to, aby si to pamatoval, to je přece jasný, jenomže já si to budu pamatovat, na tohle se nedá zapomenout, možná to budu mít v hlavě až do konce života. Hlavně nezapomenu na to srdce, který je spojený s mozkiem, ten mozek mu dává rozkaz, budeš bolet, protože vědomí není spokojený, vědomí se trápí, trápí se hlava, která myslí, nebo je to naopak? Srdce vysílá do mozku jasný signály, zprávy o bolesti, který hlava zpracovává a vyhodnocuje, já si pak myslím, že mě to fakt bolí. To je ale strašná blbost, bude to spíš naopak. Proboha, nad čím to tady zase přemejšším, už jsem se asi dočista zbláznila a jsem narušená, měla bych spíš spát, ale to vlastně nemůžu, musím vymyslet plán na zítřejší ráno, i když asi není co řešit. Ráno pojedou domů, neřeknu mu ani slovo, nezaslouží si to, abych s ním mluvila, vstanu dřív, abych se s ním nemusela vůbec vidět, protože kdybych viděla ty jeho smutný krvavý očička umučenýho pejska, mohla bych povolit a to rozhodně nemůžu. Budu muset bejt každopádně nenápadná, abych nepotkala nikoho z rodiny, nevím, co bych jim uvedla jako důvod svýho neodkladnýho odjezdu, taky musím propočítat, kdy budu moct řídit, těch piv jsem večer taky neměla málo, ale zase ne tak moc, abych nedošla domů. Na druhou stranu, bude neděle ráno, kdepak by tak policajti mohli stát, všichni v tuhle dobu ještě určitě odpočívaj a nechtěj si kazit sváteční ráno chytáním opilců. Sakra, ale budu se muset na něco vymluvit, abych

zamaskovala svůj až moc brzký příjezd domů, protože to bude všem nápadný, když přijedu domů v deset a ne v pět jako obvykle, vymyslím si nějakou výmluvu, nechci, aby někdo věděl, že mám nějaký problémy, možná by mi to ani nikdo nevěřil, protože Filip je jinak naprosto dokonalejší, všichni ho mají rádi a myslí si o něm jenom to nejlepší. Jenomže to je přesně ten problém, on je naprosto skvělejší, nejlepší chlap na světě, nikdo není tak hodnější a milejší, nikdo mě nebude mít rád tak moc jako on, udělal by pro mě cokoli, jen si nesmí dát víc jak osum piv, protože potom už je mimo, sice není zlejší, ale neví, co povídá, je až moc upřímnější a hlavně nemůže chodit, to je právě ten problém. No jo, co když se mě bojí? Vždycky mluví o důležitých věcech a o nás dvou v případě, že jdeme z hospody domů, všechna svoje přání mi taky říká, když se napije, co ale blázní, vždyť mi může cokoli říct. Bože, to byl zase večer.

Jak si tak pořád dokola všechno přehrávala a snažila se na něco přijít, nakonec tvrdě usnula. Byla tak vyčerpaná, že ji neprobudil ani pohyb jejího partnera, který právě zjistil, že leží oblečený na podlaze vedle postele. Krkolomně vstal, svou neohrabaností shodil pár věcí ze stolu a následně se začal svlékat. Sice se mu motala hlava a nebylo mu zrovna nejlépe, ale dokázal zaostřit a pozoroval svoji dokonalou ženu, která vypadala velice spokojeně a byla snad ještě krásnější, než když bděla. Ležela na boku, její vlasy byly krásně rozložené po polštáři a obě ruce měla složené pod hlavou. Její výraz v obličeji ho těšil, vypadala totiž, jako by se usmívala. Sice měla v obličeji pár vrásek, ale každá se mu velice líbila, vždyť byly způsobné od neustálého smíchu, kterým byla proslulá. V duchu děkoval bohu za to, že ji poznal, že je osud svedl dohromady. To, že byla jeho přítelkyně a měla ho ráda, považoval za výhru v loterii. Když se na ni ostatní jeho kamarádi hladově dívali, vždycky hrozně žárlil, ale věděl, že je jen jeho, že nechce nikoho jiného, však mu to také dávala najevo, proto si tím mohl být tak jistý. Měl sto chutí ji vzbudit, obejmout a zahrnout ji láskyplnými slovy a něhou, ale raději si to rozmyslel, řekl si, že počká až na ráno.

To ráno se vzbudila okolo sedmé. Její tělo mělo takový drobný zlozvyk – když se večer hodně pilo, byla pak druhý den brzy vzhůru a musela si protrpět stavy doznívajícího alkoholu – jiní mívali to štěstí, že veškeré bolení žaludku, nevolnost, motání a bolest hlavy zaspali, ona však takové štěstí neměla, takže jen nehybně ležela a cítila se jako na Matějské pouti. Naštěstí měla pár zaručených receptů, jak si od těchto stavů pomoci, ale veškeré ingredience na kouzelné vyprošťovány měla doma. Tím si také sama pro sebe zdůvodnila nutnost svého odjezdu. Nechtěla si připustit, že chce zmizet kvůli němu

Když se pak po nedlouhém spánku probudil, byla už pryč. Zpočátku si myslel, že vstala dřív a šla se nasnídat nebo se někde prochází, avšak po několika málo minutách zjistil, že v pokoji nejsou žádné její věci. Nemohl pochopit, kam mohla tak rychle zmizet, vždyť ještě před několika hodinami spala vedle něho. Zatímco přemýšlel nad tím, kde může být, ona už byla dávno na cestě do Jihlavy.

XV

„Ahoj, co tady děláš takhle brzo? Vždyť je neděle, myslela jsem, že budeš až do večera u Filipa.“ „Ahoj, no, musela jsem přijet takhle brzo, protože mi včera volal šéf, že je ve firmě nějaký problém. Říkal, abych přijela co nejdříve, takže jsem se hned ráno sbalila a jela domů. Myslíš, že bys mě prosím hodila na vlak?“ „Jako teď hned?“ „Nemyslím hned, musím se ještě podívat, kdy mi jede nejbližší spoj, taky si musím zabalit nějaký věci, co potřebuju do práce.“ „To tu nezůstaneš ani na oběd?“ „Asi ne, mami, uvidím, v kolik mi pojede ten vlak.“ „A to půjdeš ještě dneska do práce?“ „Vypadá to tak, zavolám kolegyni, co se teda vlastně děje.“ „Ty seš nějaká divná, ne? Stalo se něco?“ „Divná? Jak jsi na to přišla? Já jsem úplně normální. Jen nemám ráda, když musím spěchat, vždycky mám strach, abych na něco nezapomněla.“ „Tak se uklidni a připrav si všechny věci, který potřebuješ, ne? V neděli snad normálně do práce nechodíš, tak to musí šéf pochopit, že tam nebudeš přesně na minutu. Jaká byla vůbec včerejší akce? Potkaly jste se s holkama?“ „Jo, bylo to super, pokecally jsme, viděla jsem se zase s Petrou. Všichni se docela dost opili, takový standard. To víš, florbalisti, když akce, tak pořádná, tyhle lidi se neuměj moc normálně bavit, řešej jenom svůj sport a nic okolo je nezajímá. Tomu taky odpovídal zasedací pořádek.“ „Jakej zasedací pořádek?“ „Musely jsme s holkama sedět separé, abychom náhodou nerušily pány, kteří mocně řešili své hráčské strategie. Ale mně osobně to vůbec nevadilo, kdo to má furt poslouchat, tyhle blbý kecy.“ „Tak to jo. A co Filip? Byl asi smutnej, co?“ „Proč by měl bejt jako smutnej?“ „Žes musela takhle brzo odjet, v neděli přeci chodíte na výlety a tak. Už takhle jsi tu málo a teď musíš odjet už v neděli.“ „Prosím tě, Filip ještě chrápe, ani neví, že jsem odjela.“ „Vždyť jsi říkala, že ti šéf volal včera, tak to jsi mu to asi musela říct, ne?“ „No, nějak na to nebyl čas, to je jedno.“ „Hele, nepřemýšlela jsi taky někdy nad tím, že by ses vrátila? Našla by sis tu práci, máš tu Filipa, třeba založíte rodinu.“ „Ježiši mami, nesnáším tyhle bláboly o rodině. Žádnou nechci, mám na to ještě čas.“ „Ty možná, ale Filip by už děti třeba chtěl. Myslím si, že to bude dobrý táta.“ „A co s tím mám jako asi dělat? Mě to nezajímá, že by on děti

chtěl, ale já je nechci. Jsou uřvaný, nesamostatný, ošklivý a já nevím, co ještě. Seš úplně stejná jako všichni ostatní. Furt se všichni ptaj, kdy je budeme mít. Panebože já nevím.“ „No takhle jsem to nemyslela, že byste je měli hned. A nerozčiluj se, neslušíš ti to. Jen jsem chtěla vědět, jestli teda neuvažuješ o návratu domů.“ „Mami, mně to takhle celkem vyhovuje. Možná jsem trochu sobecká, ale vážně jsem ráda, že si přes týden můžu dělat, co chci, od všeho si odpočnu, soustředím se na svoje zaměstnání, který je docela náročný. A aby se mě někdo po návratu domů z práce ještě na něco vyptával a chtěl po mně nějakou aktivitu, tak to fakt ne.“ „Je mi toho Filipa docela líto.“ „Jako proč?“ „Tak se na sebe podívej, jak se chováš. Svět se nebude vždycky točit jenom kolem tebe, musíš myslet taky na ostatní.“ „To já vím.“ „Očividně moc nevíš. Budeš muset jednou něco obětovat, abys byla šťastná, abys s Filipem vycházela. To nejde, aby se všichni podřizovali jen tobě. Podívej se, já si myslím, že Filip je ten nejlepší chlap, kterýho jsi mohla potkat. Takže se chovej tak, abys ho neztratila. Takovýho mužského už jen tak nepotkáš.“ „Mluvíš, jako kdybych se s ním chtěla rozejít.“ „Já to říkám jenom proto, aby ses pak nedivila. Co to děláš?“ „Nic, vyproš'ovací drink. Čemu bych se pak měla divit?“ „Ježiši, vždyť ti bude špatně, to chceš jako pít?“ „Špatně mi je teď, tohle mi pomůže.“ „Tak jestli po tomhle nebudeš zvracet, tak už asi po ničem.“ „Tomu nerozumíš. Tohle je moje záchrana. Ještě jsi mi neřekla, čemu se teda budu divit.“ „Jo, no, aby tě třeba Filip neopustil, když se nechceš přestěhovat zpátky, nechceš děti. Nemůžeš si myslet, že bude čekat, až se uráčíš něco udělat. Už má taky svoje léta. Fuj, tys to fakt vypila, ty seš ale prase.“ „Mami.“ „Já tím nemyslím, že by byl starej, ale už chce mít taky nějakou jistotu.“ „Bože, přerušuji rozhovor. Jdu si sbalit věci a podívat se na ten vlak.“ „Běž, běž, ale přemejšlej o tom, co jsem ti řekla. Filip je fajn.“ „Však já to vím.“ „A nepij tolik, když je ti pak takhle špatně a musíš si míchat takovýhle hnusy.“ „Jo, jo.“

Tak tohle mi ještě chybělo, aby začala i máma. Čím víc se o takovejch věcech mluví, tím víc jsem naštvaná a mám toho plný zuby. Co po mně všichni furt chtějí, copak jim to nestačí? Mám dobrou práci, mám přítele, se kterým trávím každou volnou chvíli o víkendu, jsem společenská, ráda se bavím, ráda chodím do hospody, tak kde je problém? Proč jsou všichni nespokojený? Proč mi do toho všichni kecaj? Filipa si važ, nikoho lepšího už nenajdeš, bude dobrej táta. Však tohle všechno já vím, ale snad je ještě čas nebo ne? Já jsem spokojená s tím, co momentálně mám a co teď dělám. Nehodlám to měnit. Jak já se těším, až odsud vypadnu. Mohla bych zítra spolupracovníkům navrhnout, že se někam půjdeme v tejdnu napít, třeba by souhlasili. Pořád jen sedíme v práci nebo jezdíme za blbečkama, který nerozuměj vlastnímu účetnictví. Tím mě docela dostala včera

hospodská. To její účetnictví bych nechtěla snad ani vidět. Ale bohužel, příští tejdén budu muset, co se dá dělat, třeba dostanu pivo zdarma, od neziskovky. Vůbec nechápu, jak jí to tam může fungovat, že nezkrachuje. Odkud asi bere prachy? Od sponzorů? To ale není moje věc. Moje věc je spíš to, že na mě pěje Filip ódy, takže všichni vědí, jak jsem dokonalá a báječná žena. Stejně se mu pak ostatní určitě smějou. Jako obvykle. Ale je to hezký, že si na mě vzpomene, i když jsem tak daleko. Jenže teď sebou musím hodit, pobrat pár věcí, najít si ten vlak a rychle odjet. Nechci tady bejt ani minutu. Ještě by toho blázna mohlo napadnout sednout do auta a jet za mnou. Nesmím taky zapomenout napsat kolegům, jestli by se šli teda někam napít. Nebo to můžu nechat na zejtra, domluvíme se v práci. To bude asi lepší.

„Mami.“ „Ano?“ „Vlak mi jede za hodinu, odvezeš mě prosím?“ „Jo, jo, odvezu. Ale ještě máme čas, ne?“ „Jo, máme. Musíme vyrazit tak ve tři čtvrtě na jedenáct, abych to stihla.“ „To nebude problém. Já jdu vařit, tak na mě pak houkni. Zabalím ti s sebou nějaký jídlo, abys nám tam neumřela hlady, než si nakoupíš.“ „Díky, ale to nemusíš.“

XVI

Sakra, kde jenom může bejt? Kam zmizela? Její místo už není ani trochu teplý. Kdy odešla? Musela asi odjet domů, když tu nemá žádný věci. Auto. Já jsem debil, musím se jít podívat, jestli ho tady má. Třeba se šla jenom projít se psem nebo šla za Petrou. Mohla jít prakticky kamkoli. Jenže zvednu se já vůbec z postele? Au, co to mám na obličejí? Zase nějakéj lišej? A co mám s rukou? Ta paže je úplně fialová a hlava mě bolí jak psa. Proč by ale takhle brzo odcházela? Kolik je vlastně hodin? Kde mám hodinky? A mobil s peněženkou? To mě jako někdo okrad a vzal si ji s sebou? To asi moc fantazíruju. Já vlastně vůbec nevím, co se včera dělo, ten konec si už vůbec nepamatuju. Nástěnný hodiny, moje záchrana. Kolik tam je? Dvanáct! Aha, tak už ji to tady asi moc nebavilo. Já jsem spal a ona se nudila, takže sedí dole s našima a obědvaj. Já teda ale nemám vůbec chuť nic jíst. Vlastně asi dole neobědvá, když tady nemá věci. Je vidět, že hlava ještě nefunguje tak, jak by fungovat měla. Třeba si jen sbalila věci, dala je do auta. To je ale asi taky blbost. Že by se na mě zlobila? Ale proč, včera jsme si to podle mě oba užili. Večer neříkala nic. Jak jsme šli vlastně domů? To už si nepamatuju. Tam bude možná zakopanej pes. Třeba si vzpomenu. Je to vážně divný, nemám svoje věci, ona je pryč. Kdybychom spolu nebyli tak dlouho, mohl bych ji podezřívát, že mě okradla, ale to už je naprostá blbost. Jí věřím ze všech těch lidí okolo sebe úplně nejvíc. Hele, mám na sobě dokonce

tričko, tak to byl asi divokej návrat domů. A támhle se válí mikina a kalhoty, kdybych se doplazil aspoň tam, mohl bych se podívat, jestli v nich mám mobil s peněženkou. Ale ty hodinky, to je teda záhada, rozhodně bych si je nesundal, když jsem si nebyl schopnej ani svlíknout všechno oblečení. Kde můžou bejt? Ach jo, asi budu muset vstát a začít po všem pátrat. Nebo bych ještě mohl chvíli poležet, odpočnout si a pak se do toho pustit.

XVII

Matka ji odvezla na vlak a ji čekalo pět hodin jízdy. Nejdříve si myslela, že jakmile si vybere vhodné místo, pohodlně se usadí a souprava se rozjede, tak okamžitě usne, protože přežila noc toho moc nenaspala. Jenomže to se mylila. První problém byl výběr sedadla. Nesnášela totiž sedět v protisměru jízdy. Špatně jí sice nebylo, ale vždycky měla pocit, že si nestíhá prohlédnout krajinu, kterou v tu chvíli mījela. I když už cestu a vše okolo znala jako své boty, trasu absolvovala zpravidla dvakrát týdně, stejně se chtěla dívat z okýnka a pozorovat, co se okolo děje, zda se někde něco nezměnilo. Pokud se jí nepodařilo vybrat vhodné místo, měla, jak sama říkávala, zkažený celý den. Další věc, kterou nesnášela, byla kupé. Do těch si nikdy nesedala, ani ve chvílích, kdy nebylo nikde jinde místo. To raději postávala ve smradlavé uličce u odporných záchodů a vyčkávala, až se někde uvolní vhodné sedadlo. Pokud se tak nestalo, sedávala na zemi na schodech u dveří. Často jí i ostatní cestující říkali, že je u nich místo, nabízeli jí, aby si přisedla. Ona se však vždy příjemně usmála a s díky odmítla, protože výběr vhodného místa souvisel také s okolními cestujícími. Pokud viděla, že se do jejího vagónu hrne více jak jedno dítě, okamžitě odcházela jinam. Nesnášela, když s ní cestovaly děti. Byly na ni moc hlučné a drtivá většina malých cestujících, se kterými kdy jela, byli rozmazlení miláčci svých rodičů – volnomyšlenkářů, kteří zřejmě vždy razili teorii, že dítěti se má nechat volnost, aby samo poznalo svět, takže caparti běhali po vlaku, vřískali, ječeli, brečeli, skákali po sedačkách, něco se jim neustále nelíbilo a extrémně rušili ostatní cestující. Dalšími nevhodnými pasažéry byli důchodci, kteří sice byli na věkové ose na opačné straně než děti, ale svým chováním se jim občas nebezpečně přibližovali. Nebylo pro ni nic horšího nežli důchodkyně, která křičí na druhou postarší paní, že moc hlasitě a neúměrně dlouho telefonuje, a proto se nemůže soustředit na četbu své knihy. Takové okamžiky jí připadaly naprosto absurdní a vždycky se modlila, aby hádky co nejdříve skončily. Jedna věc na cestování vlakem se jí ale přeci jen líbila, byli to průvodčí. Měla je ráda proto, že nosili uniformy, které byly navíc dost těsné, obzvlášť co se týče zadních partií. Speciálně si takto

oblíbila průvodčí dva – jeden byl starší, vysoký, statný, toho si vždy prohlížela celého, avšak největší pozornost věnovala samozřejmě jeho zadnici, jež se rýsovala v upnutých modrých kalhotách. Druhý byl mladší, takový střízlík, který měl ale melírované vlasy, což u mužů nesnášela, takže u něho se soustředila pouze na zadek. Když za svou cestu potakala alespoň jednoho z nich, měla hned lepší den.

V tuto neděli, kdy odjížděla do Jihlavy, jí osud přivál do cesty jen milou tlustou průvodčí, hádající se důchodce, velkou dětskou skupinu i sedačku v protisměru jízdy. Spaní proto nepřipadalo v žádném případě v úvahu, takže jí zůstalo hodně času na to, aby mohla přemýšlet. Doslova bilancovala nad svým životem. Když pak po pěti hodinách cesty vlakem dorazila do svého cíle, došla si do svého oblíbeného obchodu pro jídlo a zamířila rovnou ke svému druhému domovu, bytu, ve kterém přes týden žila.

Byt, který si v Jihlavě pronajímala, nebyl velký, byla to maličká garsonka, která čítala pouze 32 metrů čtverečních. Někomu by se to mohlo zdát málo, jí to však bohatě stačilo. Jelikož bydlela sama, více místností nepotřebovala, na rozdíl od ostatních lidí, kteří, pokud byli rozumní, si pronajali, nebo koupili byt větší, s jakousi únikovou místností, jež sloužila jako úkryt v případě, když se dva lidé, zpravidla partneři, nesnesli a potřebovali si zmizet z očí. Těchto starostí byla v Jihlavě ušetřena. Navíc při zařizování bytu nemusela brát ohledy na vkus někoho jiného, takže si ho uspořádala přesně podle sebe tak, aby se v něm cítila dobře, aby byl nenáročný na údržbu, ale aby se v něm dalo v rámci možností slušně žít. I když byl byt maličký a skromný, její spolupracovnice ho vždy obdivovaly a vychvalovaly. Jeho majitelka měla totiž ve zvyku zvat své kamarády z práce na malé posezení a skleničku vína k sobě domů. Její přátelé zpočátku nemohli ani uvěřit, že v tomto bytě opravdu žije. V kuchyni chyběla třeba například trouba, kterou paní domácí vůbec nepotřebovala, protože nebylo pro koho péct, v koupelně zase nebyla pračka, jelikož jí přišlo zbytečné kupovat tak drahou věc jen pro sebe, a navíc byla ještě přesvědčena o tom, že by se tam tak velká věc vůbec nevešla. Měla zkrátka jen kuchyňský kout se dřezem, vedle kterého stála malinkatá lednička, nevelkou pracovní linku, pár skříněk, které ukrývaly dva hrníčky, nějaké příbory, talíře, jeden hrnec, jednu starou pánvičku a osm sklenic na víno, na lince ležel elektrický dvouplotýnkový vařič, vedle něhož se tísnila mikrovlnná trouba. Tohle vše, co se kuchyně týče, nájemníci bohatě stačilo. Na druhou stranu, jeden nevelký pokoj, jenž obývala, byl zařízen náramně. Poněvadž měla ráda společnost a do bytu zvala své jihlavské přátele, zakoupila velkou rozkládací pohovku, která jí sloužila i jako postel. Před pohovkou stál malý konferenční stůl fungující rovněž jako stůl pracovní i jídelní. Půlku levé zdi zabírala skříň, v níž se ukrývalo seriózní

oblečení, ve kterém vyrážela do práce a za svými klienty, a jelikož byla velkou milovnicí knih a vášnivou čtenářkou, protější zeď zdobila velká knihovna. V levém rohu místnosti u okna se tísnilo malinkaté zelené křeslo, sloužící své majitelce jako čtecí místečko a aby byl prostor kompletně zaplněn, na parapetu pyšně stálo několik sukuletů a fialek. Tento pokoj si zkrátka zařídila podle sebe a cítila se zde nejšťastněji. Když na ni náhodou dýchla samota, což se často nestávalo, pozvala si do svého království několik přátel a po tomto nepříjemném pocitu už nebylo ani památky. A jestliže bylo třeba zůstat tu i přes víkend, přijel za ní i její přítel, kterému se však byt zdál příliš malý, takže se v něm necítil vůbec dobře.

Tu květnovou neděli, kdy opět přijela do své garsonky, vybalila nákup a začala hned uklízet, jelikož si zamlouvala, že uspořádá malý večírek pro své spolupracovníky. Jihlava pro ni byl jakýsi druhý svět, ve kterém moc neplatila nepsaná pravidla, která se naopak dodržovala doma v severovýchodních Čechách. Jedním z těchto pravidel bylo i pití alkoholu v domácím prostředí, což si do určité míry sama odůvodňovala tím, že v městských hospodách je alkohol drahý, a proto je lepší koupit si láhev dobrého vína v obchodě a doma si ji v klidu vypít. A víno rovněž symbolizovalo Jihlavu, protože jít v tomto městě na pivo byla čirá katastrofa. Sice tu měli Pivní ráj, ale navštívit tuto hospodu znamenalo prakticky alkoholovou sebevraždu, jelikož pro pivaře je nepředstavitelné, aby z nabídky osmnácti piv ochutnal za jeden večer pouze tři. Navíc krom několika spolupracovníků neměla v Jihlavě žádné přátele, takže příležitostí jít s někým do hospody také nebylo moc, nadto každé ráno vstávala okolo sedmé do práce a vždy bylo třeba být naprosto fit a svěží. Občas si za dlouhých večerů otevřela láhev vína, četla si a jen tak pro radost popíjela. Někdy se i podařilo vyrazit s kolegy do nějaké restaurace, avšak i tam se pilo striktně víno. Všichni tam byli zkrátka vinaři a ona si nechtěla pokazit dobrou pověst zodpovědné a pracovité ženy tím, že by do sebe za jeden večer nalila šest piv a dostala se do své ztřeštěné nálady tak, že by bavila všechny okolo sebe. V tomto případě měla za to, že veškerá vybudovaná střídavá identita by byla ta tam. Proto vždy jen po kapkách usrkávala víno a v poklidu se bavila s ostatními. Výjimkou byly jen občasné večírky pořádané u ní v bytě s takzvaným zdravým jádrem, které bylo tvořeno třemi až čtyřmi spolupracovníky. To byla zpravidla divočina, která končila náročným ránem a ještě náročnějším odpolednem v účetní kanceláři. K tomu, aby mohla být sama sebou, aby mohla bavit celou společnost, řídit, tančit a vychutnávat si pivo, byly určeny večery víkendové, trávené ve vesnických hospodách, kde si mohla dělat prakticky cokoli chtěla.

XVIII

Pondělní ráno probíhalo jako obvykle. Budík musel několikrát zazvonit, aby jeho majitelka vůbec vstala. Po pár sklenicích vína a večerním telefonátu s přítelem se jí z postele moc nechtělo. Naopak děkovala Rulandskému šedému za pomoc při vstřebávání dojmů ze sobotního večera, až nakonec došla k závěru, že proběhl celkem běžně. Nevědomky tím sama sobě potvrdila hypotézu o tom, že alkohol otupuje nejen smysly, ale i city, protože jí bylo všechno jedno. Jediné, co ale neotupila úplně, byl vnitřní pocit, jenž se ukrýval kdesi v hlouby snad jejího vlastního nevědomí. Možná to byl pocit jaksi nevyrovnaného skóre, cítila se totiž malinko ublíženě.

Po krátkém zhodnocení situace se zvedla z pohovky. Připadala si poněkud otupěle, ale čerstvá ranní káva vše napravila. Pak rychle vyrazila na autobus a do kanceláře přišla přesně na minutu. Její spolupracovníci ji s úsměvem přivítali, vítal ji také pracovní stůl, na kterém byly nashromážděny štosy papírů. Přidělené množství povinností ji ani nevadilo, protože měla svoji práci ráda. Když se tak rozhlédla okolo sebe, vzpomněla si na svůj nedělní nápad – pozvat zdravé pracovní jádro k sobě domů a uspořádat malý večírek. Rovněž ji napadlo rozšířit okruh nejbližších kolegů o jednoho, nedávno přijatého, ekonomického a controllingového specialistu, který měl podobný humor jako většina osazenstva kóje a který mezi ostatní rychle zapadl. Sice si nebyla úplně jistá tím, jestli se čtyřčlenný kolektiv, navýšený o dalšího člověka k ní do bytu vůbec vejde, na druhou stranu ale vymyslela, že by tuto akci mohla pojmout jako zatěžkávací zkoušku skromného interiéru.

Nově přijatý specialista se jí zdál sympatický. Nebyl zakřiknutý, nikdy se nebál na cokoli zeptat, chodil s ostatními na oběd a po dvou měsících to vypadalo, jako by byl součástí této kanceláře od jejího samého počátku. Chvilu, kdy se sešli u tiskárny, měla velice ráda. Povídali si o tom, co kdo dělá, jaké má kdo zájmy, co, kde, kdo navštívil za památky, jaká hudební skupina bude mít v nejbližší době koncert. Aniž by si to uvědomila, tak upoutala jeho pozornost, což byla do jisté míry její specialita. Měla v sobě totiž něco, co ostatním ženám tu a tam chybělo. Byl to jakýsi specifický rys jejího charakteru, možná jen osobní kouzlo obyčejné ženy, jenž přitahovalo její protějšky. Jelikož své dětství trávila ve společnosti chlapců, především se starším bratrem a jeho přáteli, tak nikdy neměla potřebu řešit ženské věci. Ty ji nezajímaly vůbec a osobně se takovým rozhovorům se svými kamarádkami dokonce vyhýbala. Nikdy se moc nelíčila, v dospívání se nejezdila předvádět na diskotéky, ale radši si zašla s kluky na pivo nebo na rockový koncert, takže

hovorům o tom, komu sluší jaká podprsenka a kolik kdo přibral kilo, byla ušetřena. To, že byla jaksi nastavena tímto způsobem, působila přirozeně a dokázala se bavit s každým skoro o všem, se mužům velice líbilo. Byla zkrátka jiná.

Pozvání na středeční večírek všichni přijali, včetně nového kolegy, který byl nabídkou zúčastnit se takové akce trochu zaskočen, ale byl rozhodně pro. Domluvili se, kdo, co koupí a v kolik se sejdou.

XIX

Ve středu v podvečer zadrnčel dveřní zvonek prvně v sedm hodin. Přišly první dvě kolegyně – Klára a Alžběta. Podruhé se zvonek rozezněl o půl osmé, když dorazila zbylá část osazenstva – Tereza, Petr a Marek. Hostitelka byla zaskočena dary, které hosti přinesli. Každý po jedné láhvi vína, jednohubky, oříšky, brambůrky, chlebičky. Tereza, specialistka na zdravou výživu, která i přes svůj vzorný životní styl pila neúměrně mnoho vína, donesla jakýsi falafel, koule z cizrny, které, jak se později ukázalo, neměly žádnou chuť, a nový spolupracovník Marek přinesl dokonce květiny. Když se všichni sešli a usadili, zábava mohla začít.

Zpočátku byli všichni trochu nervózní, měli mezi sebou nového kolegu, kterého v civilu vlastně vůbec neznali, takže byli trochu ostýchaví. Naštěstí ale bylo v zásobě dost vína, po kterém stres postupně opadával. Aby se trochu rozptýlili, hostitelka navrhl, že by si mohli zahrát nějakou hru. Problém byl v tom, shodnout se na tom, kterou. „Hele, mám tady Dostihy, Activity, obyčejný karty na prší a možná i pexeso.“ „Ty tady máš pexeso?“ „No, vrazila mi ho tenkrát nějaká ženská na náměstí, když jsem šla z práce, prej pro děti.“ „Aha.“ „Tak co si zahrajeme?“ „Můžeme nezávisle hlasovat, kolik nás je? Šest. Každý na papírek napíšeme, jakou hru si chceme zahrát a pak to vyhodnotíme. Co vy na to?“ „Já jsem pro.“ „Já taky.“ „Já též.“ „A mně je to jedno.“ „Tak paráda. Máme nějaké papírky?“ „Jo, moment, podívám se, něco tu snad mít budu. Mám to, tady to je, ale tolik propisek rozhodně nemám.“ „Nevadí, půjčíme si je mezi sebou.“ „Stejně podle rukopisu poznáme, co, kdo napsal.“ „Myslíš?“ „Já tvůj rukopis znám.“ „Neříkej. A kde jsi ho jako viděla?“ „V práci, máš tam něco napsáno v kalendáři. Nemohla jsem to přečíst, takže teď to poznám.“ „A není to jedno?“ „Já si troufám tvrdit, že je.“ „Terezo, tuhle fází tady prosím tě neříkej, mám jí plné zuby z práce.“ „Jak si přeješ, Petře.“

Metoda výběru hry pomocí papírků nakonec určila, že se budou hrát Activity. Zbývalo už jen rozdělit se do družstev. Z předešlých večírků byli totiž účastníci hry již rozdělení, avšak nyní mezi sebou měli nového člena, takže bylo nutné utvořit týmy nové.

„Já budu hrát s Petrem, už jsme na sebe zvyklí a rozumíme si.“ „Terezo, to není fér.“ „Jak není fér. Nemel a radši si taky někoho zaber.“ „Dobře, беру si Bětku.“ „Ó, děkuji ti, jistě nebudeš litovat, že sis vybrala mě.“ „Bětko, o tom nepochybuji.“ „No, Marku, vypadá to, že budeme v týmu spolu.“ „Doufám, že se na mě nebudeš zlobit, když prohrajeme, já to hrál asi tak dvakrát v životě.“ „Neboj, vždyť je to jenom hra. Alespoň poznáme svoje myšlenkový pochody.“ „To budu rád, snad si budeme rozumět.“ „Já si myslím, že jo.“

Hra probíhala bez problémů, všichni se bavili, smáli se, hlavně u pantomimy. Za tu dobu se již vypilo i nějaké to víno, takže večírek se začal trochu rozjíždět. Aniž by to kdokoli tušil, všichni se chtěli o Markovi něco dozvědět. Mezi sebou se už zdravé jádro znalo, a tak byli spíš zvědaví, co Marek dělá ve svém volném čase, odkud pochází, kolik má sourozenců a podobné věci. Jako první se začal vyptávat Petr. Když ale zbylé dámy uviděly, že Marek na všechno Petrovi ochotně odpovídá, hned mu pokládaly svoje otázky. Aby to nebylo trapné, každý pochopitelně přihodil nějakou tu historku ze svého života nebo vyjádřil svůj názor na věc. Hostitelce se akorát občas zdálo, že ji Marek pozoruje více než ostatní kolegy, ale pokládala to za běžnou věc.

Vždyť je to přece normální, že se na mě dívá. A nedivá se rozhodně jenom na mě, pozoruje i ostatní. Je mezi náma přece novejš, tak to je jasný, že se bude koukat. Ale tenhle pohled je mi docela známěj. Vždycky se na mě takhle dívaj chlapi, který si myslej, že mě sbalej. To jsou ty moje slabší chvílky, když se rozhlížím okolo sebe a porovnávám ostatní s Filipem. Nebo se tak chovám normálně? Jako vyzývavě? Že si pak myslej, že by u mě měli šanci? To asi ne. Jako možná s někým občas trochu flirtuju nebo se někoho jen tak letmo dotknu, ale to snad není trestný, ne? A taky to může bejt pochopitelný, jsme s Filipem už sedm let nebo jak dlouho už to je, tak na to mám do jistý míry právo, když je to jen jako. Stejně to vždycky dopadne podobně. Někdo je mi sympatickej, říkám si, to je dobrej chlap, ten se mi líbí, co kdyby.. Ale nakonec se dotyčný zachová jako totální idiot a mě to odradí. Pokaždý to tak je. Filip je zkrátka nejlepš. A když jsem o tom celkem přesvědčená nejen já, ale i ostatní, tak to tak prostě bude. Nevím, proč nad tím vždycky takhle přemejšlím. „Co?“ „Haló, jsi tady?“ „Jasně, že jsem, co se děje?“ „Došlo víno.“ „Už zase? Další je v ledničce.“ „Holka, tam už žádný není.“ „Cože? Jak není? Vždyť bylo těch láhví pět, ne?“ „To máš naprostou pravdu, že jich bylo pět, jenomže teď už jsme na

suchu.“ „Kolik je hodin?“ „Právě deset.“ „Sakra to je dost brzo, tak mám někam doběhnout a koupit něco?“ „Prosím tě, kde chceš teď běhat a něco kupovat?“ „Já nevím, ale jsem hostitelka, tak bych to měla asi zařídit, ne?“ „Hostitelka sice jsi, ale já bych spíš navrhla, abychom zašli někam do hospody.“ „To není špatný nápad.“ „Troufám si tvrdit, že je to výborný nápad.“ „Terezo, co jsem ti říkal o téhle frázi?“ „To byla jenom zkouška tvojí bystrosti, Petře. Máš jedničku.“ „Díky.“ „Tak chcete někam teda vyrazit?“ „Já už půjdu asi domů.“ „Kam bys chodil, Marku. Přece mě nenecháš jít s těmi ženskými samotného, za chvíli by mi z nich praskla hlava.“ „Jo, Marku, pojď s námi, bude ještě sranda, uvidíš.“ „Tak kdyby ještě na chvíli.“ „Vidíš to, určitě nebudeš litovat, já bych je sám nezvládnul. Ony by pily až do rána, já to musím zavčas ukončit.“ „Jo takhle, no, tak pojďme.“ „A kam vyrazíme? Znáte tady někdo nějakou hospodu?“ „Můžeme vyrazit do vinárny U mě.“ „Ty máš doma vinárnu?“ „Ne, to se tak jmenuje, U mě.“ „Ahá, tak jdeme.“

Ve vinárně vypili dalších pár sklenek a všichni již byli pěkně rozjařeni. Když se schylovalo k půlnoci, Petr ostatním navrhl, že by bylo dobré jít už domů. Dámy samozřejmě protestovaly, protože byly zrovna v nejlepším. Když ale zpětně zapátraly v paměti, uvědomily si, že zrovna Petr je nejednou svým zásahem do nezřízené zábavy, co se ranní kocoviny týče, zachránil. Proto se tedy všichni rozhodli, že zaplatí a půjdou domů.

„Jakým směrem jedete?“ „Dolů z kopce, přeci.“ „Aha, já mám byt ale na druhý straně.“ „Já jdu taky tímhle směrem.“ „No, tak to vidíš, Marek tě doprovodí, abys nešla sama.“ „To je dobře, nerada chodím sama takhle večer domů. A ještě k tomu přiopilá.“ „Neboj nějak to zvládneme.“ „A kde vlastně bydlíš ty?“ „Představ si, že jen kousek od tebe.“ „Vážně? Tak to je fajn.“ „Hele, nechtěla bys zajít ještě ke mně na skleničku? Jen tak pokecat, jsi mi docela sympatická.“ „Tak jestli to bude jen tak, tak bych asi i mohla, na chvíli.“

XX

„V jakém patře bydlíš?“ „V pátém. Odkud jsi říkala, že to jsi? Mluvíš tak zajímavě, občas jsem ti nerozuměl, když jsme hráli tu hru.“ „Ze severovýchodních Čech, kousek od Hradce Králové. A čemu jsi nerozuměl?“ „No, něco jsi říkala, ale už nevím co. Hradec znám, párkrát jsem tam byl, pěkné město. Máš někoho?“ „Co?“ „Jako jestli máš přítele.“ „No, hm, mám.“ „Aha. A proč tady s tebou nebydlíš?“ „To je na dlouhý vyprávění, nerozebírala bych to.“ „Dobře, jsme tady. Pojď dál.“ „Páni, máš to tady hezký a prostorný.

To není jako ta moje špeluňka“ „Díky, posad' se. A u tebe to taky není špatný. Každý si to zkrátka zařídí, jak potřebuje.“

Nalili si víno, chvíli si povídali a pak se na sebe dlouze podívali. Jeden na druhého se usmál a bylo ticho, dlouhé, trapné ticho, které nakonec přerušil znovu smích. Pokusil se přisednout si k ní blíž a ona neprotestovala. Potom se opět dali do hovoru. Cítila na sobě, jak se začíná červenat. Bylo jí trochu trapně. Seděla v cizím bytě s mužem, kterého moc neznala, nebyla zcela střízlivá, nevěděla, co se bude dít, chvíli přemýšlela o tom, zda by neměla spíše odejít, ale nakonec se rozhodla zůstat. Červenání rovněž připisovala horku a alkoholu, takže si svlékla svetřík, pod kterým měla ještě obyčejné tričko a košilku. Se svléknutím svetru se hovor přerušil. Upřeně se na ni podíval, přitáhl ji k sobě a začal ji líbat. Ona opět neprotestovala a polibky mu opětovala. Cítila něco, co už dlouho nezažila. Bylo to neurčité vnitřní chvění, možná i vzrušení, pocit, jako když dítě dostane Kinder Surprise a s napětím očekává, co se uvnitř skrývá za hračku. Věděla, že přesně teď je poslední okamžik, kdy je možnost tohle všechno ukončit a odejít domů. Nakonec se ale v jeho bytě zdržela a připadala si, jako kdyby se s ní začal celý svět točit.

Sakra, dotýká se na mě cizí muž, dokonce mě i líbá, to by asi neměl, co budu dělat, ale nejde vyskočit z rozjetýho vlaku. Vždyť se mi to i líbí, já ho taky líbám a sahám na něj, proč nad tím vůbec teď přemejšlím, nejde o nic, přece. Nikdo se nic nedoví. A je to změna. Člověk je přeci jen na něco zvyklej, tak teď to bude třeba jiný. Co když je to první impuls k tomu, abych Filipa opustila a zůstala s Markem? Ale co když se mi to potom nebude líbit? Co udělám? Uteču? Ne, to nejde, oddám se mu a uvidíme, co z toho bude. Vždyť si to po tom všem vlastně zasloužím. Konečně odměna za moje trápení.

Postupem času už byli oba dva bez oblečení a přesouvali se z jedné místnosti do druhé, až skončili opět v obývacím pokoji, kde na gauči usnuli. Ani jeden z nich se až do rána neprobudil.

Okolo šesté hodiny ranní se zčistajasna probudila. Otevřela oči a zděsila se. Hleděla na zelený strop. I přes výraznou kocovinu a šílenou bolest hlavy si uvědomila, že neleží doma, nýbrž v cizím bytě, vedle svého spolupracovníka Marka, a dokonce zcela nahá. On na sobě rovněž neměl žádné oblečení, tedy krom ponožek, což ji naprosto znechutilo. Ani minutu neváhala. Rychle si našla své kalhoty, tričko a další věci, oblékla se a nenápadně se vytratila. Nechtěla, aby se Marek probudil a viděl ji nahou, a už vůbec netoužila po tom, aby s ním musela mluvit. Když vyšla na ulici, absolutně nechápala, kde to vlastně je. Došlo jí, že z předešlého večera si pamatuje jen pár střípků, zato celkem zásadních. Chtělo se jí brečet, nevěděla, co má dělat, navíc jí bylo hrozně zle. Akorát si nebyla jistá, jestli za to

může alkohol nebo špatný pocit z toho, co udělala. Cítila se jako naprostá troska, coura a barbar vjednom. Na chodníku se před velkým, starým, činžovním domem dooblékla, ujasnila si, kde to vlastně je a vydala se směrem ke svému bytu.

Po cestě domů si připadala, jako kdyby měla na čele napsáno kdo je a co udělala. Bylo sice ještě časně ráno a mnoho lidí nepotkala, ale i přes to se jí zdálo, že se na ni každý podivně dívá, že všichni vědí o tom, co se stalo. Za tímto zvláštním pocitem stál zřejmě ještě zbytek alkoholu, který neustále proudil jejím tělem a ovlivňoval tak vnímání světa, jenž ji obklopoval.

XXI

Dorazila domů a zděsila se. Podívala se totiž do zrcadla. Zdálo se jí, že před ní stojí cizí člověk, nepoznávala se. I když se líčila velice decentně, měla pod očima velké, rozmazané, černé kruhy. Její oči byly rudé a tak nějak bez života, bez hořícího plamínku, na který byla běžně zvyklá. Obličej měla svraštělý a bledý, rovněž si připadala, že za předešlou noc zestárla o dvacet let. Po zhodnocení svého zevnějšku usoudila, že jít do práce nepřipadá v úvahu.

Takhle nemůžu nikam jít. Ještě bych nadejchala a vyhodili by mě. Mám ještě tak jeden a půl promile, nebo si tak aspoň připadám. Co by mi asi tak řekli kolegové, kdyby mě viděli? Všechno by jim bylo jasné. Kruci, já si připadám, že mám na čele velkým písmem napsáno kráva, totální kráva. Hlavně bych tam taky asi potkala Marka. To jméno budu proklínat do konce života. A jeho taky! Jenomže nejde ho navždycky ignorovat. Vždyť se budeme dál potkávat v práci. Nejradši bych ho neviděla už nikdy. Co když to někomu řekne? Za co mě budou ostatní asi tak mít? Budou si na mě ukazovat prstem. A jestli se to roznese po celém patře, tak nemine den, abych neprošla bez toho, aniž by si někdo něco nenápadně šuškal. Každý přeci ví, že mám Filipa. Vidíš to, totální krávo. Já jsem naprostej primitiv. Jak mě tohle mohlo vůbec napadnout? Copak to nebylo hned od začátku jasné, jak tohle skončí? Že já vůbec někde potom chodila. Měla jsem jít hned domů, ale ne, to bych nebyla já, já přece musím být vždy a všude. Chlast mi dočista zatemnil mozek, jestli teda vůbec nějaké ještě mám. A co Filip? Co bude teď? Nebudu se mu moct ani podívat do očí. Vždyť já jsem tak strašná. Furt si stěžuju, jak je hrozný, když se víc napije a máme jít domů. A co jsem já? Co jsem já? Já jsem ještě horší. On se napije a nechce jít domů, nohy mu nesloužej. Nebo na mě pěje ódy, protože jsem ta nejlepší žena pod sluncem, kterou miluje, kterou si chce vzít, mít s ní děti. A co ta super

žena udělá, když se víc napije ona? Podvede ho! Bez váhání. Co jsem si vlastně v tu chvíli myslela? Já přece musela vědět, co dělám. Možná jsem toho už měla dost a chtěla jsem si to vynahradit, na jeho účet, jenomže tohle byl zrovna docela blbej nápad. Totálně ho zklam. On mi bezmezně důvěřuje, možná mi to ani nebude věřit. A co řeknou kamarádi? A holky jako Petra? Ta se se mnou určitě přestane bavit. Nikdo se se mnou nebude chtít bavit. Ani rodiče, ani přátelé. Ztratím půlku svých kamarádů, jen pro jednu pitomou noc. Jednu blbou noc, ze který si stejně nic moc nepamatuju. Takže to asi nestálo za nic. A co když se se mnou Filip dokonce rozejde? Co budu dělat? To zůstanu úplně sama. Všichni se ode mě odvrátěj. Tak co kdybych mu to neřekla. Dokázala bych s tím žít? Asi nejspíš ne. Při každým sexu by se mi to vracelo. Pořád. Zkrátka dokud mu to neřeknu, tak se mu nezvládnou podívat upřímně do očí. A ne jen upřímně. Nedokázala bych dělat, že se nic nestalo, to přeci nejde. Nenávidím nevěru. Sama ji nesnáším, a dělám to. Nebo spíš udělala jsem to. A nehodlám to opakovat. Nikdy, už nikdy v životě nic takovýho. Vždycky jsem nevěrníky a nevěrnice odsuzovala, říkala si, co to je sakra za lidi, že tohle dokážou udělat svému protějšku. A teď jsem stejná jako oni. Samozřejmě existují okolnosti, kdy by se to dalo maličko omluvit, když spolu nejsou například dva šťastní a hledaj štěstí u někoho jinýho, nebo jim něco nevyhovuje, znovu se zamilujou, to by se dalo ještě trochu tolerovat, ale tohle bohužel není můj případ. Budu mu to muset zkrátka říct. Ale kdy? Kdy bude ta vhodná příležitost? Udělám to co nejdřív, nebo mě to zaživa sežere. Kdybych mu to neřekla, tak by mi srdce tím hnusem shnilo. Dočista.

Teprve teď, když to vypadá, že všechno ztratím, si člověk uvědomí, co v tom druhém má. Už vím, proč jsem s Filipem. On je normální, obyčejnej chlap, takovej ohrožený druh, kterej už skoro vymřel. A pro mě tuplem. Hlavně, že mi to všichni říkali. Važ si Filipa, nikoho takovýho už nikdy nenajdeš. A je to tady. Asi ani nebudu hledat, protože vím, že je to marný.

Její dlouhé přemýšlení a trápení přerušil zvonící mobil. Volal její šéf a chtěl vysvětlit, proč už není na svém pracovišti. Možná se bál, zda je v pořádku, jelikož zrovna ona byla vždy dochvilná, a jestliže se někdy jen trochu opozdila, vždy okamžitě svému nadřízenému volala a omlouvala se. Avšak dnes tomu bylo naopak. Nakonec se vymluvila na střevní chřipku a požádala o volno do konce týdne. Naštěstí jí bylo vyhověno. Sice by nejraději odjela domů, ale to by znamenalo dřívější setkání s jejím přítelem, což v žádném případě nechtěla. Proto se rozhodla zůstat v Jihlavě až do pátku. Když si vše rozmyslela, už nechtěla mít žádné spojení s okolním světem. Vypnula mobil, osprchovala se a zalezla do postele.

XXII

V době, kdy trápila svou mysl výčitkami svědomí a přemýšlením, jak všechno svému příteli sdělit, v severovýchodních Čechách byl rovněž člověk, který potřeboval říci něco důležitého své drahé polovičce. Byl to její přítel Filip. Jeho velkým koníčkem bylo cestování a během svého života navštívil mnoho zemí. Jelikož pracoval ve velké firmě jako jeden z konstruktérů a práce se mu dařila, vyšlo mu vedení často vstříc tím, že dostal měsíční volno, takže mohl klidně kamkoli vycestovat. Sice ho trochu mrzelo, že jeho přítelkyně toto nadšení moc nesdílela, protože toužil po tom, aby spolu poznali kus světa, ale na druhou stranu neměl starosti s termíny a dalším plánováním. Jí to navíc vůbec nevadilo, že její přítel cestuje, brala to jako odreagování, a navíc si ještě jeden od druhého odpočinuli.

Poněvadž vedení firmy o vášni svého zaměstnance vědělo, nabízelo mu každý rok účast na zahraničních stážích. Filip se tak mohl zaregistrovat do projektu, který spočíval ve stáži ve Finsku, kde by se dál vzdělával ve svém oboru a přitom se zdokonaloval v angličtině. Háček byl ale v tom, že se do tohoto programu hlásili lidé skoro z celého světa. Po uzávěrce přihlášek speciální počítačový program vybral dvě stě nejlepších uchazečů, ze kterých nezávisle na věku, národnosti a pohlaví bylo nakonec náhodně vybráno deset zájemců, kteří následně odcestovali do severské země. Filip se tohoto projektu účastnil celkem čtyřikrát. Vždy se dostal do užšího výběru, ale mezi deset šťastlivců nebyl vybrán nikdy. Tedy až do teď. V pondělí ráno se v práci posadil k počítači a prohlížel si své e-maily. Sice si všiml, že mu přišla zpráva z Finska, ale nevěnoval tomu velkou pozornost. Jako každý rok očekával zápornou odpověď. Jenomže po důkladném pročtení e-mailu mu došlo, že se na něho letos přeci jen štěstí usmálo. Byl mezi deseti lidmi, kteří následující týden odcestují na dvouměsíční stáž. Sice se radoval, ale zároveň mu bylo líto, že se dlouhou dobu neuvidí se svou drahou přítelkyní, s níž už teď trávil žalostně málo času. Na druhou stranu ale doufal, že mu to jeho drahá polovička přeje a že se na něho nebude zlobit.

Po tom, co se stalo o víkendu, se jí bál zavolat a sdělit jí to. Bohatě mu stačilo, když spolu telefonovali v neděli večer. Avšak po dlouhém přemýšlení došel k názoru, že jeho odjezd přijde oběma právě teď vhod. Nebyl si jistý, zda na něho není ještě pořád našťvaná, takže si řekl, že víkend spolu nějakým způsobem přežijí, pak v klidu odjede, za dva měsíce se všechno urovná a po jeho neslavném návratu domů z florbalového večírku již neštěkne ani pes. Akorát pořád přemýšlel nad tím, kdy a jak jí to sdělit. Došlo mu, že své přítelkyni

vlastně ani neřekl, že se do projektu Finsko letos opět přihlásil. Když zvážil všechna pro a proti různých způsobů sdělení, rozhodl se říct jí to osobně v pátek večer, až se spolu zase shledají.

Během týdne si zařídil všechna potřebná potvrzení a papíry, které byly nutné k jeho výjezdu do zahraničí, nakoupil zásoby cigaret a jídla, takže byl na konci pracovního týdne dokonale připraven k brzkému odjezdu.

XXIII

V pátek navečer přijela opět domů do severovýchodních Čech. Pozdravila se s rodiči, najedla se a šla si vybalit věci. Trochu ji znervózňovala čtvrtěční zpráva od kolegyně z práce, která se jí ptala, zda neví něco o Markovi, jenž od středy nepřišel do práce a nezvedá telefon. Nakonec však usoudila, že nový kolega měl zřejmě stejný nápad jako ona – nenápadně se do konce týdne vypařit z práce a ukázat se až v pondělí. Asi se cítil stejně trapně jako ona. Byla ráda, že se ji Marek nepokusil jakýmkoli způsobem kontaktovat, protože se rozhodla s ním už nikdy, tedy krom pozdravu v práci, nepromluvit.

S Filipem se domluvili na tom, že za ní přijede v osm večer. Čím více se blížila ona hodina, tím více byla nervózní, a dokonce měla pocit, že jí je opět na zvracení. Pořád přemýšlela, jak mu to jen říct, aby ho moc nezklamala, aby se hned nesbalil a neodjel, aniž by si nechal celou věc vysvětlit.

Okolo osmé se postavila k oknu a začala ho vyhlížet. Žaludek měla jako na vodě, ale byla na sebe přísná, sama sobě říkala, že kdyby nebyla hloupá, nemusela nic podobného nikdy absolvovat. Když se jeho auto objevilo před domem jejích rodičů, úplně ztuhla a nemohla se ani pohnout. Vysvobodilo ji až matčino oznámení o tom, že Filip už přijel. Pak se zhluboka nadechla a vyrazila ho přivítat.

„Ahoj, Lásko. Rád tě opět vidím.“ „Ahoj, Filipe, taky tě moc ráda vidím, pojd' dál, máš hlad, chceš něco k jídlu, co ti můžu udělat k pití?“ „Ty seš nějaká moc hrrr na mě.“ „To víš, celý týden jsme se neviděli.“ „Vždyť je to pořád stejné už několik let, že se přes týden nevidíme.“ „Já vím. Chceš teda něco jíst?“ „Ne, jsem po večeři.“ „Aha.“ „Nepůjdeme se spíš někam projít?“ „To je skvělejší nápad, jsem pro, čerstvej vzduch by byl fajn, je mi dnes nějak divně.“

Vyrazili tedy na procházku a po půlhodině chůze se usadili u rybníka na lavičku. Chvilí byl klid, ani jeden z nich nic neříkal, jenom tiše seděli, dívali se na vodní hladinu a poslouchali zpěv ptáků, který postupně utíchal.

„Lásko, já bych ti potřeboval něco důležitýho říct.“ „Já bych ti taky potřebovala něco říct.“ „Tak kdo začne?“ „Já nevím, tak třeba ty.“ „A proč zrovna já? Začni spíš ty.“ „Ne, Filipe, prosím tě, nejdřív ty, potom já.“ „Tak dobře. Ale slib mi, že se nebudeš zlobit.“ „Proč bych se měla zlobit? Stalo se snad něco závažnýho?“ „Trochu jo, ale nech mě prosím hlavně domluvit.“ „Dobře.“ „Víš, jak jsem se skoro každěj rok hlásil do toho projektu Finsko, jak mi to nikdy nevyšlo.“ „Jo, matně si na to vzpomínám, proč?“ „Tak jsem se přihlásil i letos, ale zapomněl jsem se tě zeptat, jestli by ti to nevadilo, kdybych se tam přihlásil. Jenomže nikdy mi to nevyšlo, takže jsem to asi nepokládal za důležitou věc říct ti to, no, ale letos se stalo to, že jsem se probojoval do užšího výběru.“ „Lásko, vždyť víš, že na takový věci se mě ptát nemusíš, můžeš si přece dělat, co chceš. Já tě ve všem ráda podpořím.“ „Díky, to ale není všechno. Já se dostal do toho nejužšího výběru a v neděli odlétám do Finska.“ „Cože? Jako jakou neděli.“ „Tuhle neděli, přesněji pozítří.“ Zpráva o jeho nedělním odjezdu ji zasáhla jako blesk z čistého nebe. Na chvíli ztratila řeč, jen na něho tupě zírala a cítila se být opět úplně mimo. Když její mozek informaci dostatečně zpracoval, rozbředla se a objala ho. „Proč brečíš? Ty se na mě zlobíš vid', že odjedu. Já vím, je to narychlo. A ještě potom, co jsem udělal minulý víkend. Spíš bych ti měl nosit květiny, pozvat tě někam na večeři, odprosit tě na kolenou, abys mi to odpustila, jak jsem byl na tebe zlej. Já jsem hroznej debil, já to o sobě vím, ale..“ „Ne, ne, naopak, hrozně moc ti to přeju, konečně se ti splní tvůj sen, odjedeš do Finska, budeš tam pracovat, cestovat, já ti snad dokonce závidím. Jsem strašně ráda, že ti to vyšlo, zasloužíš si to ze všech lidí na světě nejvíc.“ „Fakt? Ty jsi prostě nejskvělejší žena na světě, já to říkám pořád. Kdybys byla nějaká hloupá nána, tak by ses zlobila a hned by ses se mnou rozešla a utekla natruc za jiným, ale ty mě ještě takhle podporuješ. Vybral jsem si zkrátka dobře. Od samýho začátku jsem věděl, že lepší ženu než jsi ty prostě už nikdy nepotkám. Nikdo lepší na světě neexistuje.“ „No, tak já bych to zase tak nepřeháněla, každěj přece máme svý mouchy.“ „Ne, ty nemáš jedinou mouchu, ty jsi prostě dokonalá, ve všem. A proto tě taky miluju.“ „Neblázni, budu se červenat. Filipe, taky tě miluju.“ „Já jsem tak rád, hrozně jsem se bál říct ti to, ani jsem ti nechtěl volat, nevěděl jsem, jestli na mě nejsi pořád našťvaná od té soboty.“ „Ty seš blázen, našťvaná jsem byla jenom chvílku, pak už mě to přešlo, ale měl bys se sebou něco v tomhle ohledu dělat, nebudu tě domů tahat věčně.“ „Já vím. A tys mi taky vlastně chtěla něco říct, ne?“ „No, jo, to máš pravdu, ale nespěchá to, klidně to počká až do tvého návratu.“ „No, počkej, počkej, jak do mého návratu? Podle toho, cos říkala, je to taky něco důležitýho, tak ven s tím.“ „Chtěla jsem ti jen říct, ehm, no, že se něco stalo.

V práci. No, prostě jsem dala výpověď, zůstanu tam do konce tohoto měsíce a pak se přestěhuju z Jihlavy zpátky sem, za tebou. Abychom mohli být konečně spolu.“

XXIV

Odjel, a ona mu to neřekla. Zdálo se jí to nefér, takhle ho zklamat. Obzvláště po tom, co ji opět zahrnul superlativy, jaká je to skvělá žena. Myslel si, že se na něho bude zlobit, ale jí ten odjezd přišel právě vhod.

Z práce opravdu odešla, protože se potřebovala sama pro sebe vykoupat, zaplatit daň za to, co se stalo. Sice jí to mrzelo, ale nedalo se nic dělat. Domnívala se, že během dvou měsíců zapomene na Marka, najde si novou práci, odpočine si, užije si volnosti a pak se třeba do konce života zaváže k tomu, že bude Filipa ve všem následovat. Sama o tom sice na chvíli zapochybovala, ale brala to jako svoji povinnost. Vždyť na to její partner čekal celých sedm let!

Problém byl ale v tom, že dva měsíce byla dost dlouhá doba na to, aby si vše dobře rozmyslela. Došlo jí, že těch šedesát dní absolutní svobody jí naprosto vyhovuje. Chodila do společnosti, mohla si jít kdykoli domů, nemusela na nikoho čekat, byla pánem svého času. A když jí každý litoval, jak hrozně moc se jí musí po svém milém stýskat, uvědomila si, že vlastně nepostrádá absolutně nic. Po nikom netesknila. Byla naprosto spokojená.

Když se Filip vrátil, pocit spokojenosti a nezávislosti dočista zmizel. Všechno se vrátilo do starých kolejí. Sklíčenost se stupňovala s plány na společné bydlení, které samozřejmě předznamenávalo budoucí sňatek a děti. Děsilo ji, jak je šťastný, protože ona nebyla šťastná vůbec. Chvíli ještě váhala, jestli má obětovat svůj život pro jeho blaženost, ale nakonec se rozhodla jít si svou cestou. Svoji volbu obhájila tím, že takový skvělý muž, jako byl ten její, si zaslouží někoho lepšího. Někoho, kdo se rád obětuje pro blaho toho druhého, což ona nikdy pro nikoho udělat nedokázala.

2. Autorský komentář

2.1 Motivace pro výběr tématu *Vlastní próza s autorským komentářem*

V roce 2014 jsem procházela vztahovou krizí. Už jsem nevěděla kudy kam a svěřovala jsem se své dlouholeté kamarádce. Jen tak mimochodem jsem ironicky pronesla, že to snad sepíšu, protože tomuhle by asi nikdo nevěřil. Kamarádka odpověděla, že to není špatný nápad. Nějakou dobu jsem o tom přemýšlela a došlo mi, že bych se z toho mohla nějakým způsobem vypsát. Částečně jsem rovněž doufala v to, že mi to možná pomůže z krize ven, něco si uvědomím, odpovím si sama sobě na některé otázky.

Navíc jsem už jako malá holka snila o tom, že bych byla spisovatelkou a když jsem narazila na to, že je možnost psát diplomovou práci jako vlastní prózu, neváhala jsem a řekla si, že bych to mohla zkusit. Inspirovala mě rovněž práce Mgr. O. Hereinové, která psala vlastní prózu jako diplomovou práci v roce 2010.

Také mě velice zajímalo, jaké to je, napsat vlastní literární dílo. Co vlastně člověk potřebuje vědět a umět, aby mohl něco smysluplného napsat?

2.2 Záměr a míra autobiografičnosti

Zpočátku jsem si byla naprosto jistá tím, že chci napsat dílo, ve kterém vykreslím, jak dokáže nějaký zlozvyk, potažmo závislost jednoho z partnerů na čemkoli, ovlivňovat vztah dvou lidí, a v extrému ničit jednoho z partnerů, který musí snášet útrapy toho druhého. I ve svém okolí jsem se setkala s páry, které měly podobné problémy. Myslím si, že je vcelku jedno, zda se jedná například o gamblerství, alkoholismus, závislost na různých drogách. Ve většině případů to stejně nakonec končí podobně.

V roce 2009 jsem se seznámila s báječným mužem a začali jsme spolu chodit. Byla to moje taková první velká známost. Dříve jsem samozřejmě nějaké vztahy měla, ale nikdy netrvaly moc dlouho. Také jsem už přestávala věřit v to, že existují normální, obyčejní muži. Když jsme se stále více poznávali, nemohla jsem uvěřit tomu, že ještě někdo takový vůbec existuje. Byla jsem opravdu ráda za to, jaký je. Navíc jsem měla vždycky radši starší muže, přišli mi vyzrálejší a rozumnější, což jsem si i svým přítelem potvrdila.

První dva roky našeho vztahu byly naprosto bezproblémové, avšak později se mu stávalo, že se více napil a nebyl pak moc schopný samostatné chůze, takže jsem mu musela občas pomáhat, abychom vůbec z hospody došli domů. Vůbec jsem nechápala, co se děje. Přes týden chodil normálně do práce, občas si zašel s kamarády na dvě piva a v deset hodin

odcházel bez problémů domů. Když jsme ale vyrazili spolu, tak se například jednou do měsíce stalo, že to opět přehnal a já měla po cestě domů spoustu starostí.

V mnoha podobných případech se často stává, že když jeden z partnerů více pije, má poté sklony například k násilí a vybíjí si svou zlost na svém protějšku. U nás to bylo naopak. Můj přítel nebyl nikdy v životě agresivní, a ať byl v jakémkoli stavu, vždy byl nekonfliktní a milý, svým nadměrným vyznáváním lásky možná až trochu otravný. Avšak mě občas tyto jeho stavy doháněly k šílenství, takže jsem měla černé myšlenky, že mu něco provedu, aby si to pamatoval, poučil se. Naštěstí se nikdy nic hrozného nestalo, tedy až na poškození hodinek, které je v textu zmíněno, a pár modřin.

Až po kapitole XVII je příběh vesměs autobiografický, některé popisované situace jsou vyhnány více do extrému, aby byly o něco zajímavější. To, že kapitola XVIII již není autobiografická, bylo způsobeno zvratem v našem vztahu. Prakticky ze dne na den se můj přítel změnil a nekonečný kolotoč tím skončil, takže musela nastoupila moje fantazie, abych mohla příběh dokončit.

Konec příběhu ale souvisí s jednou věcí, kterou jsem si během psaní uvědomila. Zpočátku jsem byla totiž přesvědčena o tom, že ten špatný v našem vztahu je jen můj přítel, avšak postupem času, když jsem se stále v paměti vracela k různým situacím, se nakonec ukázalo, že i já a moje chování mělo na jeho jednání určitý vliv. Takže jsem si řekla, že v příběhu svého partnera do určité míry „očistím“ tím, co mu hlavní hrdinka v závěru příběhu provede, aby nevypadala jenom jako nevinný chudáček, který to má v životě se svým přítelem hrozně těžké.

2.3 Volba literárního kódu

Když jsem začala na próze pracovat, psala jsem striktně spisovnou češtinou, avšak postupem času se mi zdálo, že některé repliky působí až směšně. Později mi také došlo, že postavy z mého příběhu musí také někde žít, vždyť odjezdy hlavní hrdinky za prací hrají také důležitou roli, takže jsem se nakonec rozhodla umístit hrdiny prózy do prostředí, ze kterého opravdu pocházím, kde bydlím (severovýchod Čech), což se částečně muselo promítnout i do mluvy postav účinkujících v příběhu.

Silně hovorová čeština je použita především v mluvě hlavní hrdinky, jejího přítele a kamarádky Petry. Se spisovnou češtinou se setkáváme v úsecích, které prezentuje nadosobní vypravěč. Spisovně mluví rovněž jihlavští spolupracovníci hlavní postavy příběhu.

Použitím stereotypních slov typu: čágo, lásko, miláčku, jsem chtěla navodit atmosféru banálnosti a obyčejnosti, která prostupuje celým příběhem.

S literárním kódem souvisí rovněž i volba žánru. Po dlouhém uvažování jsem se nakonec rozhodla spíše pro psychologickou povídku než novelu, jelikož má text volnější stavbu, obsahuje spíše popisné pasáže a není celkově příliš rozsáhlý. Důležitou roli hraje také fakt, že povídku lze zařadit spíše do literatury populární než umělecké.

2.4 Základní identita postav

Svoji prózu jsem vystavěla na dvou hlavních postavách – ženě, jejíž jméno neznáme a jejím příteli Filipovi. Další postavy jsou vedlejší a jejich funkcí je dokreslovat celkový kolorit představovaných situací a prostředí. Těmito postavami jsem chtěla rovněž ukázat, jakou společností jsou Filip a jeho přítelkyně obklopeni. Ani jeden z partnerů se nepohybuje v příliš intelektuálním prostředí (až na jejich zaměstnání), což do určité míry naznačuje fakt, že se všemi svými kamarády se setkávají nejčastěji u piva v hospodě.

Jména všech postav jsou vymyšlená, a až na pár výjimek nemají svá zvláštní opodstatnění. Také jsem se rozhodla, že není nutné, aby některá z postav měla příjmení. Zpočátku jsem se trochu trápila tím, jak by se měli jmenovat hlavní protagonisté. U Filipa jsem měla celkem jasno, protože kdyby se můj přítel nejmenoval tak, jak se doopravdy jmenuje, byl by to Filip. To jméno se k němu velice hodí. Když jsem si později přečetla na stránce Astrohled.cz charakteristiku nositele tohoto jména („zvláště v mládí překypuje sexappealem, jen málokterá z žen mu dokáže odolat. Než se usadí, nechá za sebou mnoho zlomených ženských srdcí..“), věděla jsem, že je tato volba správná. Také se mi líbilo, že to není jméno zcela běžné (osobně znám pouze jednoho Filipa) a vzhledem k jeho pracovní pozici (pracuje jako konstruktér) působilo rovněž celkem seriózně.

U jména hlavní hrdinky to tak jednoduché nebylo. Při počátečním psaní jsem její jméno v příběhu zmiňovat nepotřebovala, jelikož měla buď vnitřní monolog nebo mluvila se svým přítelem, který ji oslovuje „lásko“ a „miláčku“. Takže jsem tento problém dlouho neřešila, až jsem se nakonec rozhodla proto, že bude bezejmenná. Tuto skutečnost jsem se snažila vykompenzovat alespoň tím, že ji budu nazývat rolí, kterou v příběhu právě zastává, tudíž byla pro svého přítele láska, pro kolegy, které pozvala na večírek hostitelka, majitelka bytu v Jihlavě nebo jen obyčejná přítelkyně Filipa či Petřina kamarádka.

Spolupracovníci hrdinky se jmenují podle mých spolužáků ze střední školy, zmiňované kamarádky (Kristýna a Petra) mají jména vybraná náhodně.

2.5 Charakteristika postav

Filipovi je 38 let, je vysoký, má hnědé vlasy, modré oči, velký nos, odstáté uši a fousy. Svě přítelkyni se vzhledově velice líbí. Jinak je to typ hodného, obyčejného muže, který nadevše miluje svoji partnerku, dává jí to často najevo, zahrnuje ji komplimenty, udělá pro ni první a poslední. Věří ve věrnou lásku a je rozhodnut, že si svou drahou polovičku vezme za ženu. Obecně má rád děti a těší se, až bude mít jednou svoje vlastní. Jeho postava je plošná, která se v průběhu příběhu nijak nevyvíjí.

Filip pracuje v nejmenované firmě jako konstruktér. Má sice dobré postavení, ale neustále si stěžuje na špatné platové ohodnocení.

V oblíbeně má sport - je členem florbalového týmu a také zbožňuje cestování. Navštívil již mnoho zemí a chystá se na další cestu (pracovní), tentokrát do Finska. I když jeho přítelkyně takového cestovatelského ducha nemá, nevádí jí, že občas někam odjede. Naopak o to víc ji Filip miluje, protože ho v tomto směru nijak neomezuje. Oba dva také rádi chodí do společnosti, přesněji do hospody, kde se setkávají se svými přáteli. V tomto místě narážíme na Filipův zvláštní povahový rys, který je vlastně jediným, ale zásadním problémem celého partnerského vztahu. Čas od času se mu totiž stává, že vypije více pív a není pak schopen jít sám domů. V těchto případech má ve zvyku svou přítelkyni přemlouvat, aby si mohl dát ještě další pivo a pohovořit si s kamarády. Ona se bojí jít v noci sama domů, takže jí nezbyvá nic jiného, než čekat, až se tedy rozhodne pro odchod. Avšak párkrát udělá výjimku a odváží se jít sama, což ale s sebou nese riziko, že se její přítel buď ztratí nebo si po cestě sám nějak ublíží.

Filip v těchto situacích není agresivní, spíše svou přítelkyni zahrnuje láskou, až je jí to občas nepříjemné. Má tendenci se neustále zastavovat a diskutovat o společné budoucnosti, což ji dost vytáčí. V tu chvíli se jeho mírumilovná přítelkyně proměňuje v agresora, který neváhá využít jakýchkoli donucovacích prostředků k tomu, aby jejich cesta zabrala co nejméně námahy a času. Co ho motivuje v tomto jednání nám není z textu známo, neví to ani on sám.

Bezejmenné hlavní hrdince je 26 let. Má dlouhé, hnědé vlasy, modrozelené oči, kulatý obličej, křivý nos a nepovažuje se za moc atraktivní ženu. Je hodně samostatná, trochu egoistická a má ráda nezávislost, proto se děsí dne, kdy jí její přítel požádá o ruku. K manželství a k dětem má obecně negativní vztah, který částečně pramení z toho, co vidí okolo sebe. V textu je jako konkrétní příklad uvedena její kamarádka Petra, která se po svatbě a dětech dost změnila (což je ve skutečnosti zcela přirozené).

Svého přítele miluje, protože je (jak ona sama říká) normální, dokonce ani nedoufala, že by někdy mohla takového muže potkat. Líbí se jí výlety, které její partner plánuje, díky němu se také několikrát podívala do zahraničí. Rovněž má ráda společnost a chutná jí pivo. Aniž by si to uvědomovala, stojí částečně za problémem svého přítele. Filip by kolikrát nejradyji zůstal se svou partnerkou doma a užil si společný večer, avšak ona ho často přesvědčuje, aby spolu do hospody šli. To, že má na něho takový vliv, si neuvědomuje, a proto je svém příteli v závěru povídky nevěrná.

Když má její přítel zrovna „svůj den“, ona upadá do zoufalství. Často tak končí společně trávené chvíle v hospodě bouřlivými návraty domů, při kterých Filipa tahá za ruku, vláčí ho po zemi, brečí, prosí.. Druhý den je pak zpravidla našťvaná a neví, co má dělat. Z textu by se mohlo zdát, že je i trochu psychicky nevyrovnaná.

I ona má však jednu zvláštní vlastnost – kvůli své práci netráví s Filipem moc času. Každé pondělí odjíždí na celý týden do Jihlavy, kam nastoupila hned po škole do práce, takže se partneři vidí jen o víkendu. Tím jejich vztah samozřejmě také trpí. A jelikož ona bydlí tak daleko, nemá smysl, aby měli společné bydlení, takže každý žije zatím u svých rodičů. Na rozdíl od Filipa je její postava spíše plastická.

Celkově jsem charaktery obou postav nijak zvlášť nevymýšlela, pouze jsem popsala, jací s mým přítelem doopravdy jsme, avšak já si na rozdíl od hlavní hrdinky uvědomila, že moje neschopnost odepřít si zábavu měla určitý vliv na to, jak naše společné návraty domů občas končily. Rovněž se s hlavní hrdinkou lišíme v řešení svého citového rozpoložení. Já osobně bych se k nevěře nikdy neuchýlila.

2.6 Základní dějová linie

I když jsem měla zpočátku celkem jasno v tom, co a jak chci napsat, tak jsem dost tápala. Napsala jsem několik stran a po jejich přečtení jsem si uvědomila, že situace, jež popisují, se vlastně pořád opakují. Sice se odehrávaly na jiných místech, ale osoby a jejich chování byly totožné, protože i naše víkendy probíhaly pořád stejně. Ukázalo se tedy, že jsem si celý příběh dostatečně nepromyslela, a proto bylo třeba ho upravit.

Na začátku jsem měla následující představu: celý příběh začne jejich probuzením po bouřlivém večírku, Filip si nic nepamatuje, jeho přítelkyně je na něho hrozně našťvaná, jelikož ho musela opět táhnout domů. Po těchto scénách vždy následovalo jakési „povídání“, ve kterém je popisováno, kdo vlastně tito lidé jsou, co dělají, jaký spolu mají vztah. Pak se situace opět opakovala, tentokrát jinde. Ona ho musí táhnout domů, hádají se, je zoufalá, přemýšlí nad chováním svého partnera a brzy ráno odjíždí za svoji kamarádkou,

které si stěžuje. Poté měly následovat hrdinčiny vzpomínky – v mysli se vracela na začátek celého vztahu a srovnávala ho se současností. Posléze měl celý příběh končit, ale otázkou celkem dlouho zůstávalo, jak to vše dopadne. Původně jsem tomu nechávala volný průběh (jako našemu reálnému vztahu) a čekala jsem, že to tedy samo vyplyne. Počítala jsem s tím, že se prostě musí něco stát, musíme se někam posunout, což se také stalo. Přišel zásadní zlom, můj přítel se začal chovat zcela normálně a bylo po problémech. Pro mě, jakožto reálnou osobu, to bylo ohromné štěstí, ale pro tvůrce příběhu celkem nesnadná situace. Musela jsem tedy vymyslet, jak budu postupovat dál. Na druhou stranu bylo na výběr hodně variant, protože jsem si mohla vykonstruovat, co jsem chtěla.

Vrátím se ale ještě zcela na začátek. Nakonec jsem usoudila, že způsobem, který jsem popsala výše, to nepůjde. Nešlo mluvit stále dokola o jednom a tom samém problému, který byl navíc rozebrán třeba i třikrát – jednou v mysli hrdinky, podruhé totéž přetlumočí své kamarádce, potřetí to rozebírá se svým přítelem. Poté jedou na výlet, všechno se urovná a za týden jsme zase tam, kde jsme byli. I když to tak ve skutečnosti bylo, v příběhu už to i mě samotnou moc nebavilo, a proto jsem se rozhodla pro jinou strukturu.

Celý příběh začíná vzpomínkami hlavní hrdinky, která se v mysli nakonec přenesla až do přítomnosti. Porovnává začátek svého vztahu se současnou situací, ve které se momentálně se svým přítelem nacházejí. Poté následuje první hádka mezi partnery, Filipova přítelkyně si stěžuje, že ho musí tahat domů z hospody, on si není vědom toho, že by udělal něco špatně a její chování nechápe. Z dalších kapitol se dozvídáme podrobnosti o jejich vztahu, jak společně tráví volný čas, jaké mají zaměstnání. Dále nastává situace, kdy se Filipovi nechce z hospody domů. To ale hlavní hrdinka nevydrží, sama odchází, ale stejně ho nakonec musí jít v noci hledat. Další víkend začíná zpočátku dobře, v pátek se vše urovná, do žádné hospody nejdou, a užijí si pěkný večer. Následuje sobota a akce florbalového týmu, která končí pro oba špatně. Hlavní hrdinka předčasně odjíždí do Jihlavy, kde svého přítele v opilosti nakonec podvede. Celý příběh končí jejich rozchodem, který však není zapříčiněn její nevěrou, ale pocitem nesvobody a neochotou podřizovat se někomu druhému.

2.7 Konstrukce příběhu

I přesto že je má próza z větší části autobiografická, bylo třeba pozměnit pár reálných faktů, jelikož jsem nechtěla, aby bylo hned na první pohled jasné, že se jedná právě o můj příběh. To se týká například místa a druhu povolání hlavních hrdinů. Dodnes moc nechápu, jak přesně se nazývá práce, kterou vykonává můj přítel, avšak žiji v tom, že se přibližuje práci konstruktéra, tudíž jsem mu tuto profesi ponechala. U mě to bylo ale o trochu složitější, protože jsem pět let studovala v Praze, takže jsem neustále pendlovala mezi hlavním městem a svým domovem, což se do našeho vztahu samozřejmě promítlo.

Fakticky jsme spolu začali chodit poté, co jsem ukončila střední školu, takže jsme se vídali o prázdninách, já v září nastoupila zase do školy, žila přes týden v Praze a na víkendy jsem se opět vracela domů. Právě o to byly naše víkendy horší, protože jsme spolu strávili jen pouhé dva dny, které většinou za nic nestály. Proto bylo třeba, aby hlavní hrdinka rovněž nežila v blízkosti svého přítele, ale odjížděla za prací někam pryč, tudíž mě napadlo, že by mohla pracovat jako účetní specialista (absolvovala jsem Obchodní akademii a účetnictví mě vždy bavilo, takže to byla pěkná představa), která hned po škole nastoupila do nejmenované firmy, jež sídlí v Jihlavě. To, že hlavní hrdinka příběhu není studentka jako já, má svůj určitý důvod. Pro větší věrohodnost příběhu se mi zdálo logičtější, aby sama a dobrovolně svého přítele na týden opouštěla, protože kdyby s ním chtěla opravdu být, jistě by se ráda vrátila domů, což já tenkrát udělat nemohla. Proto z vlastní vůle odjíždí každý týden do Jihlavy. Toto město jsem zvolila celkem náhodně, ale bylo třeba, aby splňovalo určité podmínky. Muselo být dostatečně daleko, aby se nemohla vracet každý týden domů, ale zároveň to nesměla být nesmyslná dálka, protože pak by se tam mohla přestěhovat nastálo, jelikož by se jí nevyplatilo vracet se každý víkend domů k rodičům. Podívala jsem se proto do mapy a zahlédla jsem Jihlavu. Přes internetový portál Českých drah jsem zjistila, že cesta zabere zhruba pět hodin, což se mi zdálo celkem přijatelné (já jezdila do Prahy přes tři hodiny), takže jsem se rozhodla pro Jihlavu. Tím jsem vyřešila jednu z několika složek, které jsou pro můj příběh podstatné.

Nyní se vrátím na samý začátek mé prózy. Jelikož se větší část příběhu dvou hrdinů odehrává v rozmezí čtyř týdnů (až na poslední kapitolu), bylo třeba srovnat jejich současný stav s tím, co prožívali na počátku jejich vzájemného vztahu. Jsou spolu přeci již sedm let a kdyby se celý tento čas točil jenom okolo alkoholových návratů domů, asi by už spolu dávno nebyli. Proto se mi zdálo vhodné napsat retrospektivní prolog, ve kterém bychom se jako čtenáři dozvěděli, proč spolu tihle dva vůbec jsou, co se jim na sobě líbí.

Poté jsem se rozhodla, že by bylo dobré naznačit první takovou potíž, která je zároveň jediným zádrhelem celého vztahu. Nechtěla jsem hned na začátku „odpálit bombu“, ale spíš jsem uvažovala o tom, že by se to celé mohlo v průběhu tří týdnů stupňovat až do té míry, kdy už bude chování Filipa nesnesitelné. Takže jsem se rozhodla pro vylíčení tří víkendů, mezi které jsem postupně vkládala monolog hlavní hrdinky a vyprávění o tom, kdo jsou postavy vystupující v příběhu, co dělají, jak spolu tráví volný čas.. V reálu se tyto situace samozřejmě odehrály během zhruba dvou až třech měsíců, avšak pro vygradování zoufalství hlavní hrdinky se mi zdálo vhodnější poskládat tyto události časově bezprostředně za sebe. Ostatně čas hrál velice důležitou roli v samém závěru prózy, jelikož se hlavní ženská postava po dvou měsících odloučení rozhodla, že svůj vztah s Filipem ukončí.

Hlavním problémem jejich vztahu je Filipova občasná záliba v pití většího množství alkoholu, po kterém není schopen samostatného návratu domů, takže ho musí jeho partnerka „vláčet“, aby vůbec někam došli. Nechtěla jsem jednu a tu samou situaci stále opakovat, takže jsem se rozhodla, že v prvním případě jejich návrat domů popisovat nebudu, ale pouze vylíčím jejich ráno. V druhém případě jsem již noční návrat zmínila, avšak hrdinka odejde z hospody domů a nechá tam svého přítele samotným. Ten pak není schopen trefit domů a ona ho musí jít ven hledat. Tuto příhodu, která se skutečně stala, nepovažuji nijak za tragickou, ale spíše vtipnou (tomu odpovídá i následná reakce hlavní hrdinky, která není tak „hysterická“), což se mi do jisté míry i hodilo, jelikož jsem chtěla, aby třetí návrat domů více vyniknul, protože v té době, kdy se to stalo, už byla naše situace naprosto neúnosná. Také jsem si zpočátku myslela, že mi tato gradace pomůže v tom, aby se čtenáři nenudili. To jsem se však nejspíš mýlila. Přiznávám, že jsem byla asi dost ovlivněna svými pocity, které po dlouhé době opět ožily, a se zdálo mi, že i čtenář bude můj příběh takto prožívat, ale bohužel tomu tak není.

Večery, které partneri tráví v hospodě, jsem vylíčila přesně podle toho, jak probíhaly v reálu. Zaměnila jsem pouze jména postav a přítelův koníček – ve skutečnosti není florbalista, ale fotbalista. Místa (hospody) i když nevíme, ke se zeměpisně přesně nachází, jsou také skutečná. To, že neuvádím reálné názvy těchto prostranství, má své důvody. Zprvė na to měl vliv jazyk, lépe řečeno jakási varianta severovýchodočeského nářečí, kterou promlouvá hlavní hrdinka. Připadalo mi nesmyslné, abych uvedla jméno vesnice, která se nachází někde jinde na našem území než v Královéhradeckém kraji. Zadruhé jsem se také obávala, aby se jednoho dne nestalo, že by někdo hledal informace o naší vesnici a vyhledávač mu nabídl moji diplomovou práci, ve které by byl její název

obsažen. Proto jsem považovala za dostatečné uvést jen to, že se příběh odehrává na severovýchodě Čech.

Po nevydařeném návratu z florbalového večírku nakonec přichází hrdinčin rychlý odjezd do Jihlavy. V reálu jsem tenkrát odjela jen domů k rodičům a čekala, až mi přijde omluvná zpráva. Poté se přítelovy „stavy“ ještě párkrát opakovaly, až nakonec zmizely úplně. Použít tento scénář v mém příběhu by bylo nezáživné, a proto v tomto momentě končí reálná předloha, kterou představoval zlomek mého života. Dlouho jsem přemýšlela nad tím, jak mám pokračovat dál. Nabízelo si i více variant (o těch se zmiňuji v kapitole *Varianty závěru*), avšak nakonec jsem usoudila, že by bylo dobré, aby se stalo „něco“ v Jihlavě. A jelikož měla hlavní hrdinka „pocit nevyrovnaného skóre“, napadlo mě, že by mohla svého přítele podvést. Otázkou však zůstávalo, kdo by to tak mohl být.

Došlo mi, že vzhledem k tomu, jak se doposud protagonistka chovala, není možné, aby byla svému příteli „plánovaně“ nevěrná, navíc s mužem, kterého důvěrně zná. To by mohla svého partnera podvést hned při jeho druhém „úletu“, nebo ho podvádět pořád. Proto jsem zvolila variantu s uspořádáním malého večírku, na který bude pozván i nový kolega z práce. Události, které posléze následovaly, jsem popsala tak, jak si myslím, že se občas stávají. Někdo se zkrátka více napije, ztratí veškeré zábrany (i když moje hrdinka na chvíli zapochybovala, zda dělá správnou věc) a nakonec to dopadne tak, jak to dopadlo – podvedla svého přítele. Pak už zbývalo vymyslet samotný závěr, nad kterým jsem hodně váhala. Zprvu jsem po dlouhém přemýšlení usoudila, že hlavní hrdinka nedokáže se svým „hříchem“ žít. Bylo by to také logické, protože jediná věc, která jí na partnerovi vadila, byly jeho občasné výlevy, ale jinak ho (jak sama říkávala) milovala. Tudíž mi přišlo nespravedlivé, aby mu pravdu neřekla, což se ale nakonec nestalo. Není přece možné, aby mu to sdělila, když ji v souvislosti s jeho oznámením o nečekaném odjezdu a její vstřícnou reakcí zahrne superlativy. To by ho asi totálně zklamala.

Nicméně po dvou měsících odloučení, kdy si všechno rozmyslela, se rozhodne, že v tomto vztahu déle setrávat nechce. Důvodů pro to měla hodně, avšak její nevěra jím primárně nebyla. Jak nám sama hrdinka v úvodu příběhu prozradila, nechtěla, aby ji někdo omezoval, chtěla být sama sebou (nechtěla se vdát a mít děti), avšak okolnosti jejich vztahu po jeho návratu domů z Finska nasvědčovaly tomu, že se k tomuto všemu velice rychle schyluje. Proto se rozhodne vztah ukončit.

2.8 Vyprávění/vypravěč

S tím, kdo bude promlouvat, jsem měla hodně problémů. Nebyla jsem si jistá, jakou formu použít, abych vše dostatečně vyjádřila. Pročítala jsem několik knih (např. *Naratologie : strukturální analýza vyprávění* a *Vypravěč : kategorie narativní analýzy*), abych zjistila, jaké možné způsoby jsou v mém případě „ve hře“. Když jsem ale začala psát první řádky, tak mi došlo, co potřebuji. Vzhledem k tomu, že mi šlo o co největší autentičnost, tak jsem se na začátku rozhodla pro přímou řeč. Nedokázala jsem si totiž představit, jak jinak přetlumočit konverzaci obou partnerů než formou obyčejného dialogu. Ten mohl podle mého názoru dostatečně vystihnout, o co v příběhu primárně jde. Formu replik jsem zachovala tak, aby vyjadřovaly jak banálnost, tak i stereotypnost komunikace nejen mezi hlavními hrdiny, ale i jejich přáteli.

K tomu, abych nechala čtenáře nahlédnout a poznat myšlenkové pochody jedné z ústředních postav, jsem použila vnitřní monolog. Snažila jsem se hlavně o to, abych vyjádřila, co si hrdinka právě myslí. Prostoru pro tento monolog bylo hodně, protože často váhala nad tím, co má dělat, co má svému příteli říci, jak se v určité chvíli zachovat. Navíc mi tato forma přišla i vhodnější proto, že tato postava občas sní a vrací se v mysli zpět, na počátek svého milostného vztahu. Samozřejmě, že takové věci mohla vyprávět například své kamarádce, avšak tam by se setkala s nějakým konkrétním hodnocením svých úvah, což pro mě bylo nežádoucí. Vnitřní monolog jsem rovněž použila u Filipa, který se v kapitole XVI probudí a pátrá po tom, proč jeho přítelkyně neleží vedle něho.

Postupně jsem ale při psaní příběhu pocítila potřebu někoho dalšího, kdo by také mluvil, ale zároveň jsem věděla, že nechci, aby to byla jedna z postav. Tato nutnost pramenila do jisté míry i z mé neschopnosti říci některé věci ústy hlavní hrdinky. Taktéž jsem chtěla docílit toho, aby náš vztah „popisoval“ někdo nestranný, někdo, kdo by to vše zvládnul komentovat. Proto jsem zvolila nadosobního vypravěče, který bude znát všechny okolnosti vztahu dvou partnerů a dokáže některé věci vysvětlit.

2.9 Varianty závěru

Když bylo jasné, že náš reálný vztah konec mého příběhu nenapíše, musela nastoupit fantazie. Jediné, co jsem věděla na sto procent bylo, že nechci žádný sladký, šťastný konec. Neustále jsem měla nutkání hlavní hrdinku nějak shodit, udělat s ní něco špatného, protože jsem si během psaní uvědomila, že nejsem rovněž bez viny. Navíc jsem byla přesvědčena o tom, že předčasný happyend by nevyhovoval ani z hlediska literárního, jelikož by nebyl příliš věrohodný a rozsah textu by nakonec nebyl dostatečný.

V první chvíli mě napadlo, že by začala hodně pít i ona, což by do jisté míry sloužilo jejímu příteli jako zrcadlo. Bylo by to také logické – tím, že musí na svého partnera neustále čekat, až se uráčí jít z hospody, začne se jí alkoholové opojení také líbit. Pak mi ale došlo, že takový scénář je špatný a v reálném životě dost nepravděpodobný. Kdyby Filip nakonec tedy prozřel a viděl by se ve své přítelkyni, v mém příběhu by se opět jen opakovalo to samé, akorát by se karta obrátila – trpěl by tím on. A to jsem nechtěla. Ale ještě pravděpodobnější by bylo, že by tuto situaci nijak neřešil a oba by se nakonec upili k smrti. To je sice „pěkná“ představa, avšak příliš fádni.

Dále se nabízela varianta, že se stane něco vážného, něco, co způsobí Filip svou opilostí, ale mnoho věcí mě nenapadalo. A když už mě něco napadlo, po chvíli jsem usoudila, že to není zajímavé. Pokud bych ale použila tuto variantu, Filip by tím třeba prozřel a už by se nikdy nenapil. Nebo by udělal nějakou věc, která by zapříčinila rozpad jejich vztahu, avšak tato varianta nesplňovala můj prvotní požadavek – aby hlavní hrdinka udělala rovněž něco špatného.

Nakonec jsem se tedy rozhodla pro její nevěru. Původně jsem chtěla, aby čtenáři úplně nevěděli, jak to všechno nakonec dopadne. Z textu by vyplynulo jen to, že hlavní hrdinka svého přítele podvedla, má výčitky svědomí, ale zatím mu to neřekla. Dočasně by to vykompenzovala svým odchodem z práce a nad tím, zda spolu zůstali, by visel otazník, takže celý jejich příběh by končil XXIII kapitolou. Pak se ale ukázalo, že to rovněž není nejlepší řešení.

Příběh jsem proto uzavřela jejich rozchodem, který byl iniciován ze strany hlavní hrdinky. Ta už měla plné zuby stereotypu, do kterého zabředli a necítila potřebu být s někým ve vztahu. Chtěla být svobodná a nehodlala se někomu podřizovat.

Někomu by se mohlo zdát, že se nabízí ještě jedna varianta závěru – bezejmenná hrdinka řekne svému příteli, že ho podvedla a on se s ní rozejde – jenomže tato verze se mi nezdála příliš pravděpodobná, a to z jednoho prostého důvodu: myslím si, že by jí to partner odpustil. Určitě by ho to zklamalo, ale vzhledem k tomu, jak ji miluje a co svým chováním někdy provedl, by ji to dřív či později prominul. A z toho by se stal happyend, o který jsem neusilovala.

2.10 Kompozice

Zpočátku jsem text žádným způsobem nečlenila. Psala jsem a vydělovala pouze odstavce. Pak mi ale došlo, že se v tom sama ztrácím, a proto bylo nutné text upravit. Nevěděla jsem si s tím rady, až mi nakonec pomohla jedna zásadní věc – ujasnit si, o jaký žánr se vlastně jedná, což ale nebylo rovněž vůbec jednoduché. Neustále jsem si četla definice povídky a novely, a nemohla se rozhodnout. Po zhodnocení všech aspektů mého díla nakonec zvítězila povídka, takže jsem text rozčlenila na kapitoly, které jsem označila římskou číslicí.

Co se týče sledu událostí, můj původní záměr byl asi takový: povídka začne současností a poté budou následovat retrospektivní vzpomínky hlavní hrdinky, které postupně vyplynou v určitý závěr. Myšlenka to byla sice pěkná, ale špatná. Když jsem byla zhruba v polovině vzpomínek, došlo mi, že vlastně nevím, jak se zase vrátit do současnosti a celý příběh zakončit. Nakonec mi pomohla dobrá rada – umístit myšlenky hrdinky, která se vrací ve své paměti o několik let nazpět, na začátek celé povídky a využít je jako retrospektivní prolog k celému dílu. Poté už nebyl problém vrátit se do současnosti a volně na sebe navazovat další oddíly, které později vyústily v drobný epilog, jenž je zároveň poslední kapitolou uzavírající celý příběh.

2.11 Titul

Již v průběhu psaní mě trápila dost zásadní myšlenka: jaký bude mít má povídka název? Byla jsem si vědoma toho, že titul je velice důležitou součástí celého díla, který by měl mít určitý smysl a zároveň by měl vystihovat celý jeho obsah. Také by měl čtenáře přilákat a navnadit ho k četbě. Neustále jsem chodila ke své knihovně a pročítala názvy jednotlivých literárních děl. Snažila jsem se dopátrat toho, proč ten a ten autor nazval knihu zrovna tímto způsobem a podobně (např. V. Poštulka: *Hřbitovní kvítí na smetaně*, S. D. Dovlatov: *Kufr*, J. Pelc *...a poslední kouř*). Samozřejmě, že mě vždycky něco napadlo, ale nikdy jsem nebyla stoprocentně spokojená s tím, co jsem vymyslela. Zpočátku jsem přemýšlela o titulech typu: Zaseklá gramofonová deska, Kouzelný kolotoč - vystihla bych tím náš začarovaný kruh, situace, které se stále opakují, avšak s odstupem času se mi zdály dosti trapné. Další možnost: Události, které nezměnily svět - tím bych charakterizovala obyčejnost a nudnost života hlavních hrdinů, ale kdo by si chtěl přečíst něco o událostech, které vlastně nemají žádný význam?

Dále mě napadlo, že by se v názvu mohl objevit alkohol nebo něco podobného. Tím vznikly nápady jako např.: Opilý na prámu lásky (zavrhnuto z důvodu přílišné

„sladkosti“), Alkohol (ne)přítel lásky (kýčovitě), Dám si ještě jedno (moc obyčejné a hospodské), Historie jedné lásky (nudné).

V jeden červnový podvečer jsem šla načerpat inspiraci na naši zahradu. Seděla jsem na lavičce a koukala na zapadající slunce. Ani nevím proč, ale jeho zvláštní rezavá barva mi evokovala pivo. Když jsem nad tím začala více přemýšlet, konečně mě něco napadlo. Rezavá láska. Sice se mi toto slovní spojení zdálo obyčejné, ale i tak se mi docela líbilo. Podle mě totiž může mít různé významy: vyvrací starou ošřepanou frází *Stará láska nerezaví*, což se mi hodilo, protože láska obou hrdinů nakonec dost zkorodovala, rovněž toto spojení slov vyjadřuje lásku k pivu, kterou měly obě hlavní postavy společnou.

Později se mi vymyšlený titul už tolik nelíbil, ale usoudila jsem, že zřejmě nic lepšího už nevymyslím, takže jsem se rozhodla, že ho povídce ponechám. Jak se ale znám, za tři týdny mě jistě napadne něco mnohem lepšího. To však bude už pozdě.

2.12 Smysl díla

Od samého začátku jsem chtěla poukázat na to, jak dokáže závislost na alkoholu ovlivňovat vztah dvou lidí a deprimovat jednoho z partnerů, který je nucen snášet všechny útrapy plynoucí z chování člověka, jenž je pod vlivem jakékoli návykové látky.

Avšak v mé povídce se nejedná o alkoholika v pravém slova smyslu, ale spíše o alkoholika kvartálního, který se „pořádně“ napije jen občas. Sice by se mohlo na první pohled zdát, že takové pití nemůže mít až tak velký vliv na partnerský vztah, ale opak je pravdou. Jak jsem již zmiňovala výše, to, co je vylíčeno v mém příběhu v rozmezích čtyř týdnů, se v reálném čase odehrávalo v rámci dvou až třech měsíců.

2.13 Problém prezentace osobních zážitků

V tomto směru jsem udělala jednu zásadní chybu – když se mě někdo zeptal, na jaké téma píšu diplomovou práci, odpověděla jsem, že pracuji na vlastní próze. To by nebylo ještě tak strašné, kdyby ovšem lidé nepátrali po tom, o čem přesně píšu. A tam se ta chyba stala. Občas jsem to totiž někomu prozradila a už „se to vezlo“. Všichni mi říkali, jak moc mi fandí, že to bude určitě zajímavé, a jak už se těší, až si to přečtou. V tu chvíli jsem si to uvědomila. Každý bude vědět, co se mi stalo, co jsme prožívali. A to jsem moc nechtěla. Časem na to pár lidí zapomnělo, takže jsem se utěšovala tím, že na to později zapomenou všichni. A nyní vím opravdu pouze o jednom člověku, který si chce mé dílo přečíst, takže se situace celkem uklidnila.

Stejný problém ale nastal i v mé rodině. Dodnes nechápu, proč jsem to vůbec doma říkala. Stačilo se třeba jen zmínit o tom, že píšu například o Boženě Němcové a byl by klid. Rodiče se mě neustále ptají, kdy si to budou moci celé přečíst, a já se urputně bráním. Oni si totiž myslí, že jsem sepsala veselé historky ze svého života. Nevím, jak by se asi tvářili, kdyby si to všechno přečetli, protože o tom, co se všechno stalo, vlastně vůbec nikdo neví.

Určitou roli hraje také fakt, že pokud by si povídku přečetl někdo cizí, vůbec by ho nemuselo napadnout, že má nějakou reálnou předlohu. Podle mě to totiž není pravidlem, aby autor psal o tom, co se mu stalo. Nakonec i můj závěr příběhu se ve skutečnosti neudál.

2.14 Neschopnost překročit hranice autobiografičnosti

Jelikož můj reálný příběh skončil tak, jak skončil, byla jsem tedy nucena hranice autobiografičnosti do jisté míry překročit a vytvořit fiktivní závěr příběhu. Paradoxně se mi zdálo mnohem jednodušší něco vymyslet, než se snažit popsat to, co se ve skutečnosti stalo, avšak zcela volnou ruku jsem neměla. Pokládala jsem totiž za důležité, aby se vystupování hlavní hrdinky (po její nevěře) shodovalo s jejími určitými zásadami a chováním, které do té doby v příběhu prezentovala. Tím jsem se však vrátila znovu k sobě a hlavní hrdinka jednala tak, jak bych asi jednala já (výčitky svědomí, znechucení nad svým činem), takže v tomto směru jsem nebyla schopna hranice autobiografičnosti překročit.

2.15 Modelový čtenář

Moje povídka je určena ženám ve věkové kategorii zhruba 20 – 35 let, a to z důvodu tématu partnerských vztahů, které by muže asi moc nezajímaly. Toto věkové rozhraní bych odůvodnila tím, že pro mladší čtenářky by bylo moje téma nezáživné (nechci vyloženě napsat, že by to nepochopily), protože v tomto věku by takové problémy asi neřešily. Naopak starší čtenářky by mohla moje povídka nudit, jelikož už jsou zkušenější a zřejmě by je moje „naivka“ moc nebavila.

2.16 Průběh tvorby

Před tím, než vznikla konečná verze mé povídky, existovala ještě jedna varianta textu, úplně prvotní, avšak ta měla spoustu nedostatků a bylo třeba ji celou předělat. Její největší trhlinou byla absence detailů, tudíž byl text moc obecný. Ač jsem přesně věděla, co chci napsat, nedokázala jsem to podat tak, aby to pochopili i čtenáři. Nedocházelo mi,

že je potřeba více vylíčit prostředí, kde se hlavní hrdinové scházejí se svými přáteli, protože já to prostředí znám, ale potenciální čtenář by si mohl klidně myslet, že se setkávají v luxusním hotelu. Podobně na tom byly i postavy, o kterých vím vše, ale ten, kdo by prózu četl, by jejich charaktery nepochopil, možná by si tyto osoby nedokázal ani představit. Musela jsem si zkrátka uvědomit, že je nutné text více propracovat. V mojí hlavě byl obraz konkrétní, protože já přece všechno znám, ale co čtenáři?

Stejně, možná i horší, to bylo s jednáním postav a tím, co je k různým činům motivuje. V textu chyběla spousta odpovědí na otázky, jež by čtenářům okamžitě vytanuly na mysli. V první verzi by nikdo nenašel důvod, proč je hlavní hrdinka se svým přítelem, když ji jeho chování tak trápí, nikdo by nevěděl, proč jezdí právě do Jihlavy. Čtenáři by se nedopátrali ani toho, kvůli čemu hlavní hrdinové chodí do hospody a co tam vlastně dělají. Taktéž jsem si o trochu více idealizovala hlavní hrdinku, což došlo až tak daleko, že by nikdo nechápal, jak se tihle dva mohli vůbec dát dohromady.

Nejvíce ze všeho mě ale trápila nezáživnost některých pasáží. Zpočátku jsem si to odůvodňovala tím, že je to normální, protože text znám a čtu ho již po několikáté, avšak později se ukázalo, že to tak není. Sice mým záměrem bylo do určité míry ukázat banálnost a stereotypnost života hlavních postav, ale způsob, který jsem zvolila, se nejevil jako ten nejlepší. Proto jsem některé části textu buď zkrátila (jen jsem naznačila, že se situace opět opakuje, ale více jsem ji nepopisovala), nebo jsem určitý úsek vymazala a ničím ho nenahradila.

2.17 Zkušenost z prvního literárního pokusu

Nikdy v životě jsem nic nenapsala, pokud tedy nebudu počítat své literární pokusy z dětství, kdy jsem psala básničky o koních nebo přepisovala texty písní, které se mi nelíbily.

Zpočátku jsem si myslela, že to půjde snadno. Šlo vlastně jen o to, abych popsala, co se mi stalo, jenomže zase tak jednoduché to nebylo. Jen čtrnáct dní mi trvalo rozhodnou se k napsání první věty. Celkem jsem se toho obávala a váhala nad tím, „jak psát“. Nakonec jsem si dodala odvahy a pustila se do tvoření.

Po napsání prvního „kusu“ textu jsem opět zůstala na mrtvém bodě, protože nebylo jasné, jak dál pokračovat. V tu chvíli mi došlo, že takhle to tedy nepůjde. Bylo třeba si promyslet strukturu. Když už jsem si vymyslela kostru příběhu, šlo to o mnoho lépe, avšak občas mě udivovala má omezenost, co se slovní zásoby týče. Najít vhodné slovo, které by přesně vystihlo například danou situaci, povahový rys, nebo aktuální pocit, bylo mnohdy

obtížné. Na druhou stranu musím ale říci, že jsem častokrát sama sebe překvapila tím, co dokážu napsat. Zkrátka některé věty nejsou dost dobré, některé se (podle mého názoru) velice povedly.

S tím, co se povedlo a naopak, také souvisí hodnocení mého vlastního výtvoru. První vytvořená verze, o které se zmiňuji výše, byla naprosto katastrofální, avšak po několika úpravách z ní vznikl celkem kvalitní podklad pro verzi druhou – finální. Jenomže i tato varianta má své nedostatky, které vidím především v přílišné popisnosti – příběh je v některých pasážích nezajímavý a vleklý, častém opakování týchž frází (*..na druhou stranu, zábava probíhala v plném proudu,..*), neschopnosti odpoutat se od svého příběhu a přidat textu něco z vlastní fantazie.

Za ne příliš zdařilé bych považovala i pásma řeči postav, která nejsou dostatečně propracována, a proto je z nich patrné, že je psala jedna a táž osoba. To samé se týká i pásma řeči vypravěče, který je (ač jsem tomu tak nechtěla) vždy trochu na straně hlavní hrdinky.

S drobným odstupem času si rovněž uvědomuji, že i námět není tak skvělý, jak se zpočátku zdálo. Tato skutečnost má vliv především na čtenáře, kteří zřejmě nebudou v napětí očekávat, jak všechno skončí, jelikož příběhy s podobným tématem končívají zpravidla špatně. Za nedostatečně promyšlený považuji také titul povídky, který je poněkud obyčejný a zřejmě by žádného čtenáře hned napoprvé nepřilákal.

S psaním vlastní prózy se ale změnil můj pohled na literaturu. Po tom, co jsem si vyzkoušela sama něco napsat, to snad ani jinak nejde. Člověk zkrátka pochopí, že to není tak jednoduché. Uvědomí si, co vše je třeba k tomu, aby vzniklo literární dílo, které má mít smysl. Mě udivovalo hlavně to, kolik času jsem nad psaním strávila, ale myslím si, že zrovna tyto věci urychlit nejde. Některé skutečnosti jsem si však dost užívala. Hodně mě bavilo celý příběh „ovládat“. Mohla jsem si s textem dělat prakticky cokoli. Když jsem si například nevěděla rady s tím, jak vylíčit nějakou situaci, tak jsem si řekla, že ji prostě popisovat nebudu, jenom ji nahradím jednou větou a opíšu, co se stalo. Nebo naopak.

Každopádně jsem velice ráda, že jsem si mohla vyzkoušet napsat vlastní dílo. I když jsem si kolikrát připadala beznadějně, nakonec to bylo příjemné a občas i zábavné. Geniální spisovatelka ze mě sice asi nikdy nebude, avšak nikdy bych to nezjistila, kdybych si to sama nezkusila.

3. Kritiky

Pro srovnání jsem o kritiku svého literárního pokusu požádala jednoho odborníka a svoji spolužačku, která odpovídá mé představě o modelovém čtenáři.

První kritika je od Mgr. Iny Píšové. Ina Píšová absolvovala na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze obor Český jazyk a literatura – Němčina (2005-2011). Nyní dokončuje doktorské studium na Filosofické fakultě UK obor Dějiny české literatury a teorie literatury. V letech 2010-2012 pracovala jako překladatelka a tlumočnice projektu *Historická topografie kulturního dědictví Silva Gabreta – Egrensis*; od roku 2012 je členkou Střediska literárněvědných informací Ústavu pro českou literaturu AV ČR. Od roku 2012 se podílí na vědecko-výzkumném záměru *Literární brak: „triviální“ a „pokleslé“ žánry a podoby literatury z hlediska vývoje historického a z hlediska konceptů populární kultury*. Mezi její studie patří např. *Mezi etikou a estetikou. Otagie jako typ kolektivní paměti, Proroci smrti, už starý zákon dokonán! Zkáza věčného těla na prahu šťastného věku, nebo Romance za pultem. Průvodce po třech re-representativních prostorech normalizačních milostných příběhů*.

Autorkou druhé kritiky je má spolužačka Bc. Pavla Danielková, která v současnosti dokončuje magisterské studium na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy obor Učitelství pro střední školy, Český jazyk – Základy společenských věd. Pavla Danielková zároveň splňuje mé představy o modelovém čtenáři.

3.1 Kritika Mgr. Iny Píšové

Lektorský posudek

Eliška Bodenbergerová: Rezavá láska

Autorka si pro svou práci zvolila žánr psychologické prózy s autobiografickými prvky, jejímž tématem je disfunkční milostný vztah nahlížený jak z mužské, tak ženské perspektivy.

Text, který má svou formou nejbližší k povídce, sleduje vznik a rozpad vztahu dvou hlavních postav v prostředí současné české vesnice v časovém úseku několika let. Dominující optikou je ženská perspektiva, přičemž vzhledem do povahy postav a jejich postojů zprostředkovává v některých kapitolách vnitřní monolog vyjádřený většinou nepřímou řečí. Jako zdařilé hodnotím užití obecné a hovorové češtiny, která se vzhledem k prostředí, v němž se děj odehrává, a socioekonomickému zázemí postav jeví jako funkční. Autorce se až na několik výjimek daří stylově od sebe odlišit pásmo postav a vyprávěče.

Problematickým aspektem díla je práce s žánrem. Tématem povídka Rezavá láska jsou sice peripetie milostného vztahu ústící v jeho zánik, autorka však nevyužila příliš mnoho literárních prostředků, které žánr psychologické prózy nabízí. Pásma jednotlivých postav jsou sice formálně odlišena, nicméně z obsahu a jazykového stylu jednotlivých promluv nabývá čtenář dojmu, že mluví stále jeden a tentýž hlas. Proponovanou mužskou perspektivu autorka využívá jen povrchně. Zatímco při popisu duševních pochodů ženské hrdinky využívá autorka důkladné introspekce, mužská postava působí plošně až stereotypně a žánrově odpovídá spíše oblasti populární literatury než psychologické próze. Větší prostor by si jistě zasloužily i motivy jednání jednotlivých postav a rozpracování důvodů, které je vedly k postojům, které ve vztahu zaujímají (hrdinčina touha po samostatnosti).

Vzhledem k tomu, že je text zasazen do velmi rázovitého prostředí, bylo by možné věnovat se více i kresbě sociálního prostředí, zejména vesnické hospody. Na určitých místech autorka míří správným směrem, nicméně ke škodě textu zůstává jen na povrchu (příběh Petry).

Povídce by rovněž výrazně prospěl menší rozsah. Zbytečně rozvlekle působí zejména slovní výměny mezi postavami, byť v určitých případech mají svou funkci jako jakýsi kolorit prostředí, jak tomu je v případě rozhovorů přátel v hospodě. Nejasná je i časová souslednost v začátku povídky v případě kapitoly I a jejího časového vztahu ke zbytku vyprávění.

Věřím, že cenné zkušenosti, které autorka získala tvůrčí prací s tímto nesnadným žánrem, dokáže zúročit v kritické reflexi vlastní tvorby.

Ina Píšová

Katedra české literatury PedF UK

3.2 Kritika Bc. Pavly Danielkové

Eliška Bodenbergerová ve své novele *Rezavá láska* velmi dobře zachytila opakující se stereotypy dlouhodobého vztahu, které se postupně skládají ze střípků jednotlivých konkrétních situací a epizod. Hlavní postavou je dívka, z jejíž perspektivy příběh většinu času nazíráme, jméno nám však zůstává neznámé. Jelikož je autorka má spolužačka a kamarádka, mohu říci, že její písemný projev a autorský styl velmi koresponduje s jejím vyjadřováním a celou osobností, a hlavní dívčí postava nese mnoho autobiografických znaků. Novela na mě působila jako velmi otevřená zpověď „drsný holky“ a má můj obdiv za to, že se odváží psát takto otevřeně.

V *Rezavé lásce* se střídá ich-forma, která je charakteristická hovorovým jazykem i slangovými výrazy, což vzhledem k prostředí, kde se příběh odehrává, tedy české vesnici, považuji za vhodně zvolené, s autorským vypravěčem, který nám umožňuje nahlédnout i do myšlenek druhé hlavní postavy, Filipa. Ty jsou ovšem o poznání plošší. Partnerské dialogy hlavních postav působí velmi autenticky a věrohodně. Příběh má celistvou dějovou linku gradující ke zlomovému momentu. Závěr je nicméně velmi stručný a dle mého názoru zbytečně zkrácený a ochuzený o vnitřní pocity a myšlenky postav, kterých je jinak v celé próze dostatek. Nicméně podobné závěry jsou pro moderní tvorbu poměrně charakteristické a proto bych to nevnímala jako chybu.

Autorce bych vytkla hojně se opakující výraz „velice“, který působí rušivě. Pokud by se toto parazitní slůvko objevovalo pouze v promluvách hlavní postavy, dalo by se tomu rozumět jako charakteristickému rysu její mluvy. Jelikož se však objevuje často i v pásmu vypravěče, soudím, že se jedná o pisatelčinu neobratnost.

Ačkoli se jedná o psychologicky laděnou prózu, mám pocit, že mohla jít autorka více do hloubky. Jako čtenářku by mne téma alkoholismu ve vztahu, který následně vede k jeho rozpadu, zajímalo a mohlo být dle mého soudu zpracováno podrobněji.

Doufám, že mé postřehy budou Elišce k užitku a pomohou jí ve zlepšování její tvorby, budu jí držet palce!

3.3 Autorčino vyjádření ke kritikám

Kritika Mgr. Iny Pišové i Bc. Pavly Danielkové se shoduje ve vhodnosti užití hovorové a obecné češtiny, která tak koresponduje s prostředím, v němž se hlavní postavy celého příběhu pohybují. Obě kritiky se rovněž shodují na povrchním zobrazení mužské perspektivy, jež vyúsťuje v plošné a stereotypní znázornění Filipovy postavy. V obou kritikách je také zmíněno neuspokojivé propracování celého příběhu, což mělo za následek jak nedostatečné pochopení některých motivů jednání jednotlivých postav, tak i rozpracování důvodů, které postavy vedou k postojům, jež ve vztahu zaujímají.

Za problematický aspekt díla považuje Mgr. Pišová taktéž práci s literárním žánrem. Přestože jsou pásma jednotlivých postav formálně odlišena, čtenáři mají pocit, že mluví jeden a tentýž hlas.

Obě kritiky se však liší v hodnocení dalších aspektů povídky. Bc. Danielková oceňuje autenticitu a věrohodnost partnerských dialogů, také by uvítala rozpracovanější závěr celého díla, ve kterém by se čtenáři dozvěděli o vnitřních pocitech postav. Mgr. Pišová naopak zmiňuje zbytečně rozvleklé výměny mezi postavami a konstatuje, že by povídce výrazně prospěl menší rozsah.

Jak kritika Mgr. Pišové, tak i Bc. Danielkové naprosto přesně vystihuje nedostatky celé povídky – povrchní zpracování příběhu včetně vylíčení prostředí, malý důraz na detail, plošné zobrazení mužské postavy, nevyužití literárních prostředků, které žánr povídky nabízí. Bc. Danielková navíc zmiňuje nadměrné opakování výrazu „velice“, který v průběhu četby působil rušivě, s čímž naprosto souhlasím a zároveň musím dodat, že podobných opakujících se výrazů je v celém textu více.

4. Seznam použité literatury

Primární literatura:

KUBÍČEK, Tomáš. *Vypravěč : kategorie narativní analýzy*. Brno : Host, 2007. 240 s. ISBN 978-80-7294-215-2.

KUBÍČEK, Tomáš. HRABAL, Jiří., BÍLEK, Petr A. *Naratologie : strukturální analýza vyprávění*. Praha : Dauphin, 2013. 247 s. ISBN 978-80-7272-592-2.

MOCNÁ, Dagmar. PETERKA, Josef. *Encyklopedie literárních žánrů*. Praha ; Litomyšl : Paseka, 2004. 699 s. ISBN 80-7185-699-X.

PETERKA, Josef. *Teorie literatury pro učitele*. Jíloviště : Merkur Music & Entertainment, 2007. 346 s. ISBN 978-80-239-9284-7.

Sekundární literatura:

KAFKA, Franz. *Povídky*. Překlad Vladimír Kafka. Praha : Odeon 1990. 249 s.

NERUDA, Jan. *Povídky Malostranské*. Praha : Československý spisovatel, 1984. 436 s.

PELC, Jan. *...a poslední kouř*. Praha : MAŤA, 2006. 102 s. ISBN 80-7287-124-2.

POŠTULKA, Vladimír. *Hřbitovní kvítí na smetaně*. Praha : Máj : Dokořán, 2014. 518 s. ISBN 978-80-7363-621-0, 978-80-86643-79-3.

Internetové zdroje:

Ústav pro českou literaturu AV ČR [online]. Ina Píšová [cit. 6. 7. 2016]. Dostupný z <<http://www.ucl.cas.cz/cs/pracovnici/nevyzkumni-pracovnici/1346-pisova>>

Pedagogická fakulta UK [online]. Ina Píšová [cit. 6. 7. 2016]. Dostupný z <<http://pages.pedf.cuni.cz/kcl/lide/externiste/mgr-ina-pisova/>>

Pedagogická fakulta UK, Repozitář závěrečných prací [online]. HEREINOVÁ, O. Vlastní próza s autorským komentářem. Dostupný z <<https://is.cuni.cz/webapps/zzp/detail/97765>>

